

ПОЛИТИКИНИ

ЗАБАВНИК

2
ДИНАРА

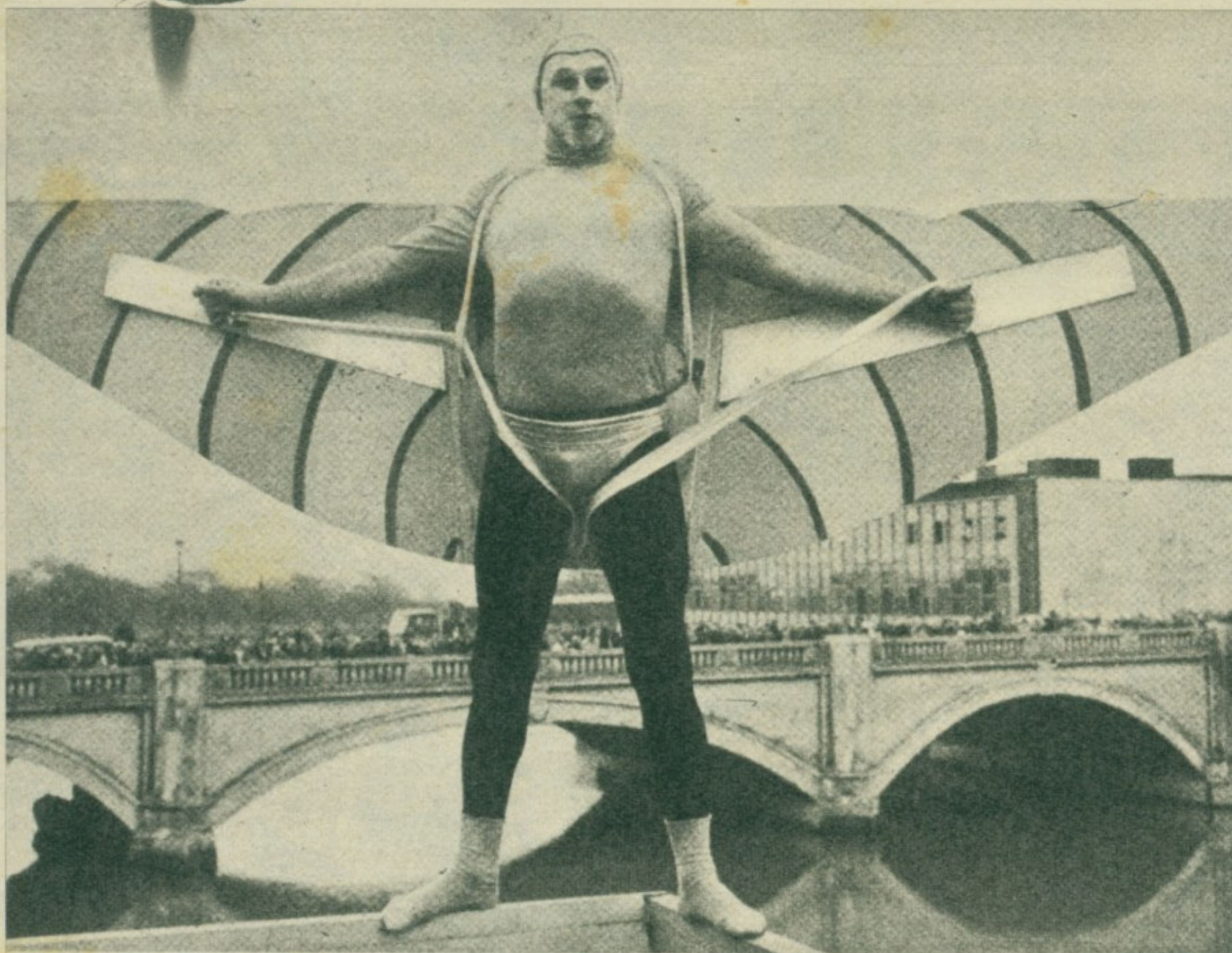
ГОДИНА
XXII
1020
БРОЈ
16. VII 1971.

ИЗЛАЗИ

ПИТОН

ДОГОДИЛО СЕ...

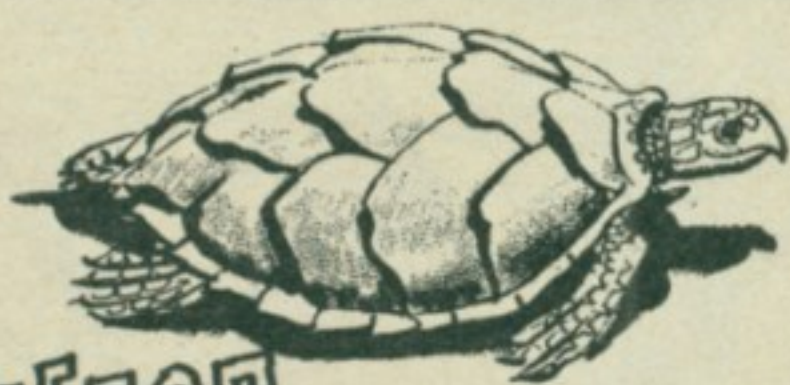

НЕУСПЕО ЛЕТ. — Машући крилима дугачким 3 метра, Волтер Корнелијус, назван човек-птица, стајао је на крову једне велике зграде спреман да прелети реку Нин у енглеској покрајини Нортхемптонширу. Волтер се залетео, поскочио и, преврнувши се преко главе, плуснуо у реку. Када се на једвите јаде извукао из воде вукући за собом поломљена крила, изјавио је: „Сигуран сам да бих прелетео реку да се гумене траке у крилима нису покидале. Идућег пута ћу несумњиво успети“!

ПАРНИМ КОЛИМА ОКО СВЕТА. — Четворо младих Енглеза кренуло је на пут око света старим парним камионом названим „Британија“. Европу и Азију срећно су „пребродили“ а затим су се бродом пребацили у Аустралију. Њихова „Британија“ троши на путу 4,5 тоне воде на дан и тону угља на 240 км.

Ripley Веровати или не!

ОКЛОП

ЈАСТРЕБОКЉУНЕ
КОРЊАЧЕ
УПОТРЕБАВАЛИ СУ СТАРИ
РИМЉАНИ КАО ШТИТОВЕ,
КОРИТА ЗА КУПАЊЕ
И КОЛЕВКЕ!

МОДЕРНЕ СТАМБЕНЕ ЗГРАДЕ

У БАРСЕЛОНИ (ШПАНИЈА)
ЧЕСТО СУ ГРАЂЕНЕ С ТАЛАСАСТИМ ФАСА-
ДАМА ДА БИ СЕ НАГЛАСИЛА ПРИМОРСКА
АТМОСФЕРА ГРАДА.

ЕРНСТ ЛЕНГИЕЛ фон БАГОТА

(1893-1914)
ЈЕДАН ОД НАЈПОЗНАТИЈИХ
ЕВРОПСКИХ КОНЦЕРТНИХ
ПИЈАНИСТА, УМЕСТО НОТА
СТАВЉАО ЈЕ НА ПУЛТ РЕД
ВОЖЊЕ И ДОК БИ СВИРАО
НА КОНЦЕРТУ
УЧИО БИ ГА
НАПАМЕТ!

ЗА ТУРКУ ТУЖЕВА

КОЈА ЈЕ ПРИРЕЂЕНА 1820. ГОД. У ПОЧТИПРИДУ (ВЕЛО) БИЛО
ЈЕ СКЛОПЉЕНО ОПКЛАДА У ВРЕДНОСТИ ОД 10 МИЛИОНА ДИНАРА.

ЖИВИ ДОКАЗ ДА НЕЖЕЊЕ ДУЖЕ ЖИВЕ!

СЕБАСТИЈАН АГВИЛАР (1802-1902)

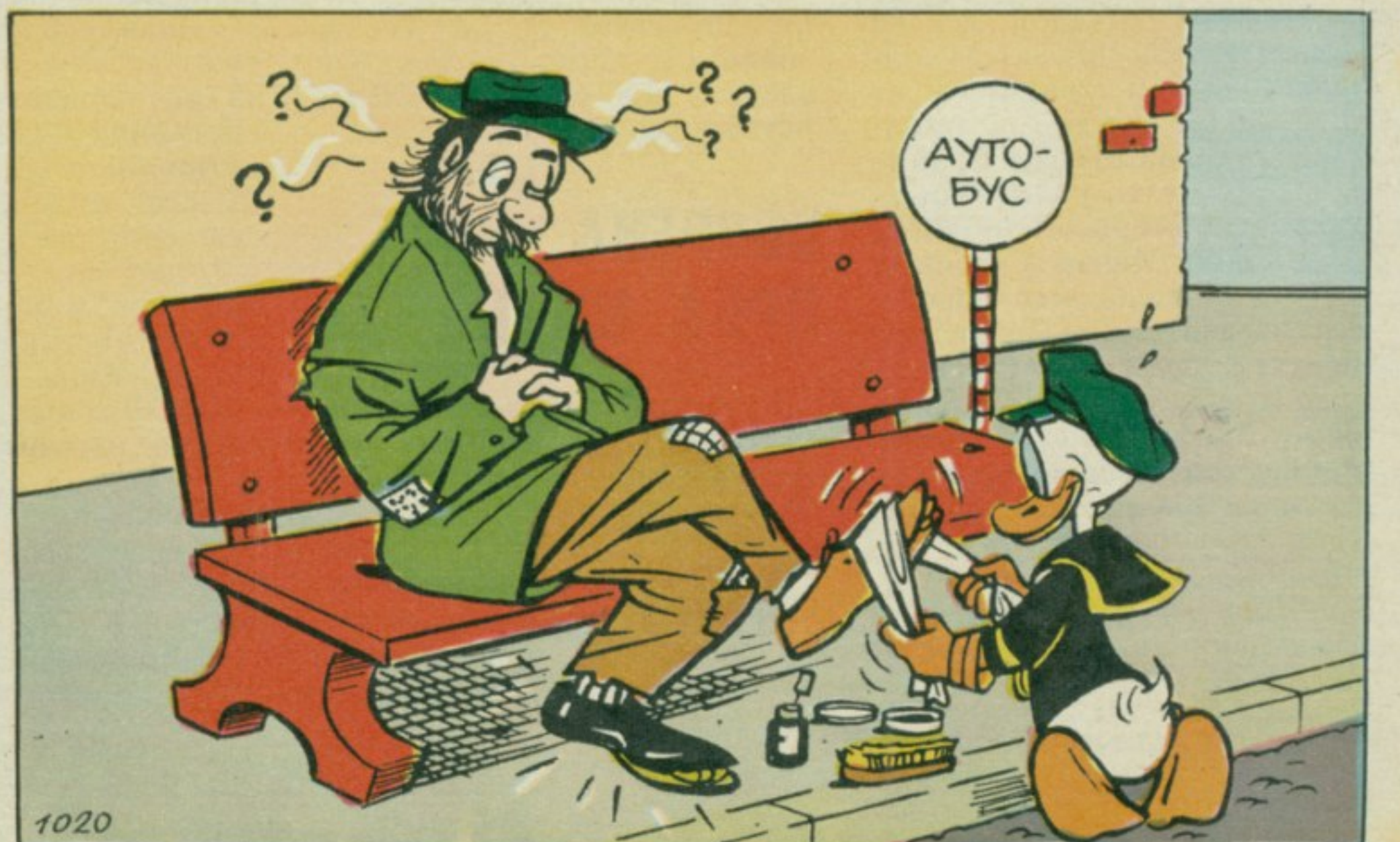
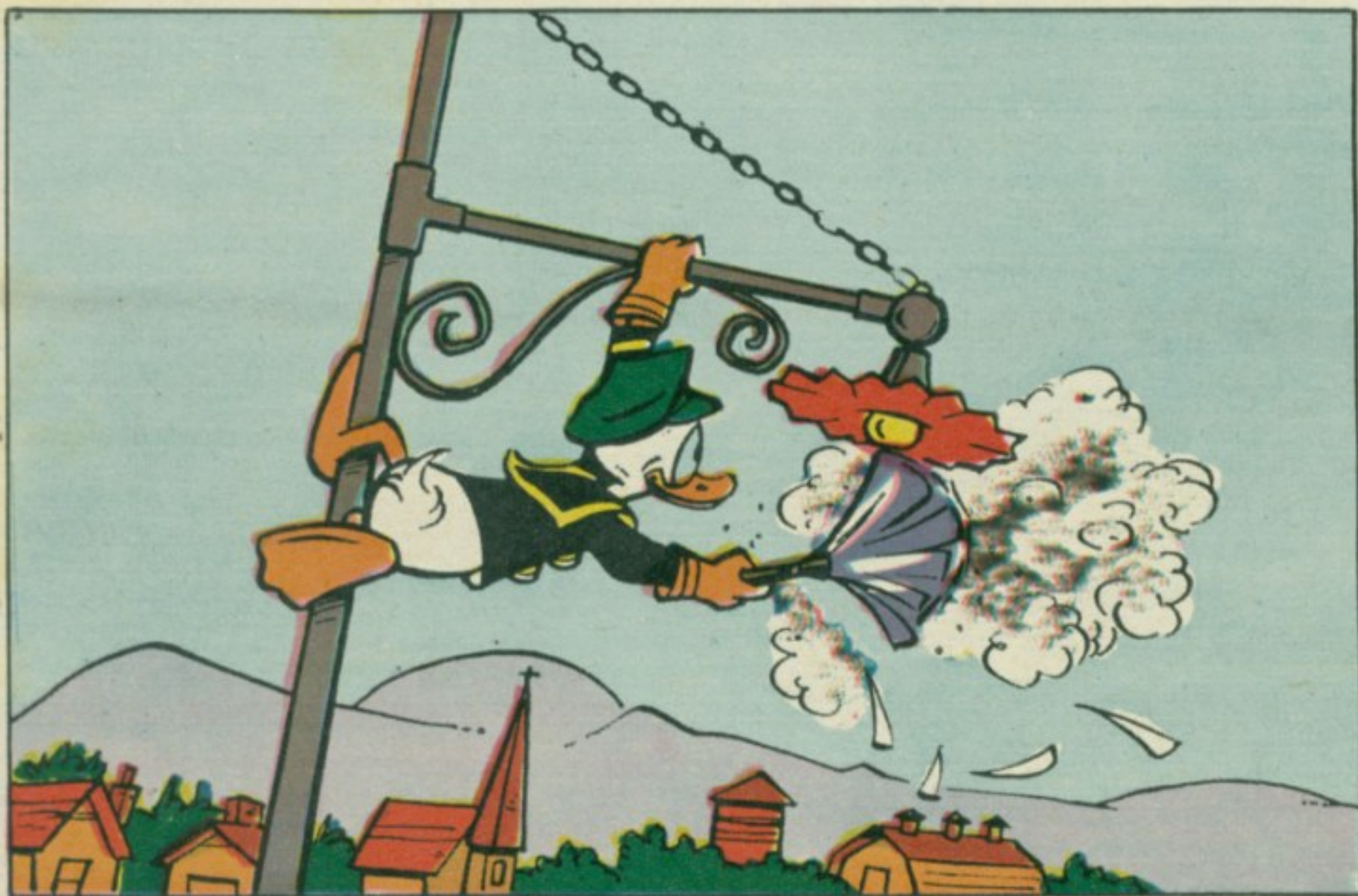
ИЗ САНТАРЕМА (ПОРТУГАЛ) НИЈЕ ХТЕО
ДА СЕ ЖЕНИ ЗАТО ШТО ЈЕ БИО
ПОСМРТНИ СИН ЈЕДНОГ ПОСМРТНОГ
СИНА ЈЕДНОГ ПОСМРТНОГ СИНА.
ЊЕГОВ ОТАЦ АНГЕЛО КАО И ЊЕГОВ
ДЕДА ЕСТЕВАН УМРЛИ СУ 5 МЕСЕЦИ
ПРЕ РОЂЕЊА СВОЈИХ СИНОВА.

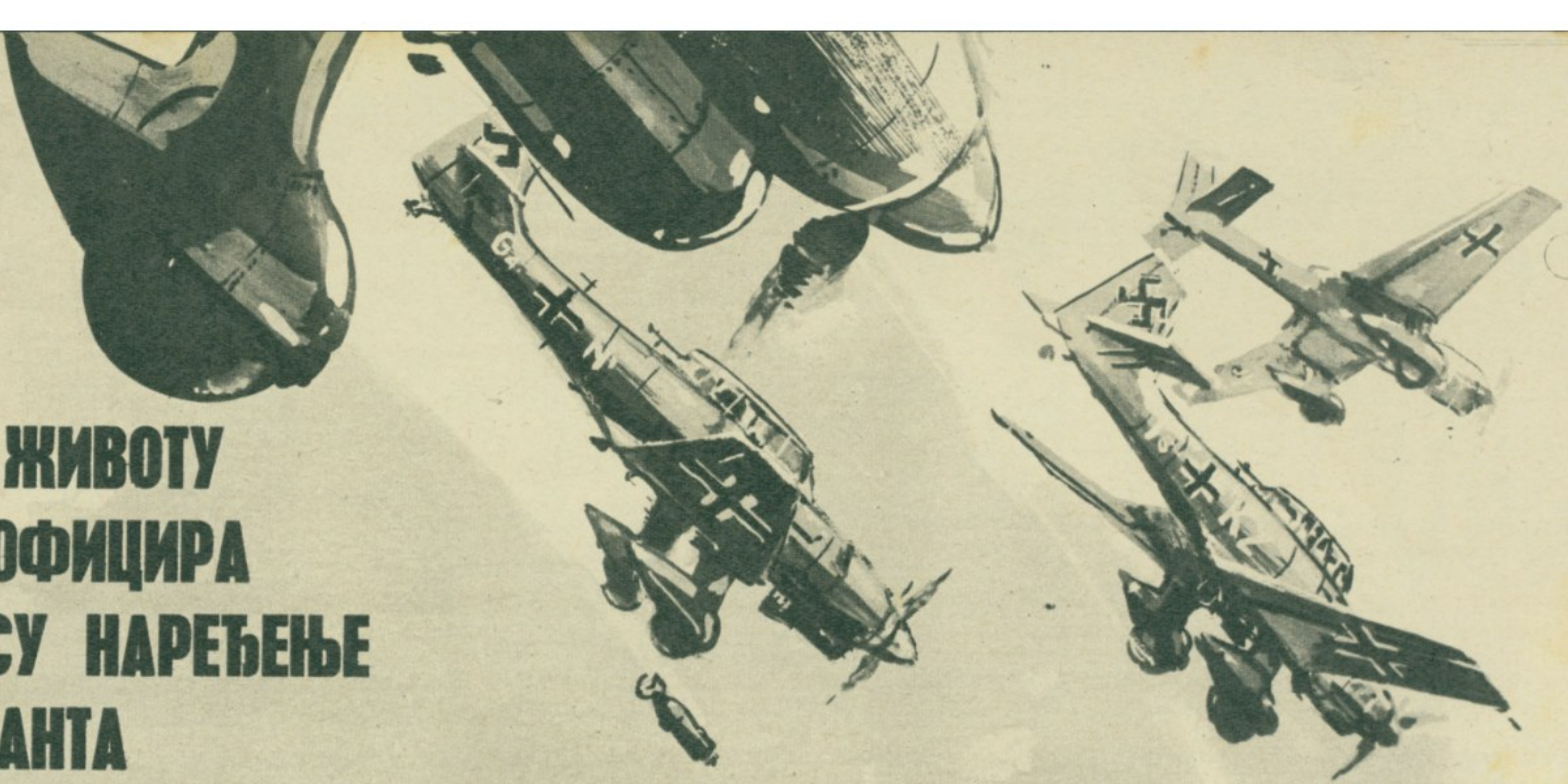
НЕЖЕЊА СЕБАСТИЈАН

ЖИВЕО ЈЕ
100
ГОДИНА!

WALT
DISNEY

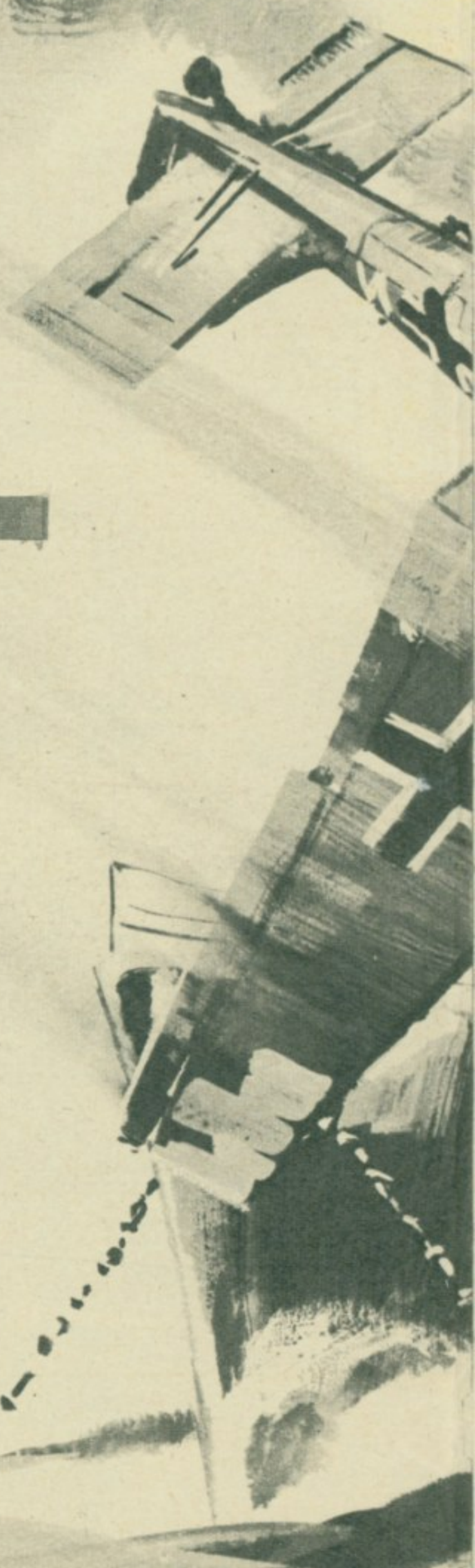
ПАЈА
ПАТАК

**ПРВИ ПУТ У ЖИВОТУ
ДВА МЛАДА ОФИЦИРА
ПРЕКРШИЛИ СУ НАРЕЂЕЊЕ
СВОГ КОМАНДАНТА**

ПОРУЧНИЦИ СУ УМРЛИ СА БРОДОМ

У подне 17. априла 1941. морнари са разарача „Загреб“ погнутих глава на пусти су свој брод. Један за другим ступали су на копно носећи пртљаг са најнеопходнијим стварима и нешто хране узете из бродског складишта које се није више ни затварало. Према старом поморском обичају поручници Милан Спасић и Сергеј Машера, као официри, остали су да последњи напусте брод.

„Загреб“ је био најлепши брод Југословенске ратне морнарице. Била је част служити на њему. А сад је посада најлепшег разарача бесциљно лутала улицама Херцег-Нови куда их је превезао један реморкер, збуњена

неочекиваним наређењем да напусти брод. Изненада, у предвечерје, чуле су се јаке експлозије које су потресле зидове околних кућа. Долазиле су од Тивта, знали су морнари. Њихове зле слутње су се, изгледа, оствариле.

ОБОРЕНА ПРВА ШТУКА

Уочи другог светског рата Југославија је имала три велика разарача „Загреб“, „Београд“ и „Љубљану“. Били су тешки 1.210 тона односно 1.800 кад су пуни, наоружани са четири обич-

противавионска топа (40 мм) и шест торпедних цеви (550 мм). Сва три разарача су 6. априла 1941. године, кад је Немачка напала Југославију, била усидрена у Которском заливу. У њиховој ескадри налазили су се још крстарица „Далмација“ и ратни брод „Дубровник“ који није имао добра поморска својства.

Топао априлски дан, ваздух чист, а море бистро као рибље око, како кажу поморци. Била је недеља 6. април. Разарач „Београд“ је управо напуштао залив. Уто су се иза стрмих литица Ловћена појавиле немачке штурке и стале да надлећу брод. Разлегло се наређење:

— Брод на борбу!

Сви су морнари полетели на своја места. Прва штурка је већ у стрмоглавом лету стала да просипа бомбе на разарач који је вештим маневрима покушавао да избегне ударце. Ускоро је стигла друга штурка, па трећа, четврта, читав талас. На стао је пакао. Са палубе разарача огласили су се двоцевни брзометни противавионски топови. Над разарачем су се вили густе облаци дима. Вода око њега пропињала се и лудовала праве водене зидове. Одједном се разлегло: „Ура! Ура!“ Оборен је први непријатељски авион, а затим још један.

Право је чудо што „Београд“ ниједном није био погођен. То би се сигурно до-

годило да његов најближи сусед, разарач „Загреб“, није постао нова мета непријатеља.

НАПАД НА „ЗАГРЕБ“

Притешњен међу брдима Боке Которске и са slabим могућностима за маневар, овај разарач је преживљавао тешке часове. Убрзо се нашао сав у диму: вода, камење и шрапнели ваљали су се његовом палубом. Топови са „Загреба“ нису прекидали паљбу. Одбраном су командовали торпедни официри Спасић и артиљеријски официр Машера. Гвоздена конструкција разарача тресла се и шкрипала, али већих оштећења није било. Прво ватрено крштење „Загреба“ ускоро је било завршено.

За време напада куће на обали су претрпеле тешка оштећења. Било је мртвих и доста рањених.

Кад је напад престао, рањеници су са копна пребачени на разарач где им је указана прва помоћ, а онда је „Загреб“ запловио морем. Често је мењао положај а у току ноћи је узимао храну, гориво и муницију. Крстарио је, у ствари, бесциљно јер је посада била одсечена од копна и није знала шта се догађа на тлу окупираних домовина. Радио из подофицирске просторије био је одузет, нико ништа није говорио.

До почетка рата „Загребом“ је командовао капетан Кризомали који је касније постао маршал двора злогласног Павелића и с њим после Хитлерове пропасти побегао у Јужну Америку. Он је једва дочекао наређење које је стигло „одозго“ да се „Загреб“, као и цела југословенска ратна флота, преда у руке непријатељу. Кризомали је намеравао да брод уступи италијанским фашистима. Док је „Загреб“ везан и маскиран стајао уз обалу малог острва у Тиватском заливу, он је позвао посаду на палубу и прочитао јој акт о безусловној капитулацији. — Ко се не буде повиновао наређењу, биће стрељан! — завршио је свој говор.

БЕЗУСЛОВНА ПРЕДАЈА

Посада није имала куд: ћутке је саслушала наређење и спремила се да напусти брод. Официри Машера и Спасић ћутали су, али се видело да се не слажу с наређењем.

Нису могли прихватити одлуку да свој брод мирно предају непријатељу, а да увлаче посаду у то нису хтели. Ма колико храбри брзо би подлегли у неравноправној борби. Да њих двојица сами управљају овако великим бродом и његовим наоружањем, ни то нису мо

гли. Преостајала им је само једна могућност...

ПОСЛЕДЊИ СНИМАК

Одмах су смислили план. Као официри последњи ће напустити брод, а кад остану сами спремиће своју освету.

Леополд Розман, један од преживелих морнара „Загреба“, прича о томе:

— Сећам се добро тог 17. априла 1941. године. Пошто сам се припремио за одлазак с брода, сишао сам у официрску кабину да се поздравим са својим старешинама. Сви су журно припремали пртљаг и напуштали брод. Кабина поручника Машера била је спремна као и сваког дана. У њој није било никог.

Поручника Спасића нашао сам пред његовом кабином како разговара са четири морнара. Говорио им је нешто, онда завукао руку у унутрашњи џеп свог капута и извадио новчаник. Сваком је дао по 1.000 динара. Иако су га познавали као одличног старешину и доброг човека — били су изненађени.

Кад се поздравио с њима, пришао сам поручнику Спасићу. Изменили смо неколико речи и опростили се. Било је нечег необичног у том разговору што се на први поглед једва дало приметити. Али, заокупљен црним мислима о томе шта нас чека нисам на то обратио нарочиту пажњу. Тек сам касније разумео све.

Направио сам последњи

Милан Спасић

Сергеј Машера

снимак „Загреба“. Разарач је био усидрен у малој ували код Кртоле у ствари везан за стара маслинова стабла. Пошто је био маскиран, покривен маслиновим гранама и ишаран разним бојама, мало је личио на себе.

ЛАНЧАНА ЕКСПЛОЗИЈА

Кад су остали сами на броду, Спасић и Машера су прегли да остваре своју одлуку: да што пре дигну брод у ваздух како не би доспео непријатељу у руке! Задатак који су сами себи поставили био је тежак а требало је журити. Ниједног тренутка нису се колебао чему сведочи то што су готово читаво поподне провели у минирању брода. Предвече су одјекнуле ланчане експлозије на „Загребу“.

Становници Которског залива били су сведоци нестанка најлепшег југословенског брода. Уз страховиту тутњаву која је потресала читаву Боку Которску, уз пожар који је осветљавао Ловћен, нестајао је „Загреб“. Комади разореног брода летели су увис, а затим падали у ускомешано море које је личило на гротло незајажљивог вулкана. У њему су нестали и храбри официри Спасић и Машера. Људи на обали брисали су сузе. Италијански бродови већ су пристизали у луку.

Већ сутрадан фашистичке новине донеле су вест о овом догађају.

Касније је у мору пронађено тело Милана Спасића и пренето у Морнарску болницу у Мељинама, одакле су га грађани Херцег-Новог и болничко особље пренели на гробље на Савини и ту сахранили. Италијани, који су већ ушли у Бококоторски залив, нису могли да спрече сахрану. Остали су запрепашћени пред херојском смрћу два поносна официра. Тело Сергеја Машера никад није пронађено.

На дан погибије Милан Спасић је имао непуне тридесет и две године. Рођен је у Београду, 8. октобра 1909. године. Сергеј Машера рођен је у Словенији, у Горици, 11. маја 1912. и кад је погинуо имао је непуних 29 година. Данас једна војна касарна у Дубровнику носи име Милана Спасића а Морнарска школа у Пули име Сергеја Машера.

* * *

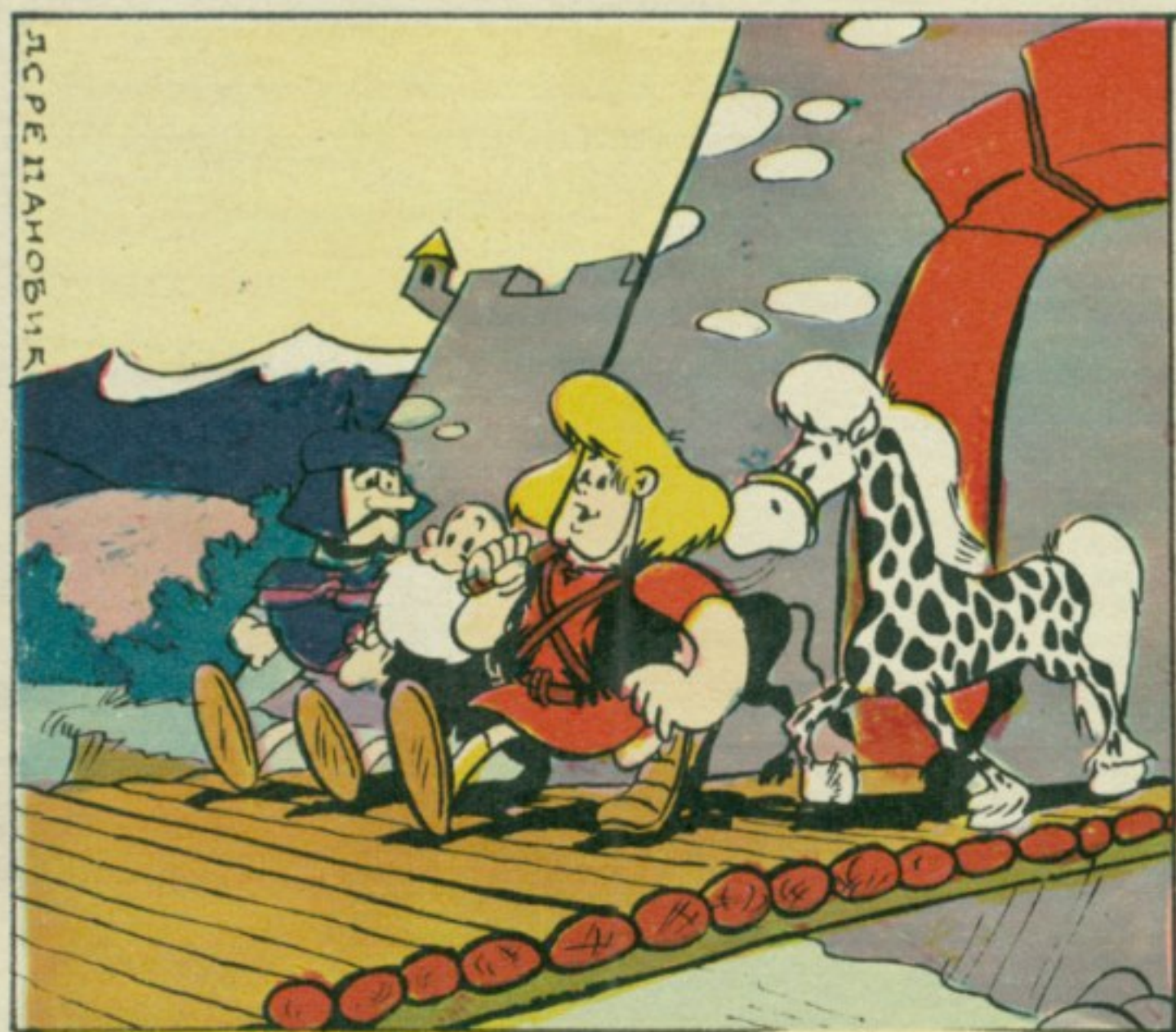
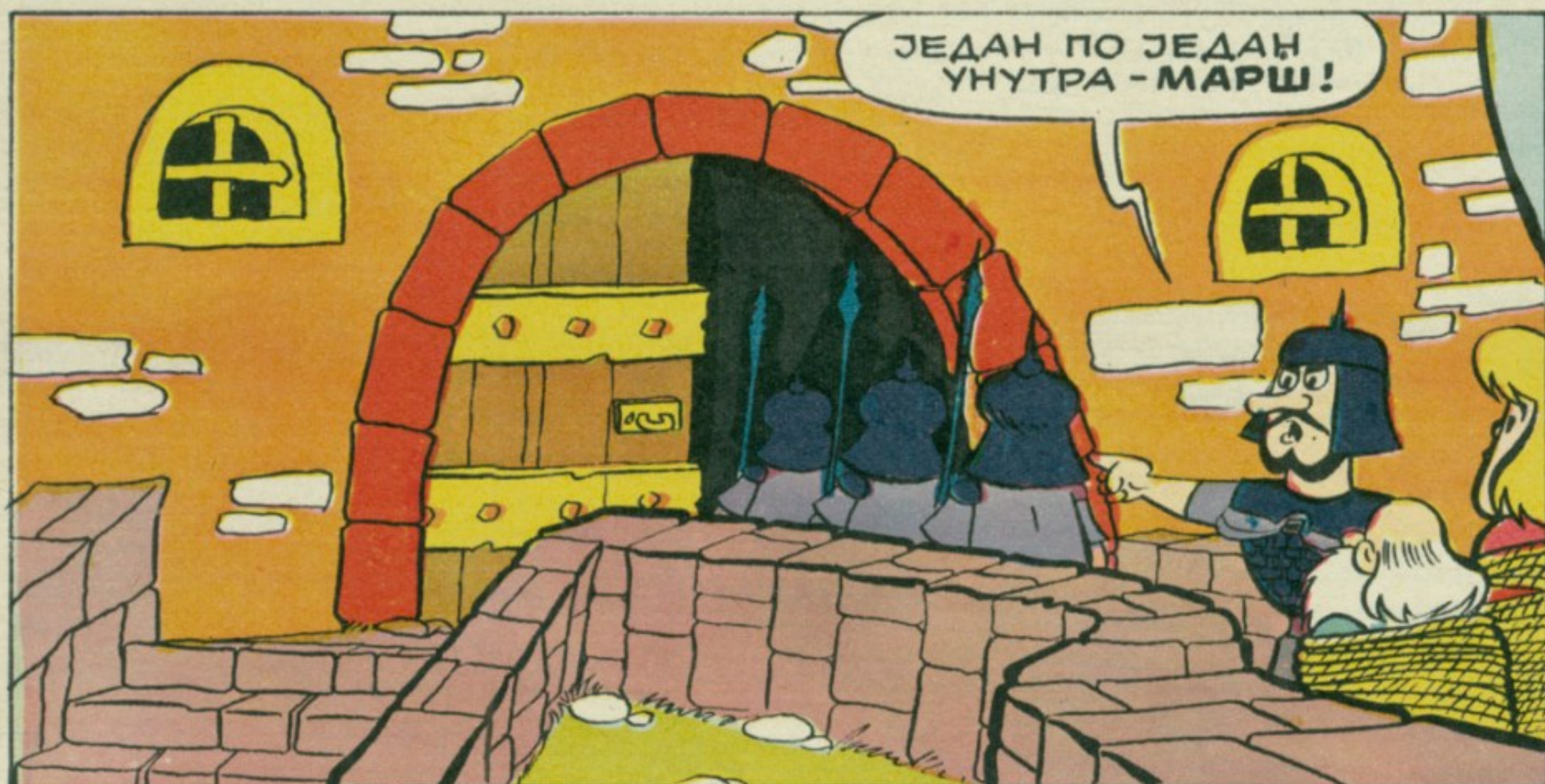
После рата у знак сећања на двојицу хероја подигнут је споменик у Тивту. На њему су уклесане речи врховног команданта Југословенске народне армије Тита:

„С ПОШТОВАЊЕМ СЕ СЈЕЋАМО ИМЕНА ДВОЈИЦЕ ПОРУЧНИКА ВОЈНОГ БРОДА СПАСИЋА И МАШЕРЕ КОЈИ СУ ДИГЛИ У ЗРАК РАЗАРАЧ „ЗАГРЕБ“ ДА НЕ БИ ПАО У РУКЕ ФАШИСТА И ПОТОНУЛИ ЗАЈЕДНО СА БРОДОМ“.

ТИТО
Р. Ђ.

ДИКАНОВЕ АВАНТУРЕ ВЕЛИКА ТРКА

КАВГАЦИЈА ЗЛАТНИХ РУКУ

— АКО НЕКО ОД ВАС САМО ПРОМОЛИ НОС, ТРЧИТЕ ПО СВЕШТЕНИКА ЈЕР ЗА ЛЕКАРА НЕЋЕ БИТИ ПОСЛА! — ЗАПРЕТИО ЈЕ СЛАВНИ УМЕТНИК БЕНВЕНУТО ЧЕЛИНИ БРАЋИ ГВАСКОНТИ ВИТЛАЈУЋИ МАЧЕМ

Када су 1527. године шпанске и немачке трупе упале у Рим путошећи све пред собом, па па Климент VII повукао се тајним путем из Ватикана у грђаву Сант' Анђело, озлоглашени римски затвор на обали Тибра. Тада је започела чувена опсада у којој је папин живот бранила невелика али одабрана дружина, радије спремна да изгине него да се преда. Међу њима налазио се и млади Бенвенуто Челини, папин штићеник, који је после једне крваве туче морао да напусти родну Фиренцу и побегне у Рим.

ПАЉБА ИЗ 5 ТОПОВА

Тобџије које су браниле опсађену тврђаву оклевале су да пуцају у непријатеља из страха да не погоде сопствене куће и породице. Челинија, пошто је био странац, нису мориле такве бригае. Он је једноставно узео фитиљ, запалио га, принео топовима и отворио паљбу. Пошто се на тај начин истакао поверено му је да сваке вечери приређује канонаде из три топа како би објавио грађанима Рима да је Сант' Анђело неосвојен и неосвојив. Али, то није било све. Челини је уживао да гађа непријатељску стражу и то баш у време када се ова мењала. Да би се некако заштитили, стражари су направили браник од 30 буради која су затварала поглед са тврђаве. Челини је само то и чекао. Чим се разданило испалио је булад из пет топова и бурад, напуњена пленом из опљач-

каног града, одлетела су у ваздух заједно са стражом.

БРЗ НА РЕЧИ И МАЧУ

Бенвенуто Челини, снажан тамнопути лепотан, уопште није био војник а још мање тобџија већ најбољи и најчувенији уметнички златар свих времена, вајар, писац расправа о уметности, познавалац музике и архитектуре. Уз то велики кавгација, брз на речи и мачу, осветољубив и луталица. Родио се у Фиренци 1500. године, у немирно доба када је Италија била распарчана на мале градове-државе којима су господариле кнежевске породице и раздирана спољним и унутрашњим сукобима. Сви су били завађени: грађанин с грађанином, државица с државицом, папе и кнежеви, кардинали и епископи и, на крају, сви заједно међу собом. Војске су крстариле земљом уздуж и попреко. Тукло се, пљачкало, рушило и палило у то време опшег безакоња.

Челинијев отац, музичар и градитељ музичких инструмената на двору Медичија, господара Фиренце, желео је да му и син постане музичар. Бенвенуто, међутим, учећи музику мисли на златарство по коме је Фиренца била чувена у свету. Најзад му је отац одобрио да пође на занат где је петнаестогодишњи дечак одмах испољио изразит таленат и запрепастио своје мајсторе. На жалост, закратко јер је годину дана касније прогнан из Фиренце на шест месеци пошто је испре-

бијао једног човека да би заштитио свог млађег брата.

Неколико година касније посвађао се на улици са златарима браћом Гвасконти, баш пред њиховом радњом. У току препирања један од Гвасконтија потерао је мазгу натоварену циглама право на Челинија. Овоме се у трен ока нашао мач у руци а противници, познајући његову плаху нарав, побегли су у радњу. Челини је узвикнуо витлајући мачем:

— Ако неко од вас само промоли нос, остали нека трче по исповедника јер за лекара овде неће бити посла!

Овај сукоб заиста се завршио убиством, првим од три која ће Челини починити у свом бурном животу. Крив или прав, у нападу или одбрани, он је осуђен на смрт. Наравно, одмах је побегао у Рим до кога је већ допрла његова слава и тамо добио одлично плаћен посао и кров над главом у Ватикану. Тако се и нашао као папин пратилац у тврђави Сант' Анђело.

СЛАНИК ЗА КРАЉА

Али, кад год није био у затвору или у бекству, Челини је вредно и с огромним одушевљењем радио. Он није био обичан мајстор златар већ прави уметник. У своје златарске радове уносио је вајарске елементе и сви предмети које је направио — скупочени путери за кардинале, медаље за папе и кнежеве, опточене корице за молитвенике, калупи за папски новац, свећ-

њаци, пехари, украси, крстови, накит ненадмашне лепоте — били су права ремек-дела. На жалост, већина ових драгоцености нестала је незнано куд али је сачувано једно од најславнијих — чувени златни сланик израђен по наруџбини француског краља Франсоа I, данас у Уметничком музеју у Бечу. Скупочени сланик украшен је нагим фигурама бога Нептуна и богиње Земље и рељефно представљеним људским и животинским ликовима.

О Челинија су се отимали кнежеви и краљеви, добијао је позиве из свих крајева Европе. Али, његов успех изазивао је завист многих људи а томе је доста доприносио и он сам, хвалишући се на сваком кораку. Само утицај једног моћног племића спасао га је од смртне казне после убиства колеге златара. Али, већ следеће године Челини се опет тучао и убио римског

бележника. Морао је да побегне из Рима и врати се у Фиренцу. Рим је напустио на спектакуларан начин: спустио се кроз прозор тамнице помоћу конопца начињеног од исцепаних чаршави.

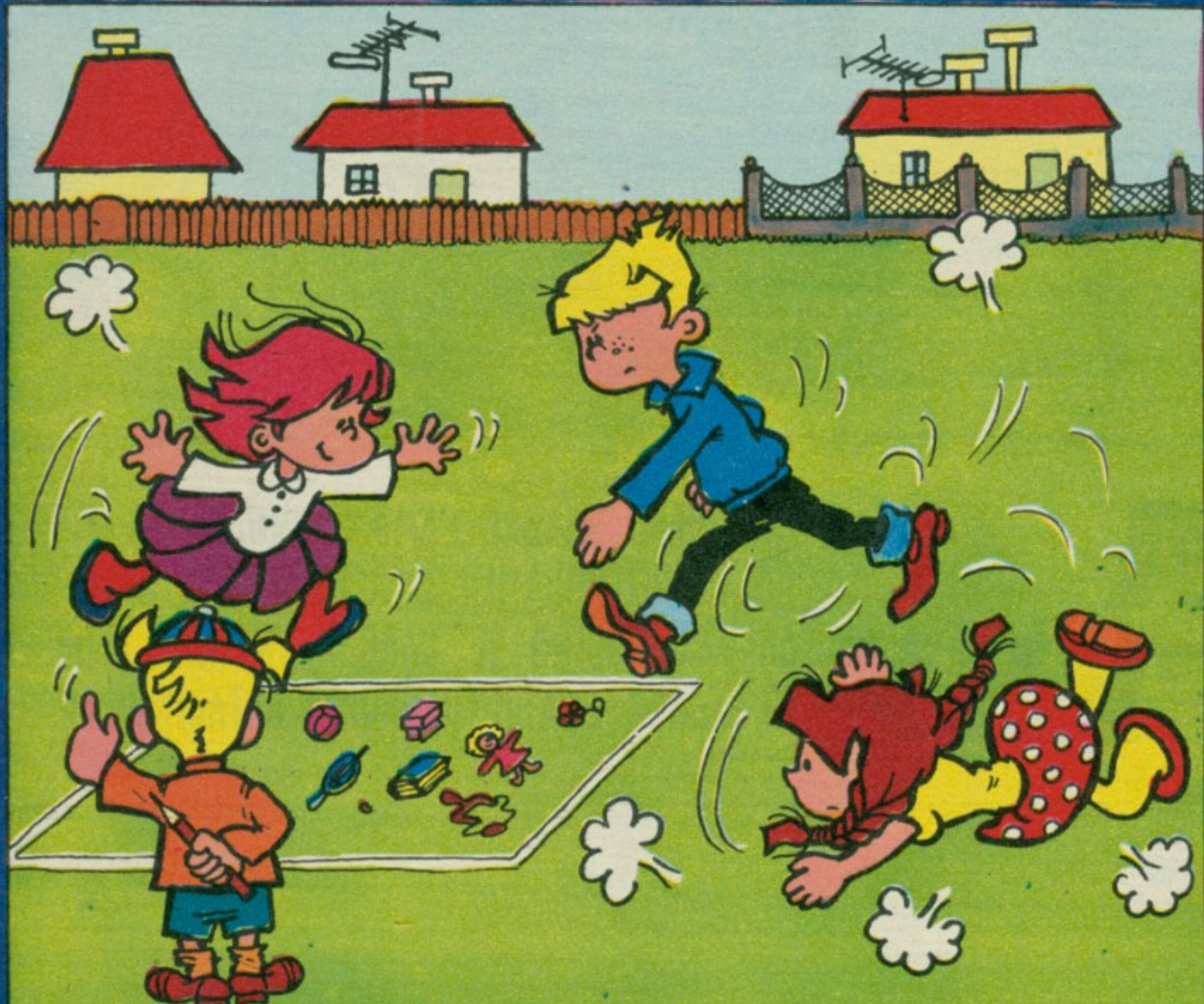
НАЈВЕЋА ЉУБАВ

Једна од великих Челинијевих љубави било је вајање. Волео га је много више него остале уметности и говорио да је разлика између сликарства и вајарства као између сенке и тела које је баца. Вајао је у металу и мрамору а позната је прича о ливењу његовог ремек-дела, бронзаног Персеја у природној величини како држи одрубљену Медузину главу. Када је модел завршен у воску, у радионици је букнуо пламен и Челини га је по цену живота угасио само да би спасао своју скулптуру. За ту пожртвованост био је богато награђен. Када је статуа откривена на тргу у Фиренци, где и данас стоји, само првог дана нађено је поред Персеја 20 сонета написаних у славу мајстора и његовог дела.

Челини је умро 1571. године у Фиренци где се крај живота коначно скрасио. Пре смрти издиктирао је једном младићу у перо своју аутобиографију „Живот“, најбоље ренесансно дело те врсте. Захвални потомци подигли су Челинију споменик на чувеном фирентинском мосту Понте векио где се већ вековима налазе широм света познате златарске радионице.

НАЈЛЕПШЕ ДЕЧЈЕ

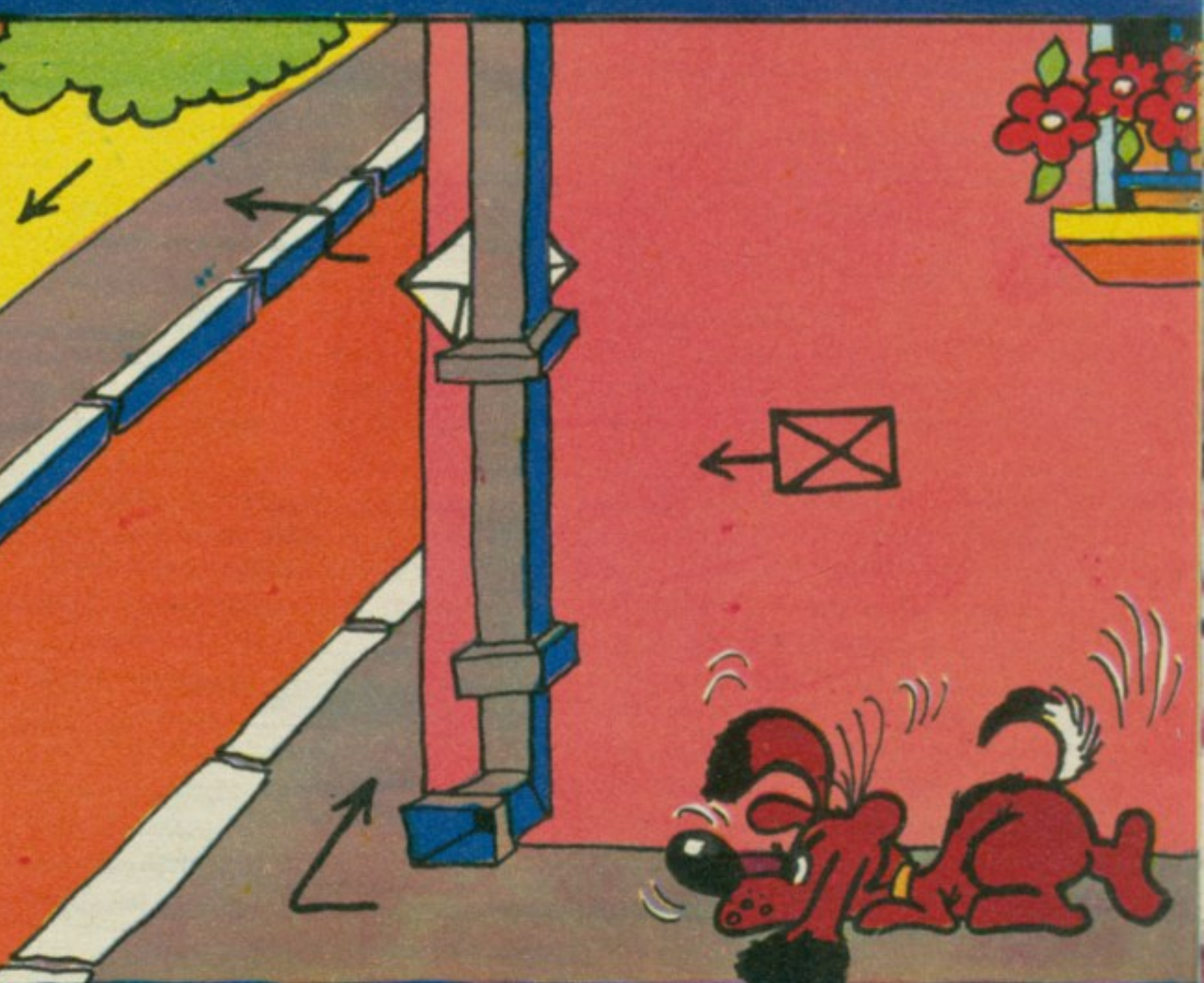
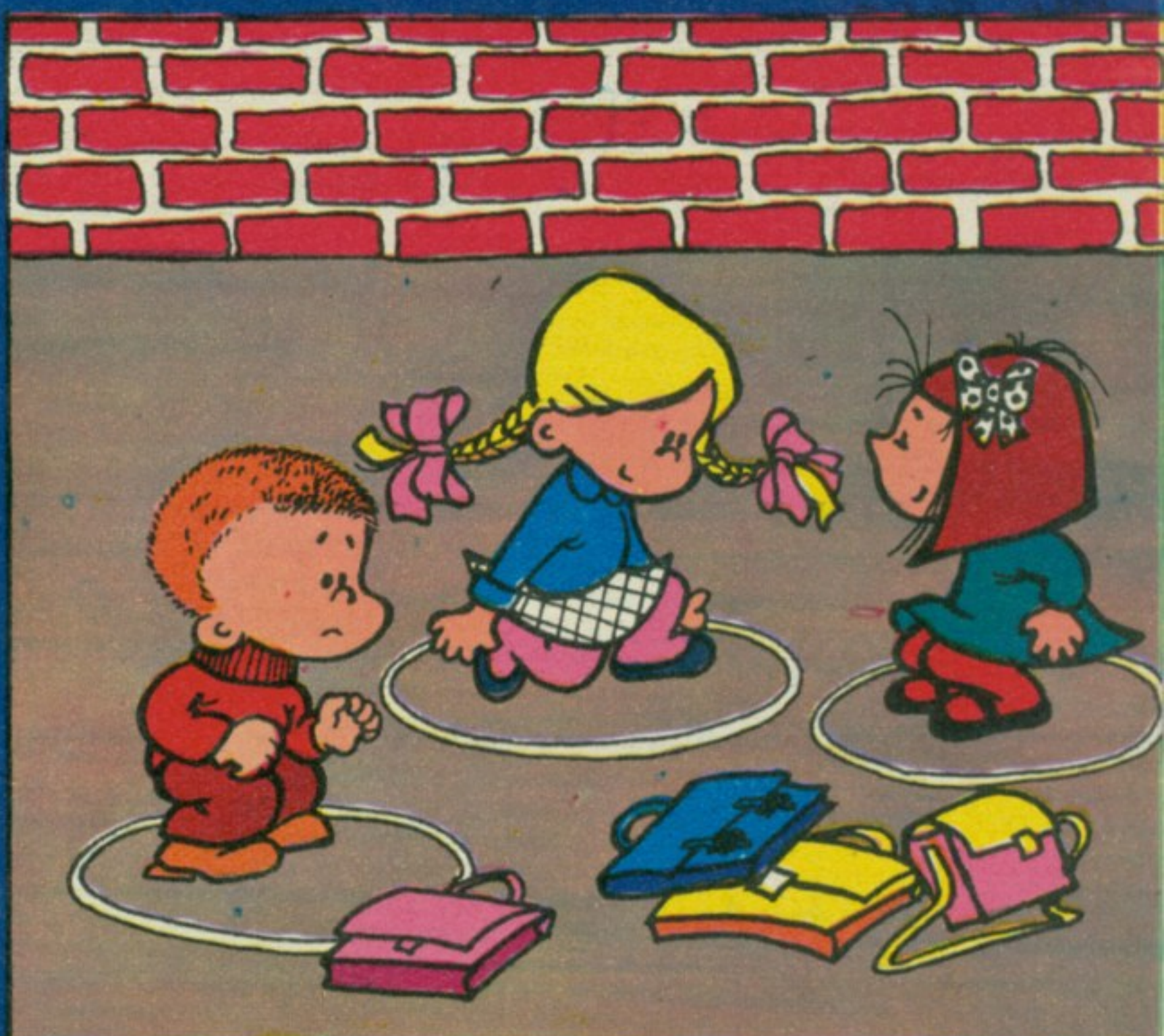

ЛОВ НА БЛАГО — Игра из Француске — У квадрат нацртан на земљи (трезор) играчи стављају по три улога, на пример капу, шналу, камен... 7 метара од квадрата повуче се црта и иза ње стану сви играчи осим вође групе који није дао улог. Он узима један предмет из квадрата. Кад да знак, играчи трче према благу и узимају по три предмета. Пошто један улог недостаје, из игре испада онај коме су остала само два. Игра се наставља док сви, осим победника не испадну. Победник постаје нови вођа игре.

БЕГУНЦИ И ШПИЈУНИ, игра из Пољске. — Игра паран број играча: једни су бегунци, други шпијуни. Бегунци крећу први и на сваким 20 корака остављају стрелицу у правцу у коме су отишли, а касније укрштене стрелице да завајају траг. Бегунци треба да у одређеним размацима сакрију писмо и нацртају знак 3 корака од њега. У писму су задаци за шпијуне који после не колико минута крећу за бегунцима (напр: да скачу, врте се и сл.) На крају игре бегунци се добро сакрију а шпијуни их траже. Победник је онај кога последњег пронађу.

20 КОРАКА
ОД МЕСТА
СКРИВАЊА

Игре које доносимо на овим странама послали су нам наши читаоци у оквиру Другог међународног задатка. Као што се сећате позвали смо вас да пишете својим друговима у иностранству и замолите их да вам опишу најлепшу игру у својој земљи. Жири „ПОЛИТИКИНОГ ЗАБАВНИКА“ и ДОМА ПИОНИРА БЕОГРАДА прегледао је приспела писма и одабрао пет игара које овде доносимо. Њихове пошиљаче ЗАБАВНИК награђује са по једним фото-апаратом. Награђени су: 1. **НЕНАД ЛИПОВАЦ**, Кнежија 818, улаз 7, Загреб, који је послао игру из Француске **ЛОВ НА БЛАГО**; 2. **ЛУЧКЕ ШЕГУЛА**, Озренска 6, Бановићи, послала је игру из СССР-а **ГУСКЕ И ВУК**; 3. **КОРНЕЛИЈА ЛАБАЊИ**, уч. осн. шко. „Ј. Ј. Змај“ Србобран игру из Мађарске **ЛИСАЦ БЕСКУЋНИК**; 4. **САЊА ПАВЕЦ**, Теразије 45, Београд, игру из Пољске **ШПИЈУНИ И БЕГУНЦИ** и 5. **ВЕСНА МИТРОВИЋ**, Мирочка 3, Београд, игру из Италије **ИТАЛИЈАНСКА ШКОЛИЦА**. **ЖИРИ** је наградио још 14 читалаца са по једном књигом из библиотеке „КАДОК“. Њихова имена објављујемо на 55. страни.

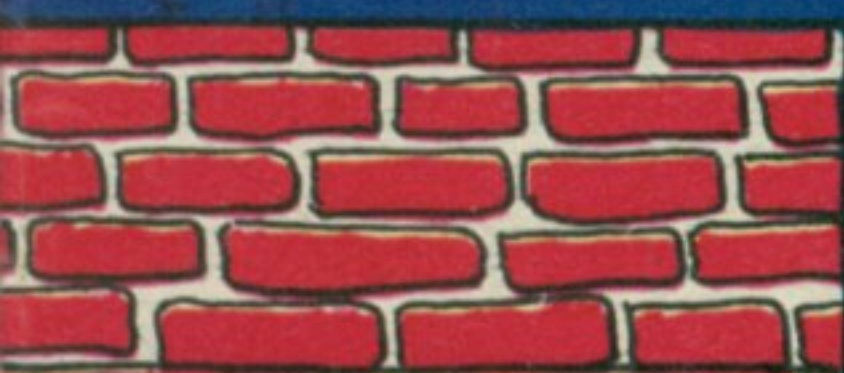

ИГРЕ ИЗ ЦЕЛОГ СВЕТА

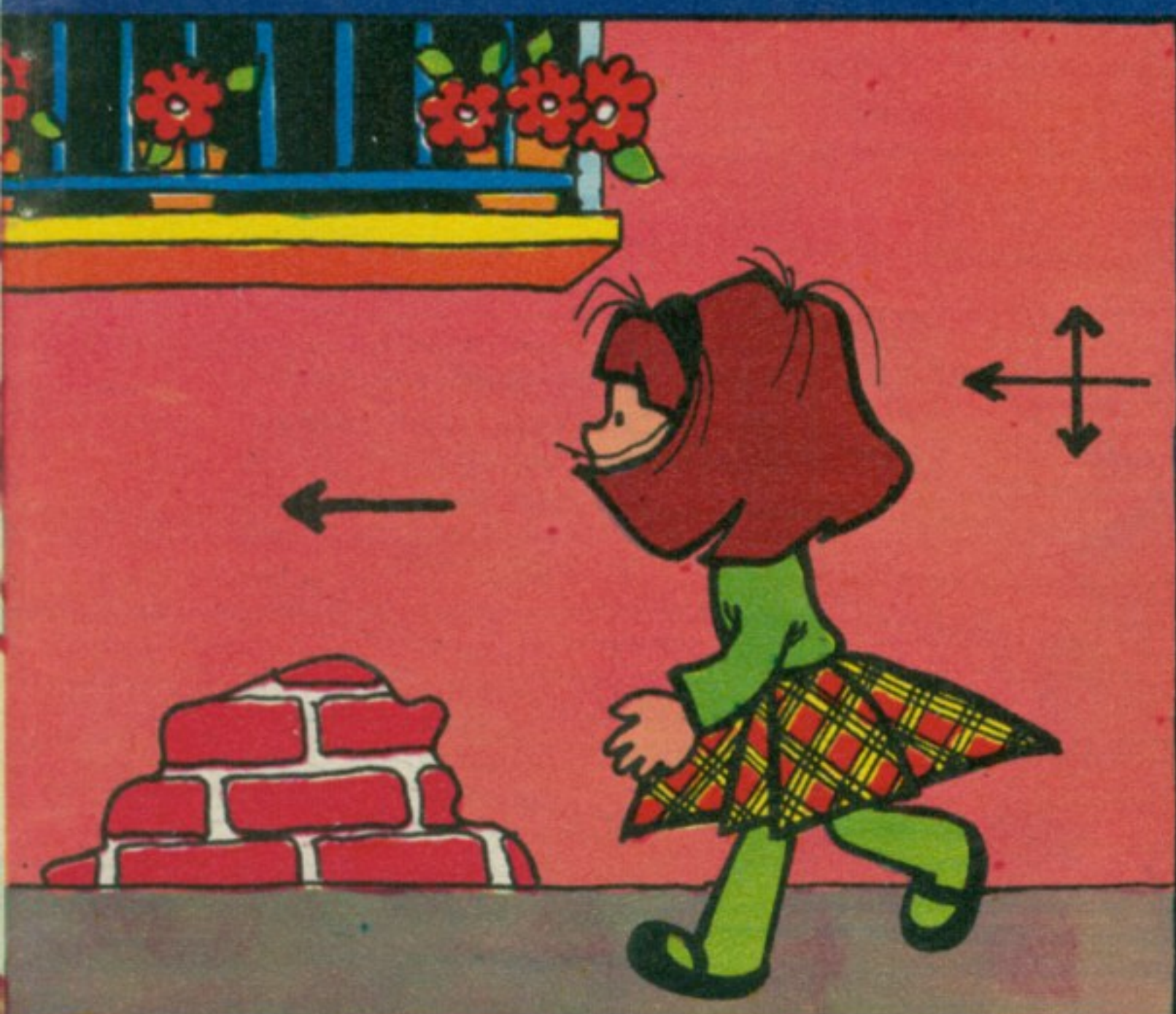
ОВО ЈЕ
ПРАВИ
ЖИВОТ!

ГУСКЕ И ВУК, игра из СССР-а. — Једно дете је мајка-гуска, друго вук а остали су гушчићи. Мајка-гуска стане у један крај дворишта, гушчићи у други а вук се сакрије. „Бире, бире, гуске моје“, зове мати. „Не смемо“, јављају се гушчићи. „Од кога?“ — „Од вука!“ одговарају гушчићи углас. „А где је?“ — „У шуми“. — „А ви потрчите кривудајући“. Гушчићи претрчавају двориште, а вук излази из скровишта и лови их. Оно које буде уловљено постаје вук.

ЛИСАЦ БЕСКУЋНИК, игра из Мађарске. — Сви, осим једног, играчи нацртају око себе круг који представља лисичију кућу. Играч без круга је лисац-бескућник. Кад он викне: „Напоље из куће, лисице! Један, два, три...“, све лисице треба да напусте своју кућу и да заузму другу. И лисац бескућник покушава да заузме кућу за себе. Нови лисац бескућник постаје онај ко је остао без куће. Победници су они који нису ниједном били лисац-бескућник.

ИТАЛИЈАНСКА ШКОЛИЦА, игра из Италије. — Терен се подели на 7 делова: у једном се напише „одмор“ а у осталим бројеви од 1 до 6. Један играч убацује каменчић у прво поље у које и сам ускаче на једној ноzi и њом помера каменчић из поља у поље. У пољу „одмор“ има право да стане на обе ноге. Кад прође сва поља, играч на обе ноге, са каменчићем на глави и жмурићи поново прелази сва поља. Затим исто то учини са каменчићем на прсту и леђима. Кад погреши, уступа место следећем играчу.

ДОКАЖИТЕ, ЛОРДЕ!

НА УВЕРАВАЊА ЛОНДОНСКОГ БИСКУПА
ДА ВАЂЕЊЕ ЗУБА НЕ БОЛИ, КРАЉИЦА ЕЛИ-
ЗАБЕТА ЈЕ ПОНАВЉАЛА: — ВРАГА НЕ БОЛИ!

И данас се у Ен-глеској помиње лепота краљице Елизабете I, способне владарке за чије је владавине Британија потукла шпанску „непобедиву армаду“. Остали су многи њени портрети који потврђују да је заиста била лепа. Али, они који данас посматрају те портрете и диве се лепоти краљице и њених хаљина — имала их је преко 1000 — вероватно и не помишљају на то да је и њу некада болео зуб!

НИ ГЛАСА НИЈЕ ПУСТИО

А ипак, 1602, годину дана пре њене смрти, један хроничар тог доба записао је: „Краљица је још лепа и радосна, само њено лице показује неке знаке увелости што, кад се појављује у јавности, покушава да сакрије тиме што ставља неке fine материје у уста како би јој образи били пунији...“

Не зна се да ли је Елизабета имала лажне зубе, али да их је имала, можда би и остао неки њен портрет на коме се смеши, овако се на свима види стиснутих усана. Међутим, постоји прича о томе како је добра краљица Елизабета неколико дана и ноћи патила од, како су то учтиво назвали, узнемирености, па је позван лекар. Он јој је саветовао да то (односно зуб)

треба да извади. Изгледа да краљица до тада није имала никаквог искуства са берберима-зубарима, али рекли су јој да човек с клештима вади зубе као од шале. Између осталих и лондонски бискуп, старац у годинама, усрдно је уверавао краљицу да вађење зуба не боли ама баш ништа.

Она није поверовала већ је упорно понављала: „Врага не боли!“ Храбром и одавом бискупу није преостало ништа друго него да јој делом докаже: дворски берберин му је пред краљицом извадио једини преостали кутњак у вилици, а он није пустио ни гласа!

Тек после тога краљица је пристала да јој се вади зуб. Каква је је била њена реакција није нам познато.

ИЗВАДИ ЗУБ САМ!

Бербери-зубари основали су године 1308. своје прво удружење, еснаф, и њихов симбол били су ружа и круна. Међутим, тек 1462. године почели су озбиљно да проучавају своју струку, па су чак основали музеј и библиотеку.

О њиховом раду и уопште о зубоболи у средњем веку остало је мноштво слика и цртежа. Најчешће се жртва приказује како седи на дрвеној клупи, неко јој држи главу а „зубни лекар“ чупа зуб клештима. Још један чест мотив је: жена

везаних руку стоји крај врата. Око зуба је везан танак конопац, а други крај за неку врсту чекрка у другом углу собе. Мушкарац, највероватније муж ове јаднице, вуче конопац из својих снага.

Овај метод вађења зуба одржао се и до данашњег дана када је реч о млечним зубима у деце: **завежи конац за зуб, други крај за кваку отворених врата, онда неко затвори врата и — зуб је већ излетео!**

Осим клешта претече зубних лекара употребљавале су и „пеликан“, инструмент којим се зуб померао из лежишта. За оно доба, није то била лоша справа али је ипак чувени француски хирург 16. века Амброаз Паре упозорио на последице као што су сломљена вилица, потрес мозга, слепило, грозница, крварење и смрт. Поред тога, заједно с кварним често је излетао и читав низ других зуба!

Али, наши преци не само да су измислили овај и многе друге инструменте већ и вештачку вилицу! Ако су биле од порцулана, ове вилице су звекале, а оне коштане или начињене од слоноваче одмах су падале у очи. Једно време се веровало да црви нагризају зубе и кваре их, па је лични хирург Хенрија VIII њему написао водичу за испирање уста која ће уништити

црве. Састав водиче: црно вино плус бибер.

ЗУБИ МОРСКОГ КОЊА

Људи средњег века имали су лоше зубе и било је веома тешко ослободити се поквареног зуба, како за сиромашне тако и за богате. Сиромашни су морали кроз свој, најчешће веома кратак живот, да иду са онолико зуба колико би им остало али са богатима је било друкчије. Они су могли да ставе „вештачке“. Прво и пре свега, због лепог изгледа а из због тога да би лакше могли да једу. Први лажни зуби су имали једну једину улогу: да омогуће власницима да се слободно смешкају на забавама и бадовима. Лепота осмеха зависила је већ од тога како су и од чега били направљени.

Рецимо, ако је цео предњи ред био направљен од једног јединог комада зуба морског коња или носорога и причвршћен златном или сребрном нити за праве зубе, онда је човек могао да их носи све док се спона не би сломила. А јести с њима није баш било забавно! Тако мало забавно да су у 18. веку продавали прилично ружну справу, звану „мастикатор“ — жвакач — намењену људима без зуба, или пак они-

ма који су клопарали својим вилицама док би покушавали било шта да сажваћу и понекад остајали без лажне вилице за време јела.

„Мастикатор“ се прво употребљавао само у породици и њиме се „жвакала“ храна док је још била у тањиру. У упутству је, између осталог, писало: „Справа најбоље ради ако се обема рукама држи положено. Да се крапа не би охладила, треба га с времена на време ставити у топлу воду“.

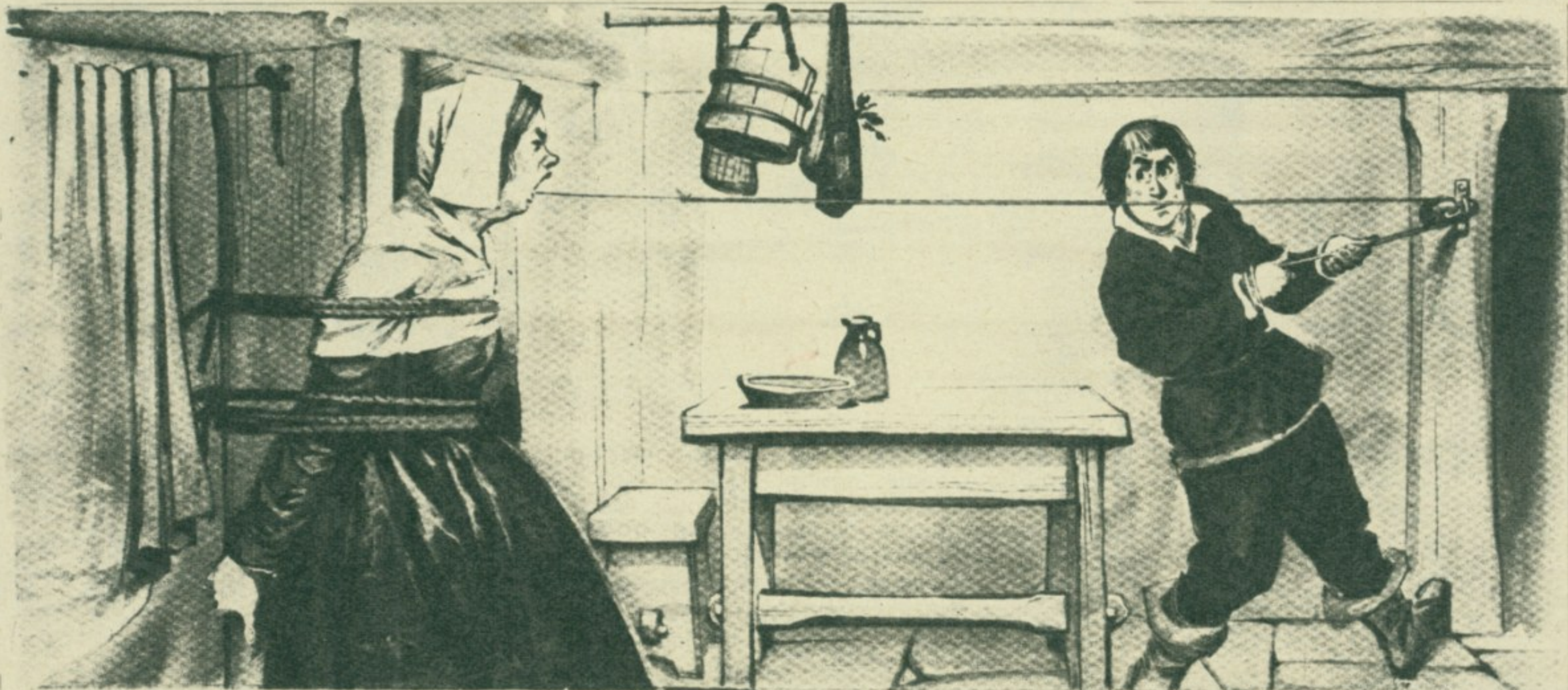
Вештачки зуби, су се најпре правили од животињских рогова и глачали тако да што више личе на човечије зубе. Веома су биле на цени кљове морског коња, моржа, а један зубни лекар из 18. века чак је написао: „Веома је корисно пресађивати зубе животиња као што су овце и пси у вилице људи“. Али, нема докумената да је тако нешто и покушавано.

СРЕЋА ЛЕДИ ХАМИЛТОН

А шта је са зубима „позајмљеним“ од других људи? Они су се лакше уклапали, али их је тешко било наћи. Постојала су три начина како до њих доћи: зуби из опљачканих гробница, са ратних попришта и од сиромашних. (Кажу да су после Ватерлоа зубни лекари купили огромну количину људских зуба).

Сиромашни људи у XVIII веку продавали су своје „живе“ зубе. У прозорима зубарских ординација могли су се видети огласи: „Највише се плаћају „живи“ зуби. Прича се да је чак и леди Хамилтон, док је још била сиромашна Ема Харт, пошла зубару да прода своје дивне предње зубе, али је срећом успела да је одговори да то учини. Ема је имала среће, али други људи нису. Зубни лекари на гласу настојали су да увек при руци имају неколико продаваца „живих“ зуба којима су на лицу места вадиле зубе и при том гледали који најбоље одговара богатом пацијенту. Најчудније од свега је то да су овако пресађивани зуби понекад трајали и читаву годину дана!

М. Ј.

У МНОГИМ ЗЕМЉАМА ПОСТОЈЕ ЧУДНА ГРОБЉА, РАЗЛИЧИТА ОД ОСТАЛИХ ЈЕР СЕ НА ЊИМА САХРАЊУЈУ САМО ЖИВОТИЊЕ РЕКОРД У СПОМЕНИЦИМА КОЈЕ СУ ЉУДИ ПОДИГЛИ СВОЈИМ ЉУБИМЦИМА ДРЖИ ЕНГЛЕСКА АЛИ ИХ ИМА У СВИМ ДЕЛОВИМА СВЕТА

СПОМЕНИК ГУСАН

САХРАНА У ХАЈД-ПАРКУ

У лондонском Хајд-парку, одмах код Викторијине капије, налази се чувено гробље за животиње. Гробље је „отворио“ 1881. године један човек који је становао у близини: како није имао где да сахрани свог омиљеног пса Черија, замолио је чувара за дозволу да га закопа у великом сеновитом парку. Убрзо после овог тужног догађаја кочије су прегазиле шумаревог пса Принца и овај га је сахранио у Хајд-парку како би га што чешће обилазио. Следећи пас покопан на овом месту био је Топер, размажени љубимац поштијске станице у Хајд-парку који је страдао због своје халапљивости. Од тада па до 1893. на гробљу је сахрањено преко 250 паса, мачака и других домаћих животиња. Те године гробље је услед недостатка простора затворено.

ГЛАС ЊЕГОВОГ ГОСПОДАРА

У Квингстону-на-Темзи стоји спомен-плоча Нилеру, псу уметника Френсиса Бароа који га је насликао како напуњених ушију слуша музику из фонографа — претече грамофона. Касније је Баро слику мало изменио и под именом „Глас његовог господара“ продао фирми грамофона и плоча. Фирма, која је слику узела за свој заштитни знак, постала је највећа те врсте на свету а Нилер најславнији пас.

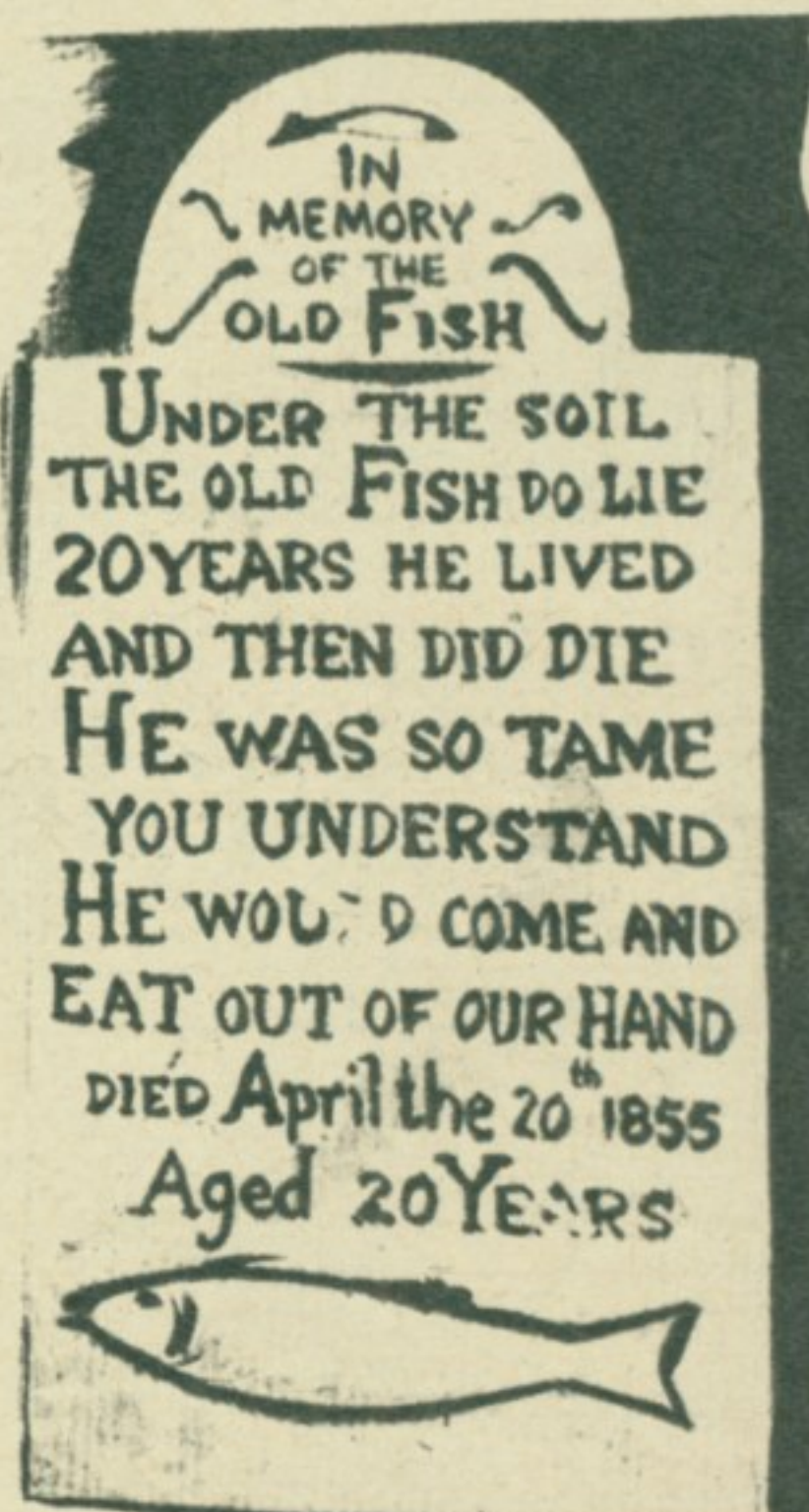
ВЕРАН ДРУГ

Када је 1858. године умро Џон Греј трговац из Единбурга, сахрањен је на гробљу у Грејфријарсу. Рођаци и пријатељи су се разишли а на гробу је, тужно цвилећи, остао његов теријер по имену Боби. Сутрадан приметио га је црквењак и јавио рођацима да га однесу. Али, пас се вратио. Тако се враћао сваки пут кад би га одвели и црквењак је одлучио да га остави на гробу. Читавих 14 година стражарио је Боби на гробу вољеног господара и живео од хране коју би му доносила деца. Прича о његовој оданости се прочула и бароница Бардет-Каутс поклонила му је огрлицу са посветом а искована је и медаља с његовим ликом. Боби је умро 1872. на господаревом гробу и сахрањен је недалеко од цркве а на једном тргу у Единбургу подигнут је водоскок у спомен његовој верности.

ПИТОМА РИБА

Рекордери у броју споменика су пси, али то не значи да људи нису имали љубимце и међу осталим животињама. На црквеном гробљу Мери Редклиф у Бристолу под мермерном плочом сахрањена је црквена мачка. У Халифаксу се налази надгробни споменик гусану Дику који се удавио у 23. години живота а у Мофату у Шкотској споменик је подигнут овцама. Ипак, најнеобичнији је запис у порти цркве у Блоклеју посвећен једној риби. Ту пише: у спомен старе рибе. Под земљом лежи стара риба. Живела је 20 година и умрла. Била је тако питома да нам је јела из руку. Умрла је 20. априла 1855.

У КОЈИ СЕ УДАВИО

ВЕСЕЛА ПОЛИ

У Верслију у енглеској покрајини Ленкширу живела је у обору крчме крајем прошлог и почетком овог века крмача Поли. Поли је била љубимица гостију јер је волела да „тргне“ коју криглу пива и тада би радосно скакутала и изводила разне враголије. Током 15 година живота опрасила је 200 прасића и била веома корисна свом газди. Умрла је децембра 1904. и сахрањена одмах крај крчме. Године 1930. крчма је срушена и на њеном месту подигнут хотел „Кок“. Нико више не зна место старог гроба али је остао Полин надгробни споменик.

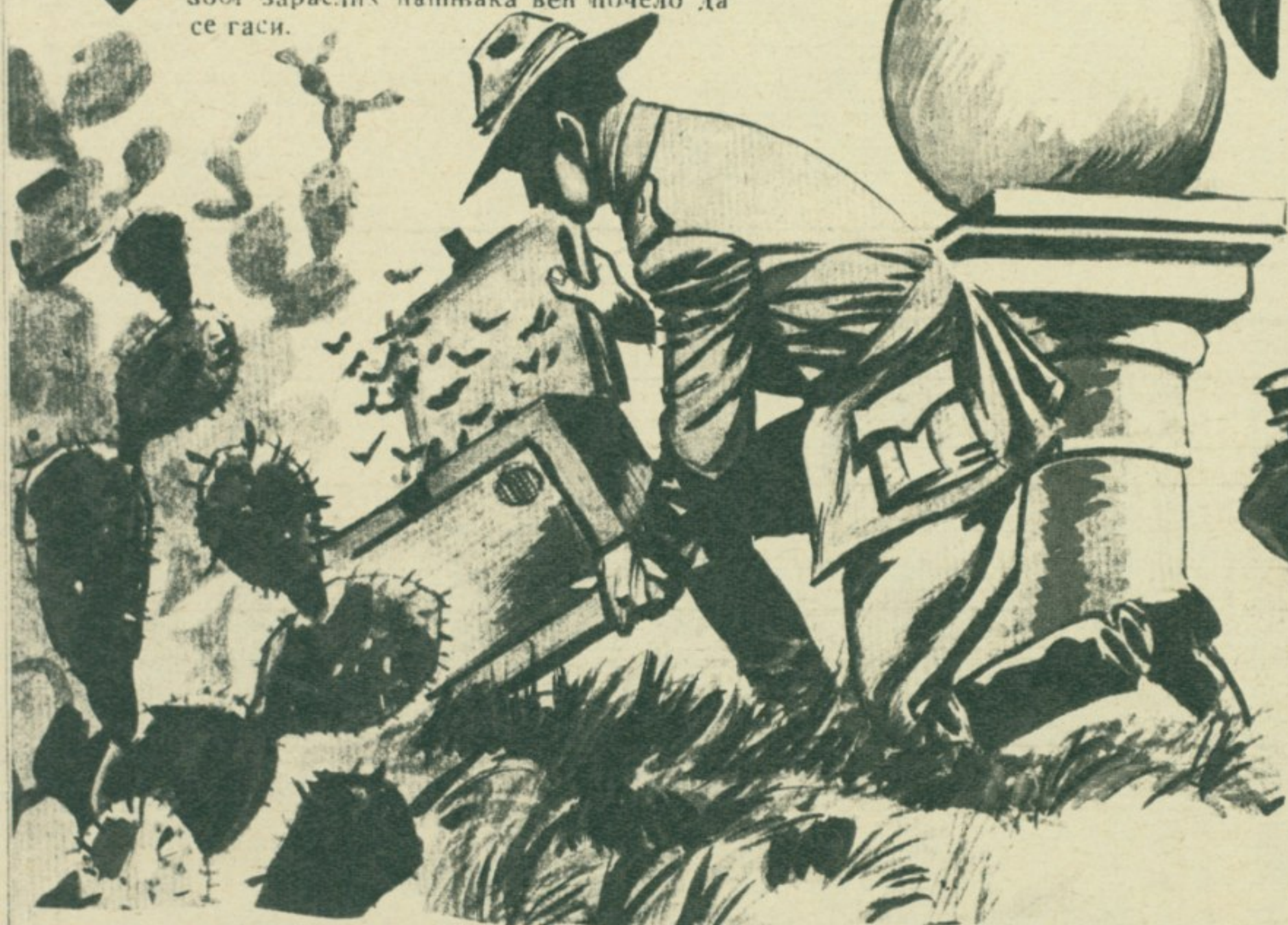

У ЗНАК ЗАХВАЛНОСТИ

У Солт Лејку у САД налази се споменик на чијем врху је велики галеб. Подигнут је у XIX веку да обележи први долетак ових птица у насеље Мормона. Галебови су истребили скакавце који су до тада пустошили поља и уништавали жетве.

БУБЕ ПРОТИВ КАКТУСА

Недавно су становници Долбија у Квинсленду подигли споменик бубама које су за кратко време, свега 7 година, уништиле кактусе што су се великом брзином размножавали на некада сочним пашњацима. Бубе, „уване“ из Јужне Америке спасле су Долби где је сточарство због зараслих пашњака већ почело да се гаси.

ПРВА ФИЛМСКА ЗВЕЗДА

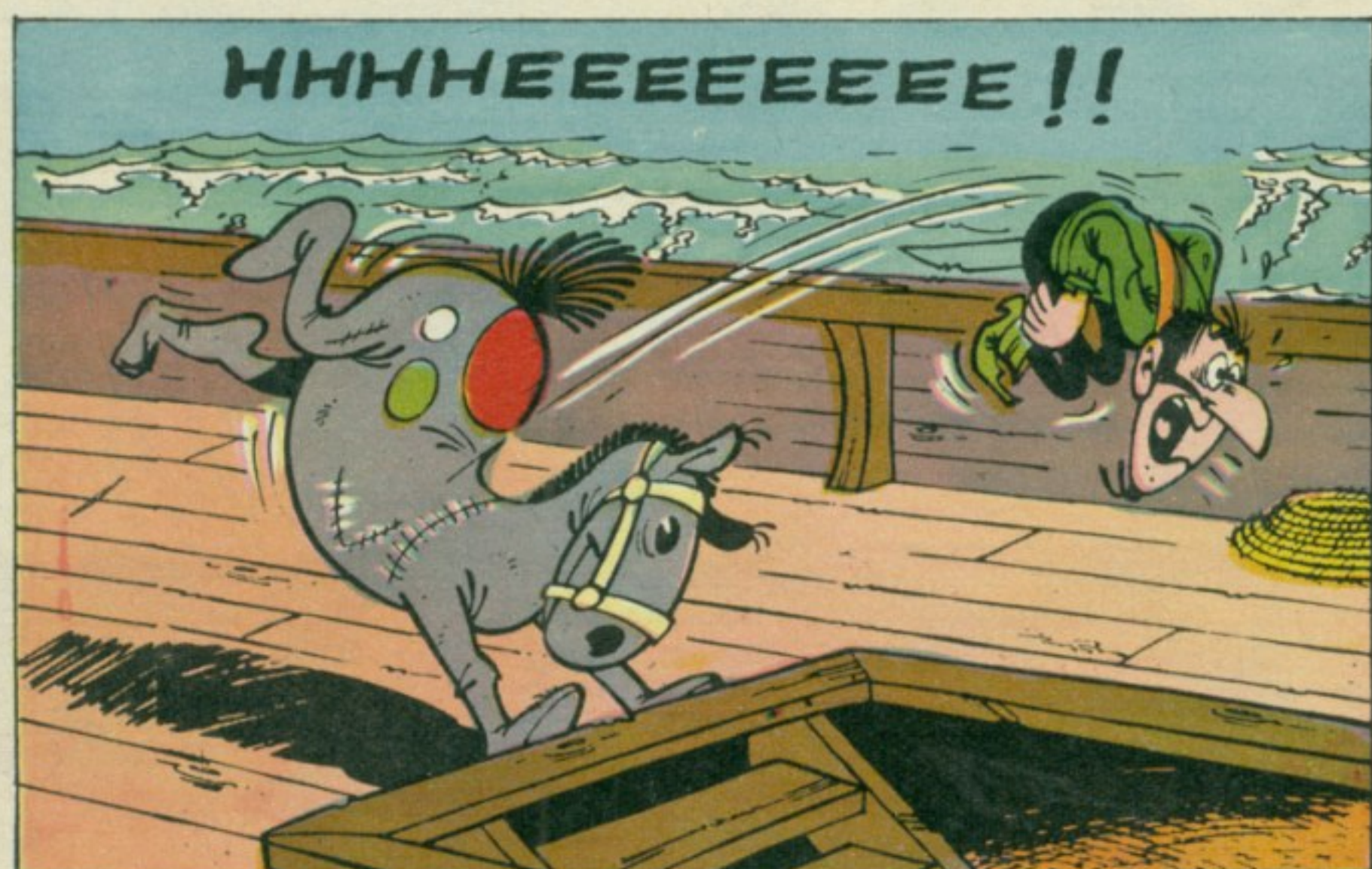
Може се помислити да само Енглези воле животиње и подижу им споменике али није тако. На једном острву на Сени у близини Париза налази се гробље животиња где од 1899. године људи сахрањују своје љубимце. Ту почива преко 40.000 мачака, ласа, птица, мајмуна и других човекових пријатеља. Ту, испод огромног надгробног споменика увек украшеног цвећем, лежи чувени Рин-Тин-Тин, прва псећа филмска звезда. Овде је сахрањен и ирски коњ Тројтаун, победник трке Гран насионал 1920. године.

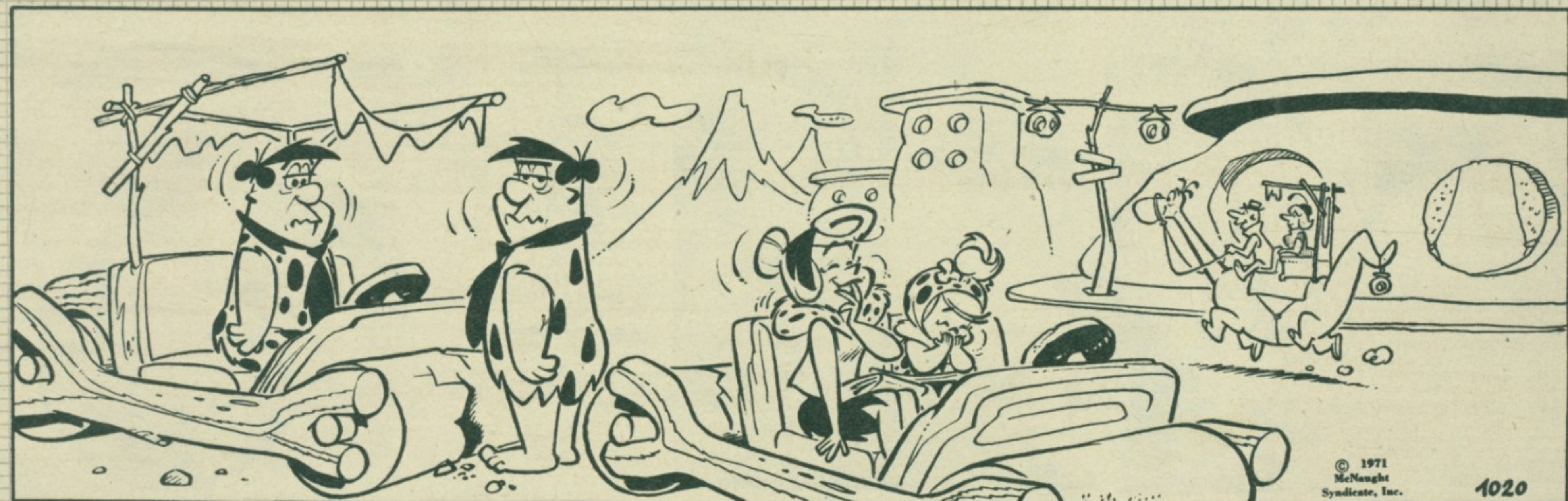
НА СЕВЕРНОМ ПОЛУ

Најчуднији споменик икада подигнут неком бићу налази се изнад гроба једне пчеле-матике. Ову пчелу донела је 1925. године на Северни пол експедиција Ворсли-Олгарсон заједно са још 50 пчелар-радилица. Када је матица угинула, стављена је у боцу напуњену течномљу за препарирање и сахрањена са свим почастима које припадају једном члану експедиције. Хумка јој је обележена гомилом камења.

Азато Еп Теруба

ЗВЕЗДЕ ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ

КРУНОСЛАВ КИЧО СЛАБИНАЦ

КАДА СУ ПРВИ ПУТ, ПРЕ ОКО ТРИ ГОДИНЕ, НА РАДИЈУ ЧУЛИ ПЕСМУ ПЛАВУША, ЉУБИТЕЉИ ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ БИЛИ СУ ПРИЈАТНО ИЗНЕНАЂЕНИ ЛЕПИМ ГЛАСОМ И ЗРЕЛИМ ИЗВОЂЕЊЕМ НЕПОЗНАТОГ ПЕВАЧА. ТО ЈЕ ВРЕМЕ КАД КОД НАС ВЛАДА СТИЛ ТОМА ЏОНСА. МЛАДИ ПЕВАЧ НЕСУМЊИВО ЈЕ ПОД ЊЕГОВИМ ВЕЛИКИМ УТИЦАЈЕМ АЛИ ОСЕКА СЕ ДА У ЊЕГОВОМ ГЛАСУ ИМА НЕЧЕГ ПОСЕБНОГ ШТО НАДАВЉУЈЕ НОВУ ЗВЕЗДУ НАШЕ ЗАБАВНЕ МУЗИКЕ - КРУНОСЛАВА КИЧО СЛАБИНЦА.

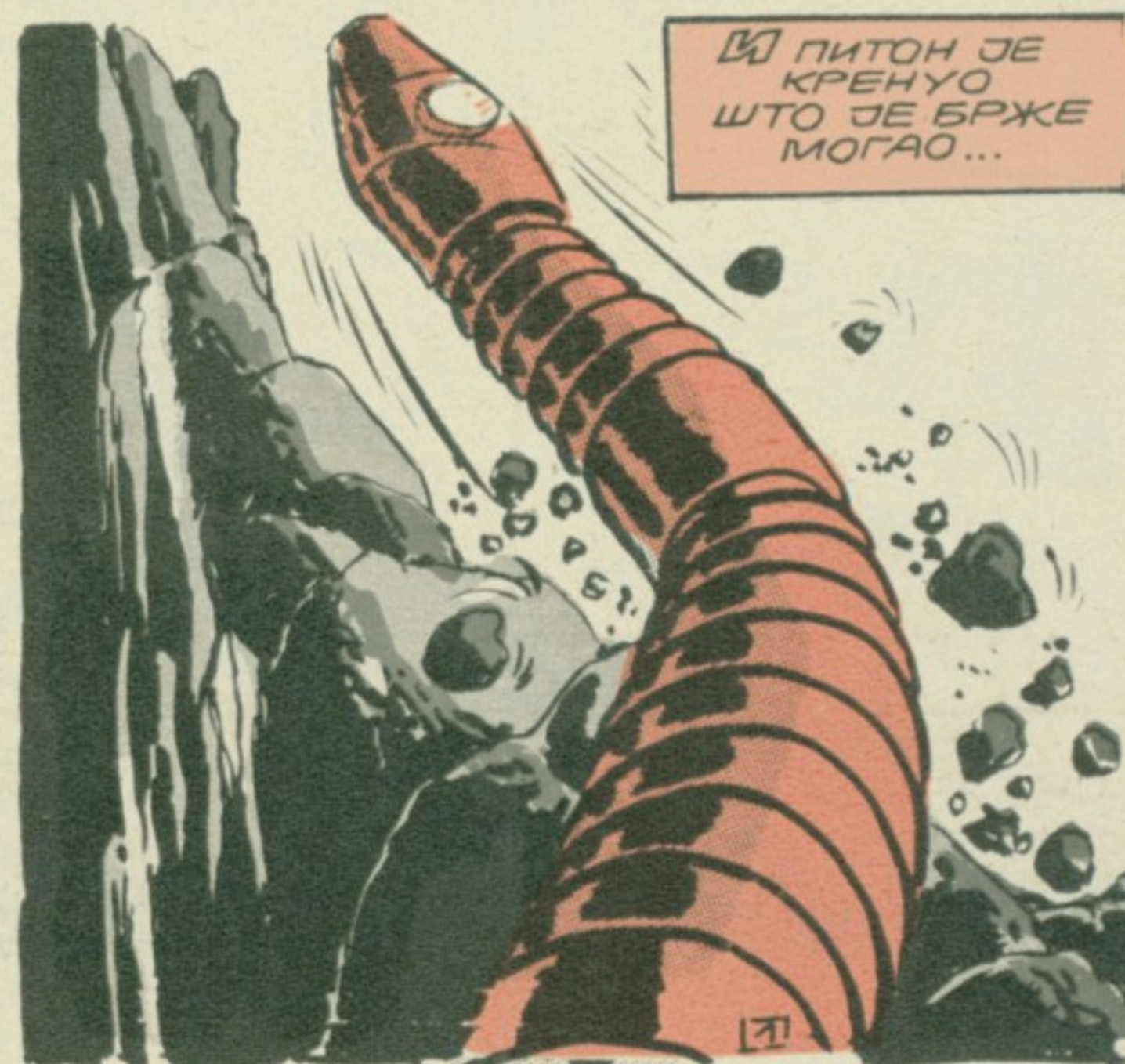
КАРИЈЕРУ ПЕВАЧА СЛАБИНЦА ЈЕ ЗАПОЧЕО У ОСИЈЕЧКОМ ВИС-АНСАМБЛУ "ДИНАМИТИ". БРЗО ЈЕ ПРИМЕЋЕН И "ЈУГО-ТОН" МУ ЈЕ УСКОРО ИЗДАО ПРВУ ПЛОЧУ СА ПЛАВУШОМ. ЗА ЊОМ СЕ РЕБАДУ КОМПОЗИЦИЈЕ ВЈЕНЧАЊА НЕКЕ БИТИ, АНГЕЛА ВИШЕ НЕКЕШ БИТИ МОДА ЦВИЈЕТ ЧЕЖЊЕ, НЕМОЈ СРЕКНА БИТИ И ДРУГЕ. ОД ТАДА ЈЕ УЧЕСТВОВАО НА МНОГИМ ФЕСТИВАЛИМА И ОСВАЂАО НАЈВИШЕ НАГРАДЕ.

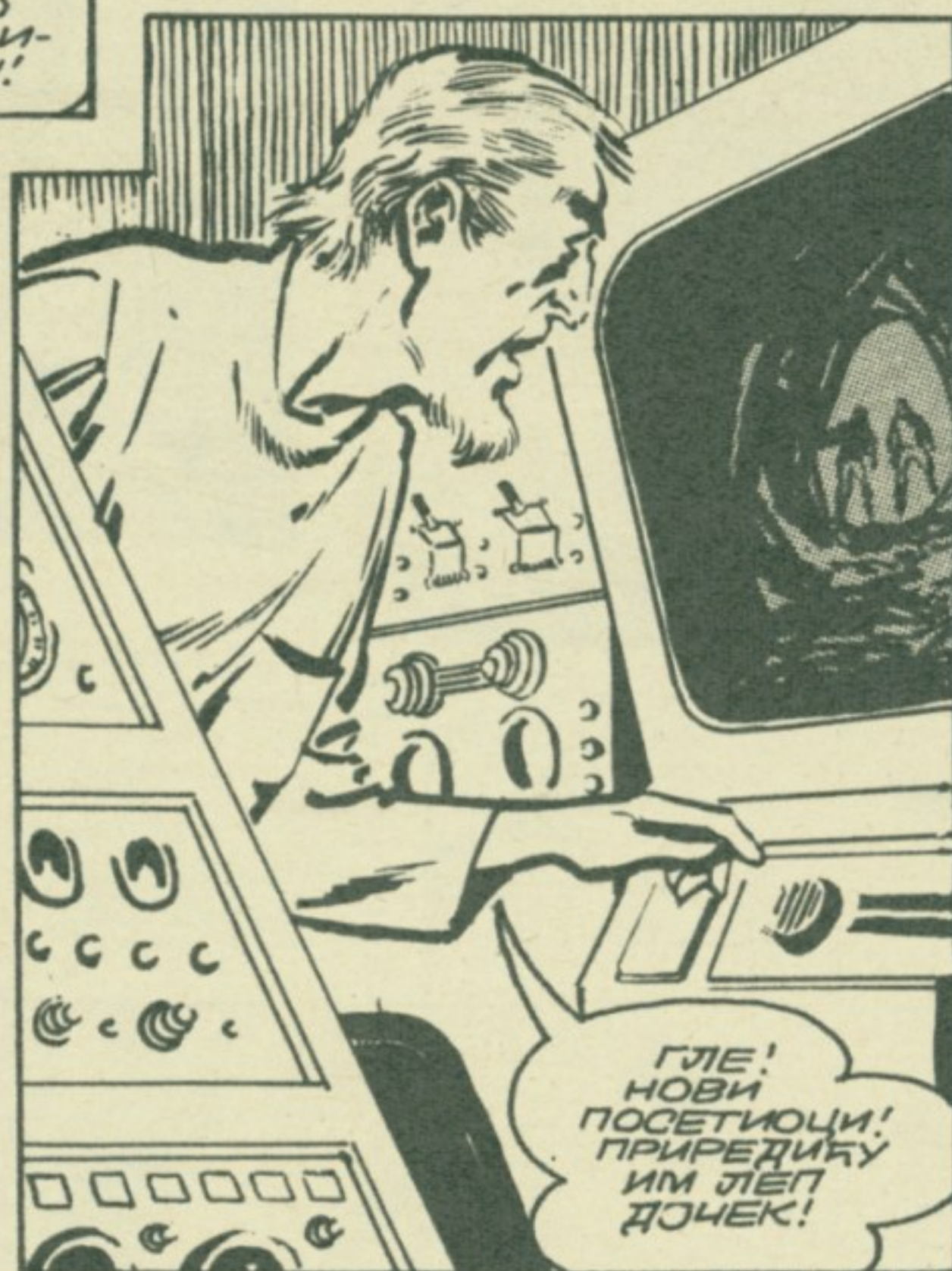
ПОСЛЕДЊИ ВЕЛИКИ УСПЕХ ПОСТИГАО ЈЕ КОМПОЗИЦИЈОМ ИВИЦЕ КРАЈАЧА ТВОЈ ДЈЕЧАК ЈЕ ТУЖАН СА КОЈОМ ЈЕ НАСТУПАО У ДАБЛИНУ НА ФЕСТИВАЛУ ЗА ПЕСМУ "ЕВРОВИЗИЈЕ 71."

Kruno Slabinac
platu

ПИТОН: *Медузе* ПРОФЕСОРА МАГНУСА

ВИК И ДОН СУ ПРОПАДАЛИ ...

УПАЛИ СМО
У КЛОПКУ!

ТЕШКО ДА ДЕМО
ПОБЕГИ! ОВДЕ
НЕМА НИ ВРАТА НИ
ПРОЗОРА!

ВИДИ!
КРОВ
СЕ
ОТВА-
РА!

THE ILLUSTRATED

...и ПОД!

РАЗДВО-
ЈЕНИ СМО!
МОРАМО
НЕШТО
УЧИНИТИ!

НЕ
МОГУ ДА
ПРЕСКОЧИМ...
ШИРОКО
ЈЕ!

ШТА
ЛИ ЋЕ
БИТИ
С НАМА
?

ОДМАХ
ЋЕТЕ
САЗНАТИ!

МОЈЕ
МЕДУЗЕ ЋЕ
СЕ ЗА ТО
ПОБРИНУТИ!

НЕ
БРИНИ!

ПАЗИ,
ДОНЕ!

А ТАДА...

НЕ СМЕЈУ ДА
МЕ УХВАТЕ! ИМАМ
ДОВОЉНО
МУНИЦИЈЕ
ДА ИХ
СВЕ...

THE ILLUSTRATED art agency and studios

ДОН ЈЕ УБРЗО ОТКРИО
ОСОБИНЕ ТИХ ЧУДНИХ БИГА...

МЕЦИ
ИМ
НИШТА
НЕ
МОГУ!

ИЗГУ-
БЉЕН САМ...
ШТА ЈИ
ЈЕ СА
ВИКОМ
?

АЛИ, НАДЕ
ВИШЕ НИЈЕ БИЛО.
ЗА СВЕГА НЕКО-
ЛИКО ТРЕНУТАКА
ДОН ЈЕ ОСТАО
БЕЗ ОРУЖЈА
И СВОГ
КОНТРОЛНОГ
ЧАСОВНИКА...

НИШТА
ИМ НЕ МО-
ГУ! ЈАЧИ
СУ ОД
МЕНЕ!
КАД БИХ
САМО
МОГАО ДА
ПОЗОВЕМ
ПИТОНА!

ПРОТИВ ЊИХ СЕ НЕ МОГУ БОРИ-
ТИ! МОРАЋУ ДА ПРИМЕНИМ
ДРУГУ ТАКТИКУ...

БРЗИ-
НУ!

САМО
МЕ ТО
МОЖЕ
СПАСТИ!
СУВИШЕ
СУ
СПОРИ
ДА БИ
МЕ
СТИГ-
ЛИ!

АКО ПОБЕГНЕШ...
ТВОЈ ПРИЈАТЕЉ
ЈЕ ИЗГУБЉЕН!
ОДМАХ
БЕШ ГА
ВИДЕТИ!

НЕ!

ЖЕЛИМ
ДА СЕ ПРЕ-
ДАШ! САМО
МЕ ТАКО
МОЖЕШ
СПАСТИ!

ЗА ТО ВРЕМЕ ЗАРОБЉЕНИ СПЕЛЕОЛОЗИ ТРАЖИЛИ СУ НЕКИ ИЗЛАЗ...

ДА ПОКУШАМО ДА СЕ ПРОВУЧЕМО КРОЗ ОНО ПРОЗОРЦЕ НА ТАВАНИЦИ!

THE ILLUSTRATED

САМО ДА ОПЕТ НЕ НАЈЕТИМО НА ОНЕ НАКАЗЕ! БУДИТЕ ШТО ТИШИ!

ИМАМО СРЕКЕ! ОВДЕ ЈЕ СВЕ ПУСТО!

ЗАРОБЉЕНИЦИМА СЕ ЧИНИЛО ДА ЈЕ СПАС БЛИЗУ...

Али...

ЕНО ИХ ОПЕТ...!

ЈЕЗЕРО СЕ НАЛАЗИЛО У ДНУ ПЕКИНЕ...

УХВАТИТЕ ИХ И ДОВЕДИТЕ У ЛАБОРАТОРИЈУ! АЛИ ПРВО ИМ ПОКАЖИТЕ ЈЕЗЕРО С КЉУЧАЛОМ ВОДОМ У КОЈЕ ЋЕ БИТИ БАЧЕНИ АКО ОПЕТ ПОКУШАЈУ ДА ПОБЕГНУ!

ОВО ЈЕ СТРАШНО!

КАО ДА ЈЕ ВУЛКАНСКА ЛАВА!

МОЈИМ МЕДУЗАМА НЕ ДОСТАЈЕ ЖЕЉА И ЕНЕРГИЈА ДА СЕ БОРЕ ПРОТИВ ЈЉУДИ... АЛИ СУ ОНЕ ИПАК ЈАЧЕ!

КУДА
ЛИ
НАС
ВОДЕ
?

НЕ ЗНАМ!
АЛИ, САД ЈЕ
НАЈВАЖНИЈЕ
ДА ПОБЕГ-
НЕМО!

ПРИЛИКА ИМ СЕ УБРЗО УКАЗАЛА...

САД
ЈЕ
ТРЕНУ-
ТАК!

ОКАЧИ!

У ПРВОМ ТРЕНУТКУ ИЗГЛЕДАЛО
ЈЕ ДА СУ УСПЕЛИ...

Али...

НОВА
ОПАС-
НОСТ!

...УСКОРО СУ
ИЗА СЕБЕ
ПРИМЕТИЛИ
НЕКО
ЧУДОВИШТЕ...

ОКОЧИЛИ
СУ У ЈЕЗЕРО...
НЕ ЗНАЈУ
ШТА ИХ
ЧЕКА...

БИЛИ СУ ТО
ОНАЈНИ УДАРИ
ЕЛЕКТРИЧНИХ
ТАЈАСА...

АХ!

АХ!

ДОБРО JE!
УСПЕЛИ
СМО ДА
УПЛИВА-
МО!

ИЗГЛЕДА
ДА НА ОВОЈ
ОБАЈИ
НИКОГ
НЕМА!

САДА СМО
СИГУРНИ!
НИ ТРАГА ОД
ЈЕДУ
-МЕДУЗА!

У СВАКОМ ОЛУЧАЈУ
ИЗГЛЕДА ДА НАС ЈЕ
МАГНУС ИЗГУБИО
ОД СВОГ
ЕКРАНА!

ДОНЕ, ВИДИ!
НЕКА ВРАТА!
ШТА ЈИ ЈЕ
ИЗА
ЊИХ?

УБИМО...
ПА
БЕМО
ВИДЕ-
ТИ!

НАШЕ
ОРУЖЈЕ И
КОНТРОЛНИ
ЧАСОВНИК! САД
МОЖЕМО ДА
ПОЗОВЕМО
ПИТОНА У
ПОМОЋ!

THE ILLUSTRATED

ПИТОН
ЈЕ
ПРИМИО
ПОЗИВ...

САМО, ДА ЈИ БЕ СТИГЛИ НА
ВРЕМЕ И ДА ЈИ БЕ ЊЕГОВ ДО-
ЛАЗАК ПРОЋИ НЕПРИМЕЋЕН?

НА ЖАЛОСТ...

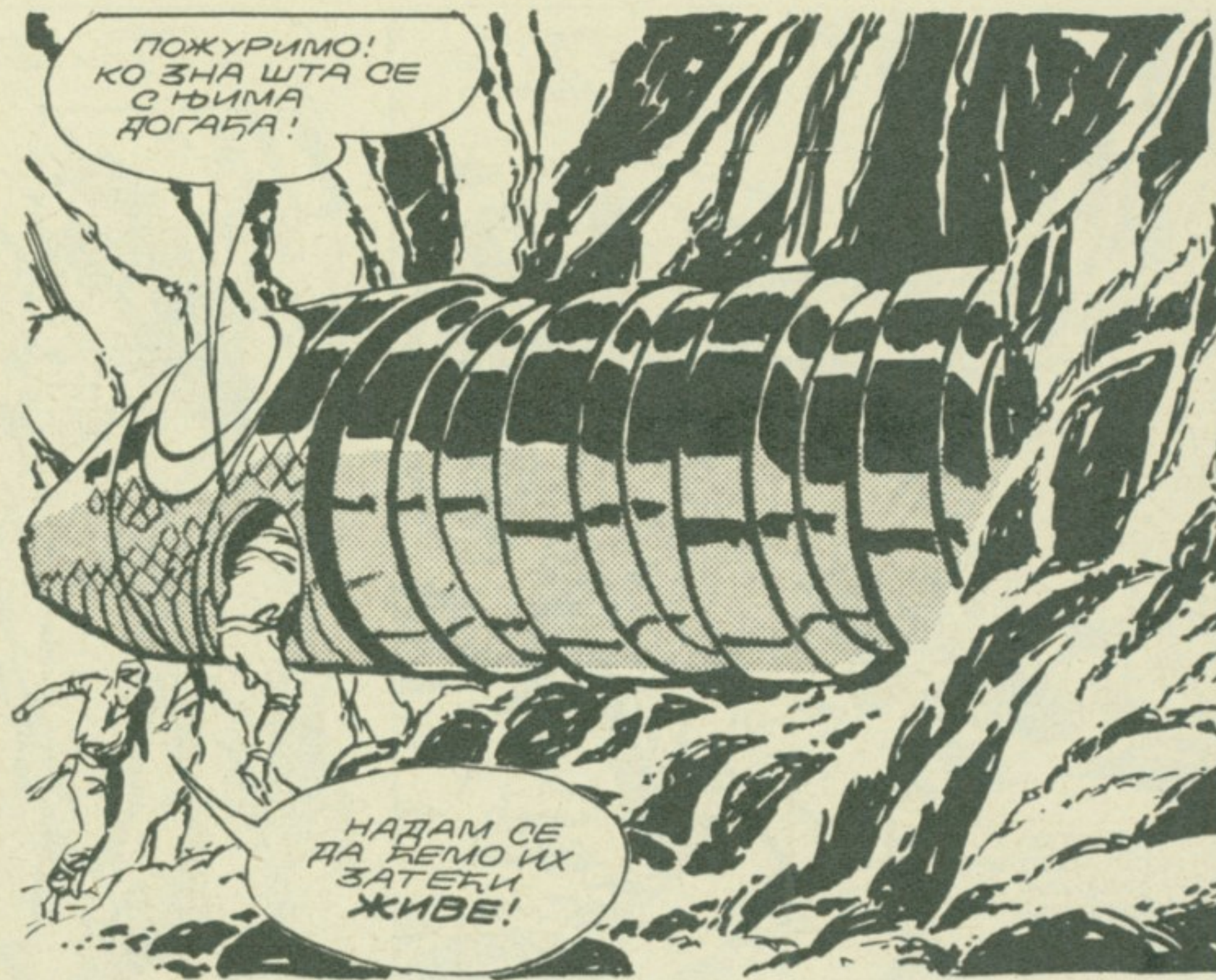
НЕБЕ
МИ ПОБЕГИ
ЧАК НИ УЗ
ПОМОЋ
ОВОГ
МЕТАЛНОГ
ЧУДО-
ВИШТА!

ОПАСЕНИ
СМО!

НАЈЗАД... САД СЕ
МОЖЕМО УХВАТИТИ УКО-
ШТАЦ С МЕДУЗАМА И
ОСЛОБОДИТИ
СПЕЛЕОЛОГЕ!

THE ILLUSTRATED

ПОЖУРИМО!
КО ЗНА ШТА СЕ
С ЊИМА
ДОГАЂА!

НАДАМ СЕ
ДА ЋЕМО ИХ
ЗАТЕКИ
ЖИВЕ!

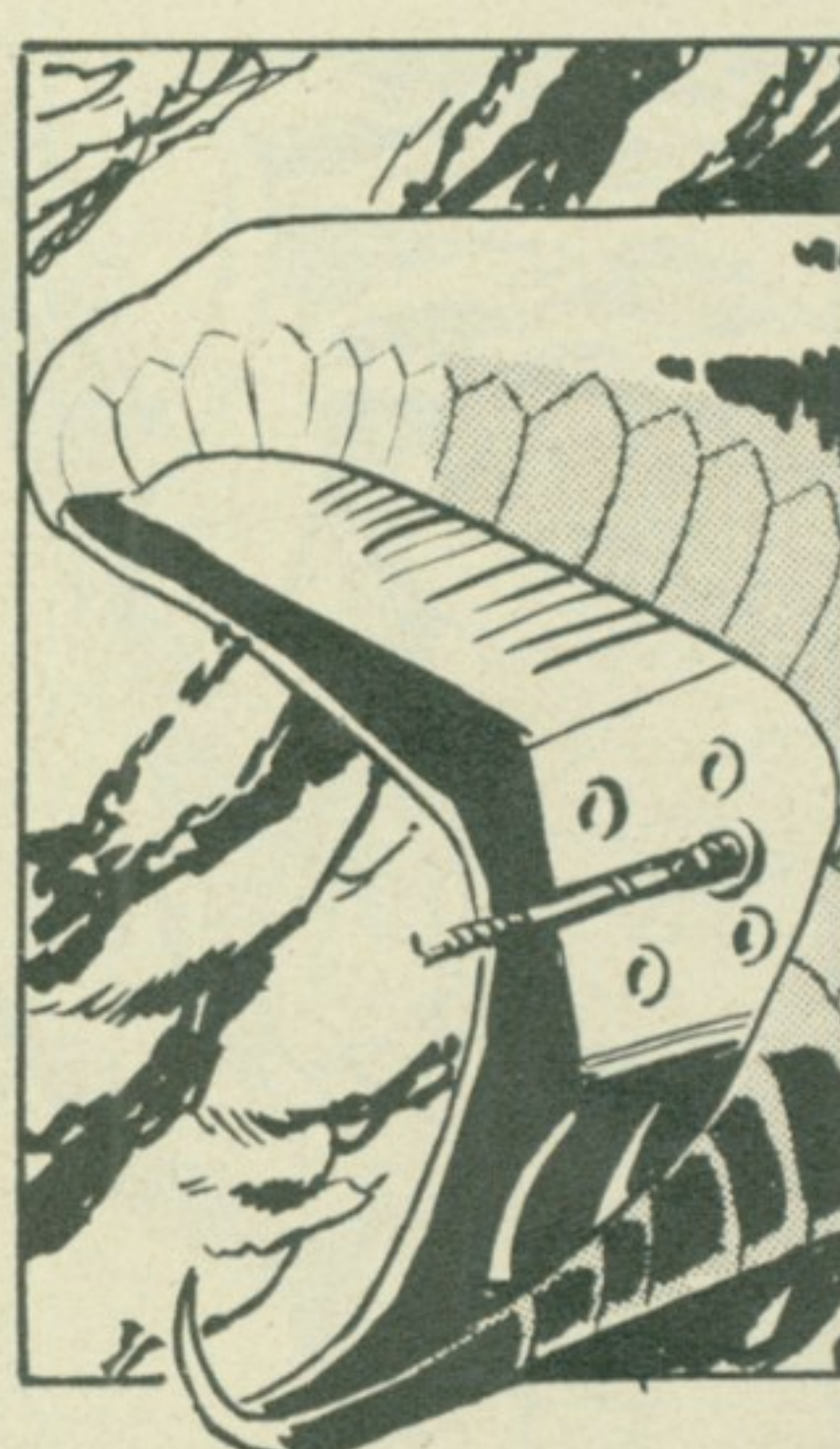
САДА НАМ
МЕДУЗЕ НЕ
МОГУ
НИШТА!

ПРОФЕСОР
МАГНУС
НЕЋЕ
БИТИ
ОДУШЕВЉЕН!

ЕВО
ИХ
ВИК!

ПРИПРЕ-
МИМО
МИТРАЉЕЗЕ!

НОВИ ПОКУШАЈ
ЈЕ ПРОПАО.
ЧУДОВИШТА СУ ОДО-
ЛЈЕВАЈА СВИМ
НАПАДИМА...

НЕ
ВРЕДИ!
МЕЦИ
СЕ
ОДБИ-
ЈАДУ!

НАПАДНИ-
МО ИХ
ТОПЛОТНИМ
ЗРАЦИ-
МА!

НАДАМ
СЕ ДА ЈЕ
ДОБРА!

ПОБИ
ЗА МНОМ!
ИМАМ
ИДЕЈУ!

СРЕЊОМ, НИСУ НАС
ВИДЕЛИ ДА ИЗЛАЗИМО!
МИСЛЕ ДА ОМО
ОСТАЈИ У
ПИТОЊУ!

КАЖИ...
КУДА
ИДЕМО!

У КОНТРОЛНУ ОДАЈУ ПРОФЕСО-
РА МАГНУСА! ПОКУШАЋЕМО ДА
УБЕМО И ПРЕУЗМЕМО КОМАНДУ
НАД МЕДУЗАМА!

ОДЛИЧ-
НО!

ОПРЕЗНО!
МАГНУС
НЕ СМЕ
ОТКРИТИ!

УХВАТИ-
ЋЕМО ГА
НА ПРЕ-
ПАД!

НИКОГ ВИ НЕЋЕ-
ТЕ УХВАТИТИ!

БОЉЕ
ДА НЕ
ЗОВЕШ
МЕДУ-
ЗЕ!

МЕДУЗЕ
МИ НИСУ НИ
ПОТРЕБНЕ!

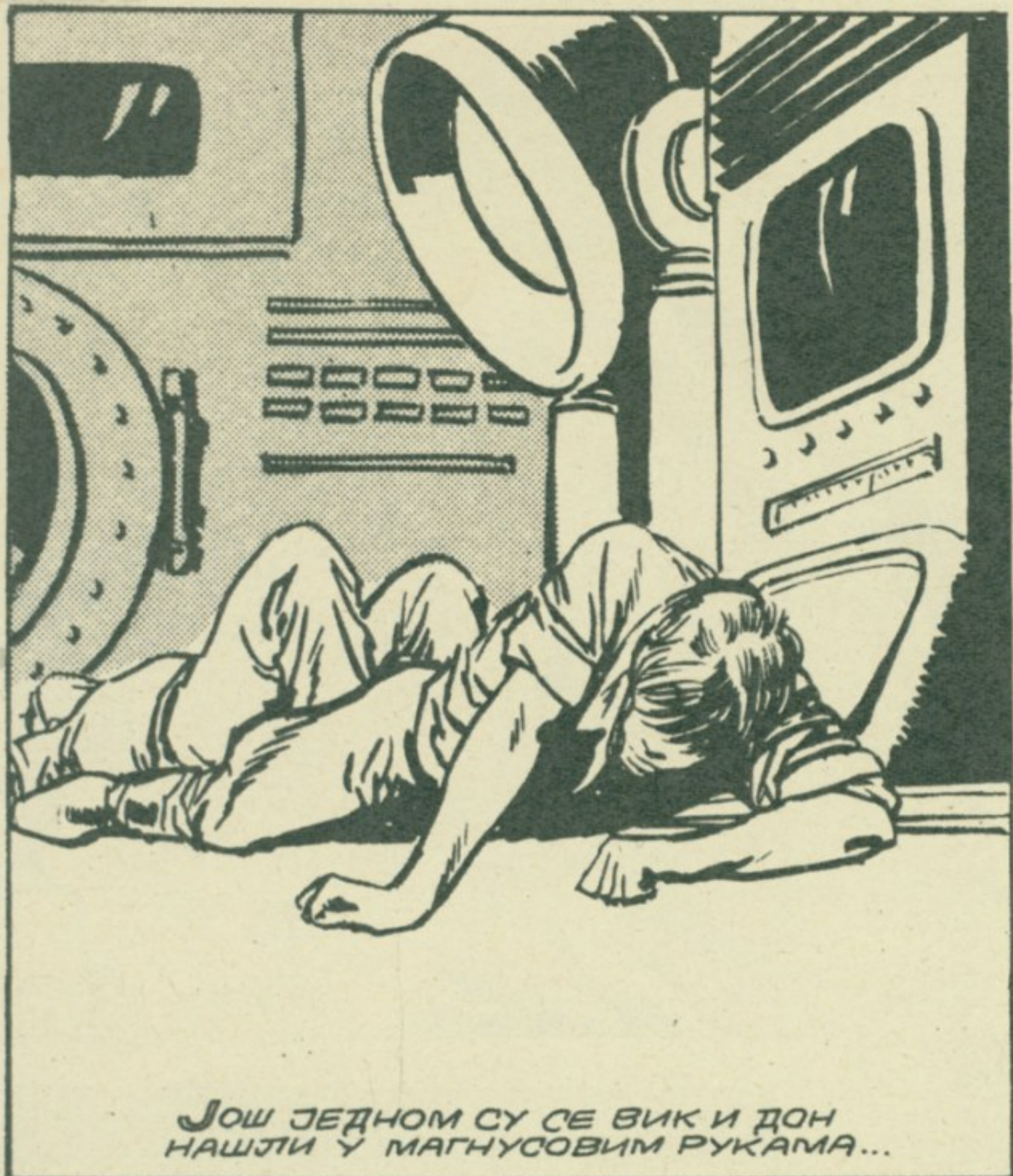
МАГНУС ЈЕ УКЉУЧИО
ПРОЈЕКТОР КОЈИ ЈЕ ЕМИ-
ТОВАО ЈАКУ СВЕТЛОСТ
ОД НАРОЧИТИМ
ВИБРАЦИЈАМА...

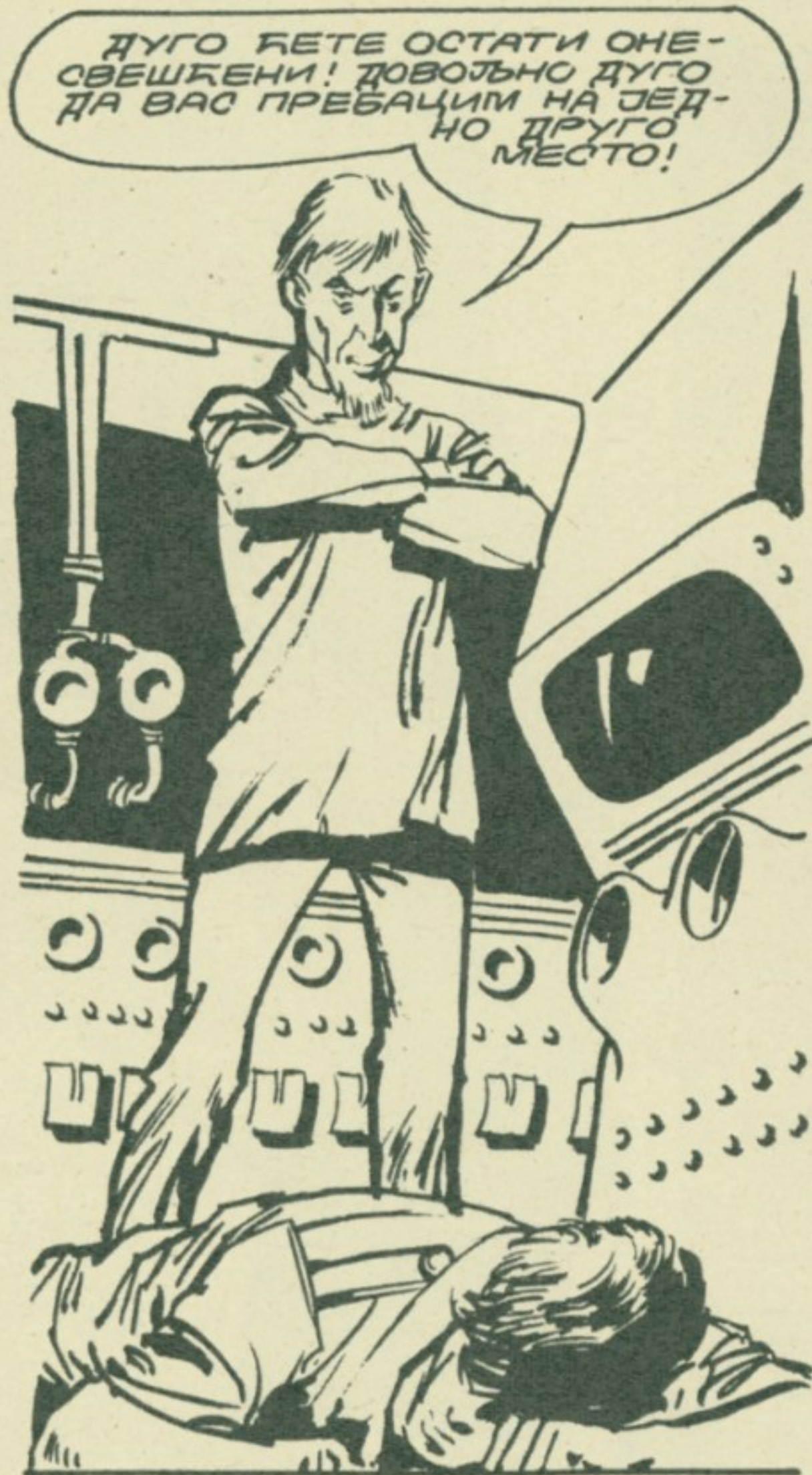
АХ!

АХ!

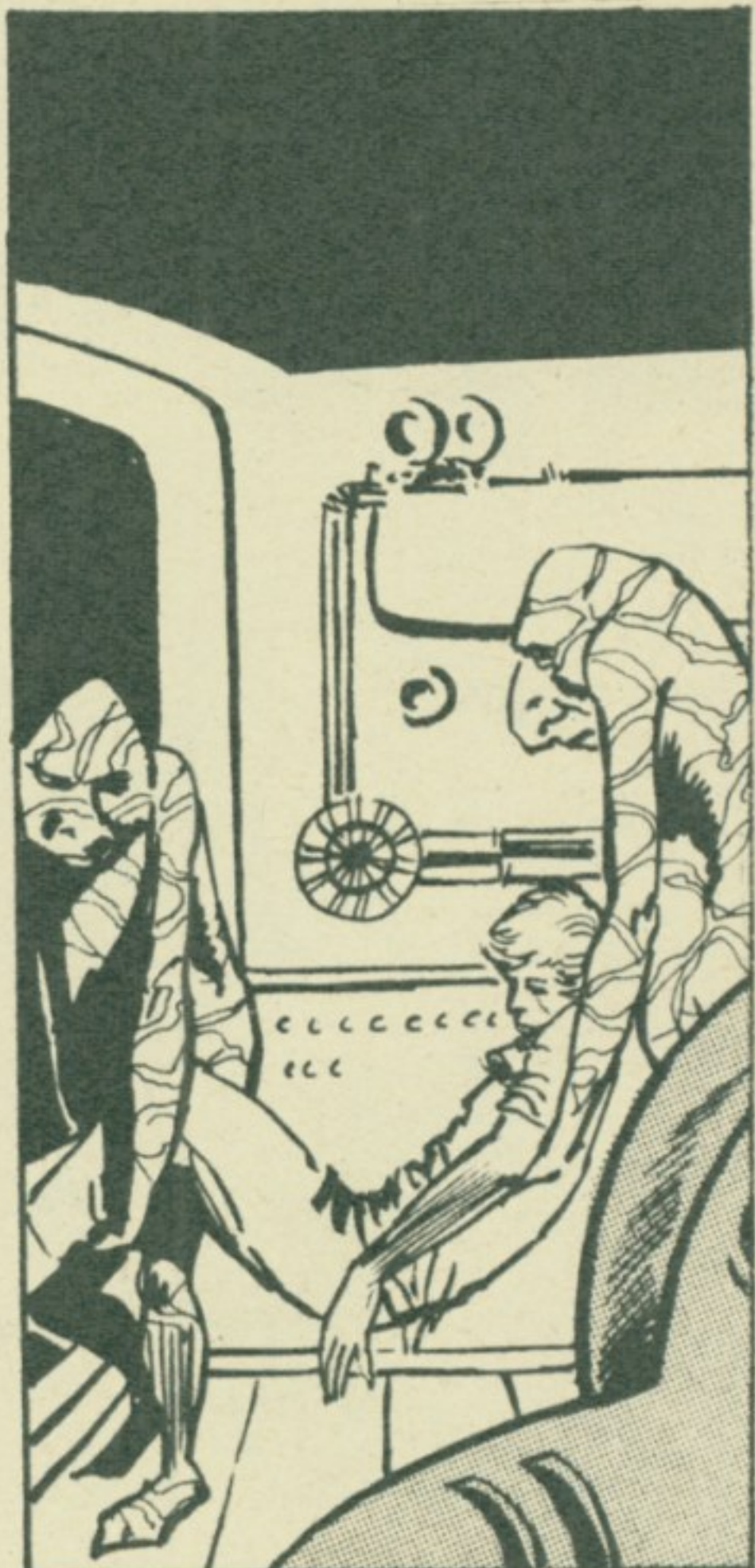
СВРШЕ-
НО ЈЕ С ВА-
МА! ЈА САМ
НАЈЈАЧИ НА
СВЕТУ!
НИКО МЕ НЕ
МОЖЕ
ПОБЕДИТИ!

Још једном су се вик и дон
нашли у Магнусовим рукама...

ДУГО ЋЕТЕ ОСТАТИ ОНЕ-
СВЕШЉЕНИ! ДОВОЉНО ДУГО
ДА ВАС ПРЕБАЦИМ НА ЈЕД-
НО ДРУГО
МЕСТО!

ГДЕ САМ!
СВЕ МИ СЕ
ВРТИ У
ГЛАВИ!

БИЛИ СУ У
ЛАБОРАТОРИЈИ...

ПАЖЊА!
ОВА ДВА ЧО-
ВЕКА КОЈА
ИМАЈУ МЕТАЛ-
НО ЧУДОВИШТЕ,
ЖЕЛЕ
ДА ПРВИ
УЧЕСТВУЈУ
У МОЈ
ЕКСПЕРИ-
МЕНТУ!

ИЗВУЦИТЕ ИЗ ЊИХ
СВУ ЊИХОВУ ЕНЕРГИЈУ...
ОНА ЋЕ ВАМ ДАТИ
ПОТРЕБНУ
СНАГУ!

ЧУЈЕШ
ЛИ
ОВО
ДОНЕ?

МАГНУСОВ
ПЛАН ЈЕ
ОПАСАН!

КУЦ-
НУО
НАМ ЈЕ
ПОСЛЕД-
ЊИ
ЧАС!

АЛИ,
ВИКУ ЈЕ
НЕШТО
ПАЛО
НА
ПАМЕТ...

ТО ЋЕ
МОЖДА
БИТИ
БЕЗНАДЕЖАН
ПОКУШАЈ...
АЛИ ЋЕ
МОЖДА
И
УСПЕТИ!

ДОНЕ!
ГУРНИ СТО
НОГОМ... ШТО
ЈАЧЕ
МОЖЕШ!

НАДАМ СЕ
ДА ОВО ИМА
НЕКАКВОГ
СМИСЛА,
ВИК!

ДОГОДИЛО
СЕ ОНО
ШТО ЈЕ
ВИК
ОЧЕКИВАО...

ДОБИ-
ЛИ СМО,
ДОНЕ!

ШТА СМО
ДОБИЛИ?
ИЗБЕГЛИ СМО
ЈЕДНУ НЕСРЕЋУ
САМО ДА
БИ СМО
УПАЛИ
У
ДРУГУ!

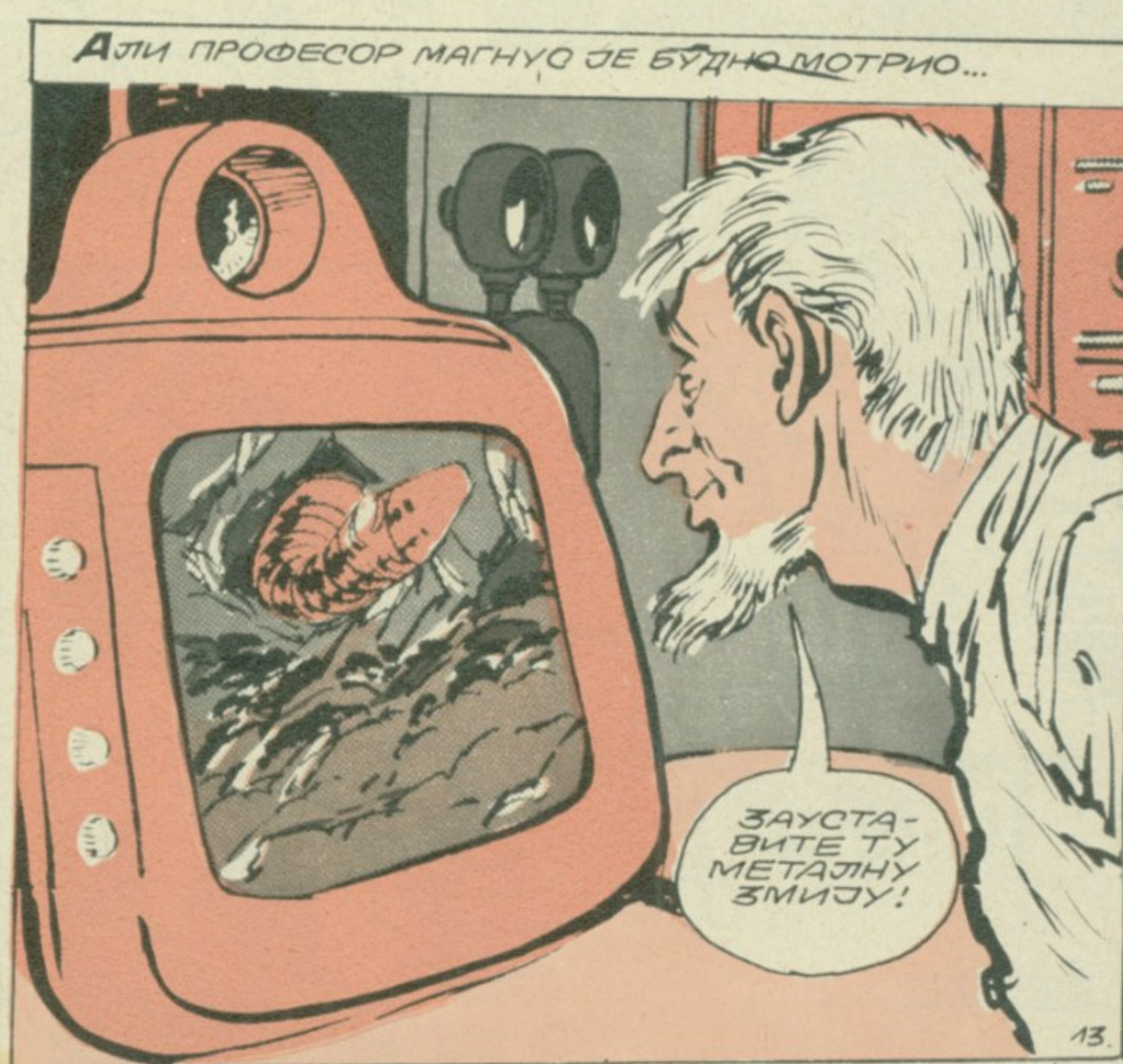
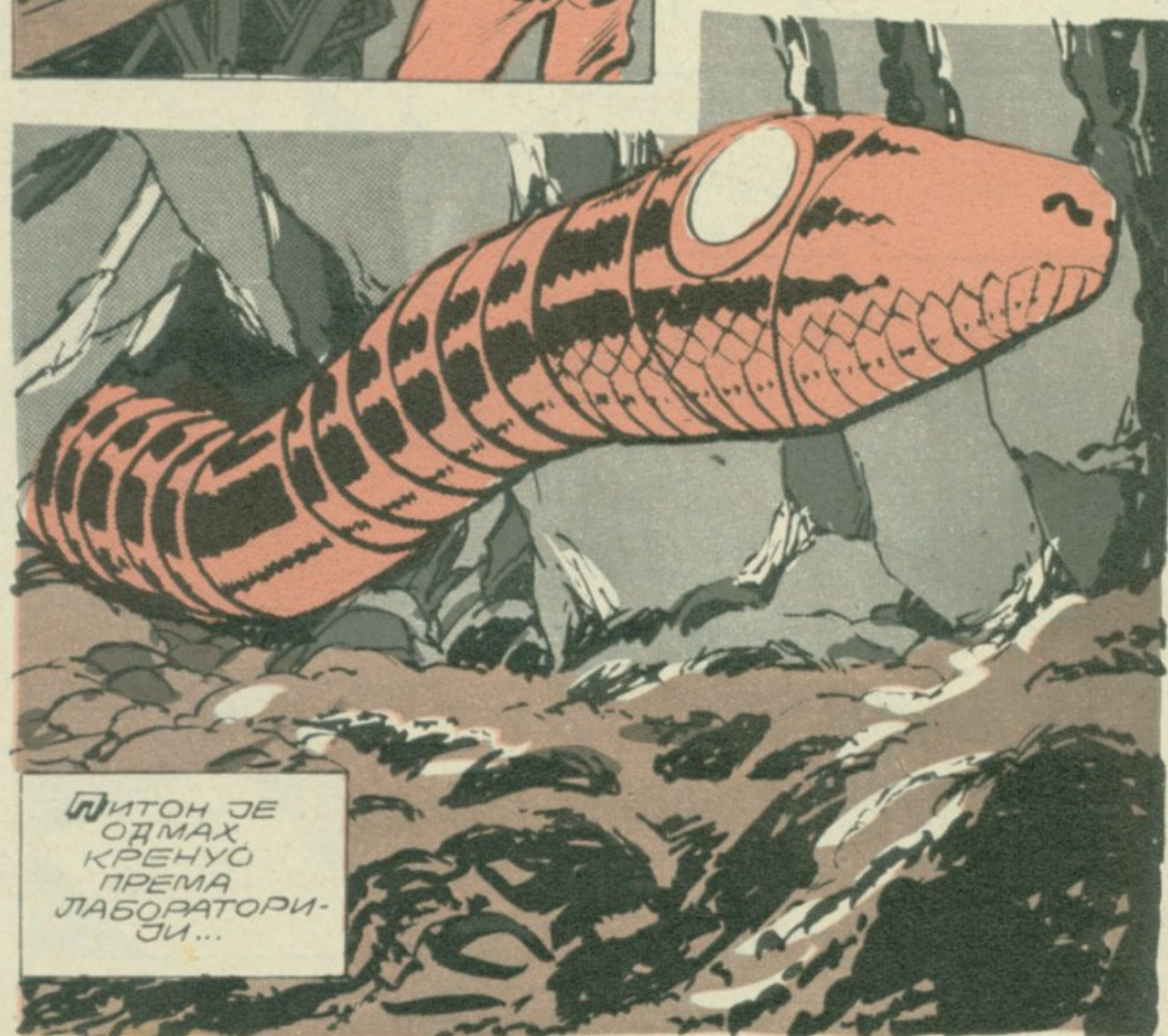

ВЕЗАНИ
СМО!

ИЗГОРЕ-
ЋЕМО!

ВИКОВ ПЛАН ЈЕ САМО ДОНЕКЛЕ УСПЕО: УНИШТИЛИ
СУ АПАРАТЕ НЕОПХОДНЕ ЗА ЕКСПЕРИМЕНТ АЛИ ТО ЈЕ
МОГЛО САМО ДА УБРЗА ЊИХОВУ СМРТ...

МЕДУЗЕ СУ ПОСЛУШАЈТЕ...

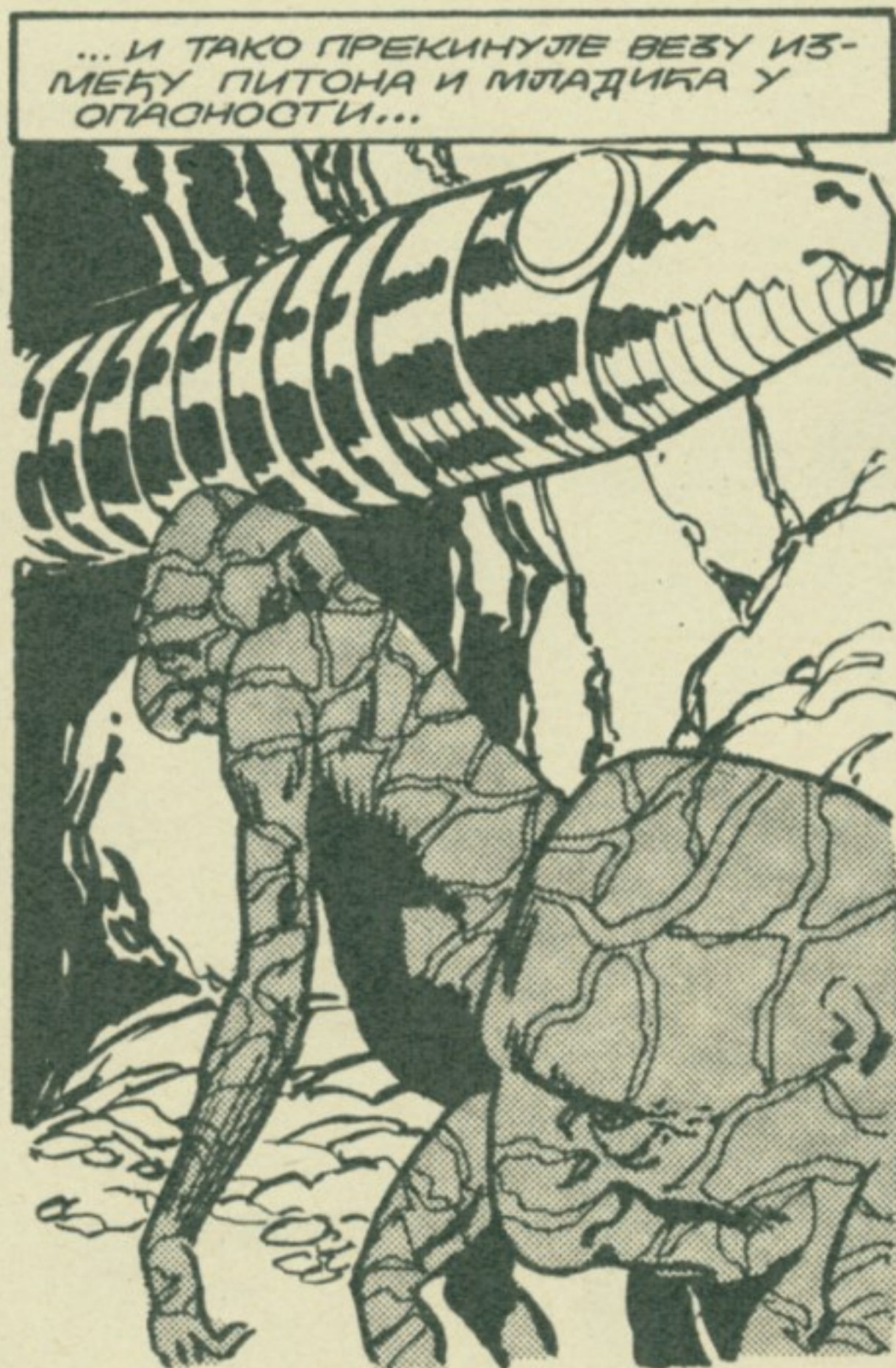
... ЈЕР СУ СЕ ТА ЧУДНА БИГА СЛЕПО ПОКОРАВАЈА МАГНУСУ...

НАЧИНИТЕ СУ ИСПРЕД ПИТОНА МАГНЕТСКИ ЗИД...

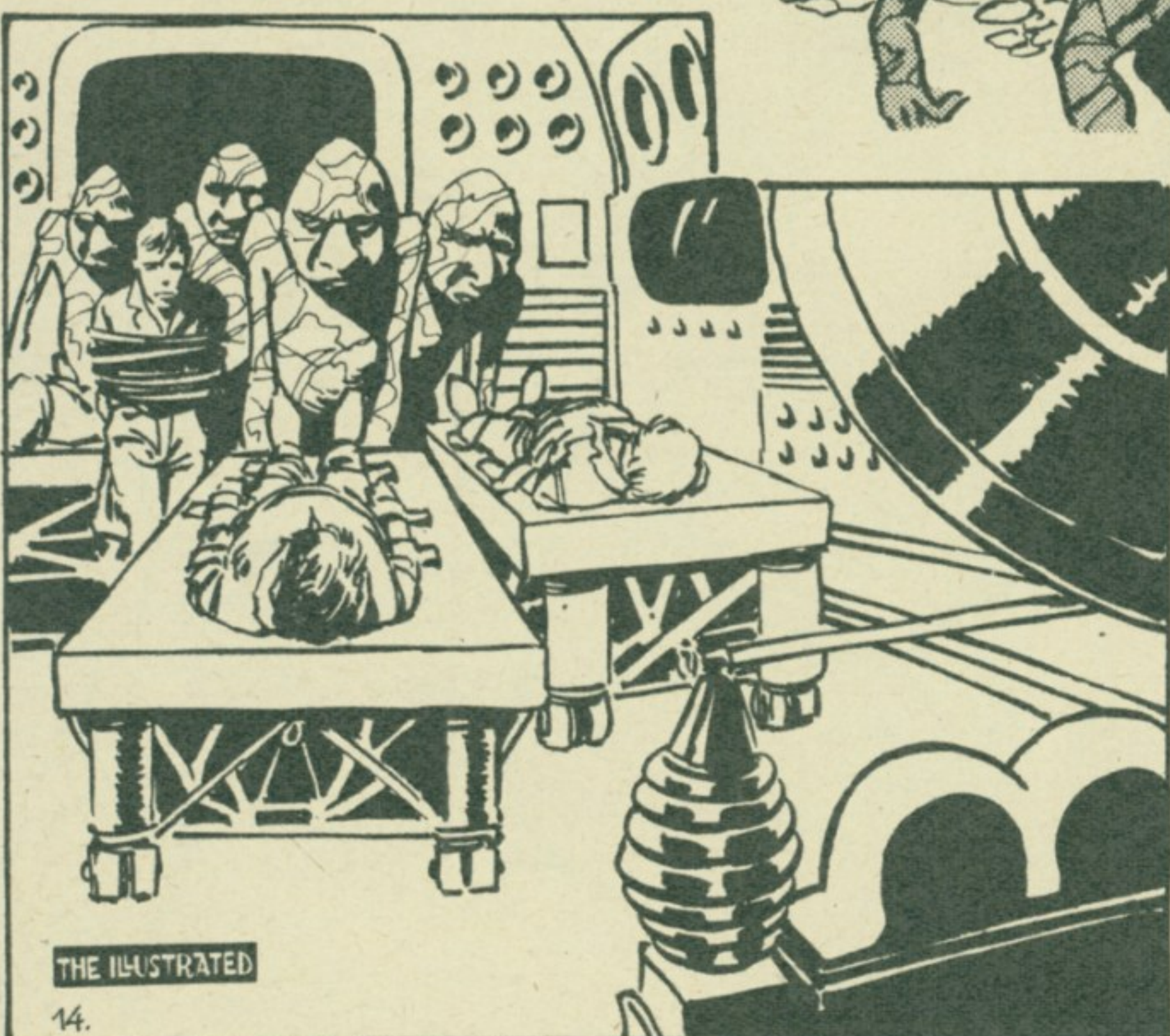
... И ПИТОН СЕ ОДМАХ ЗАУСТАВИО. МЕДУЗЕ СУ У СТВАРИ ПРИМИЈЕ ТАЈАСЕ КОНТРОЛНОГ ЧАСОВНИКА...

... И ТАКО ПРЕКИНУЈЕ ВЕЗУ ИЗ-МЕЂУ ПИТОНА И МЛАДИКА У ОПАСНОСТИ...

НИШТА ВИШЕ НИЈЕ МОГЛО ДА СПРЕЧИ МЕДУЗЕ ДА ДО-ВРШЕ ЕКСПЕРИМЕНТ...

THE ILLUSTRATED

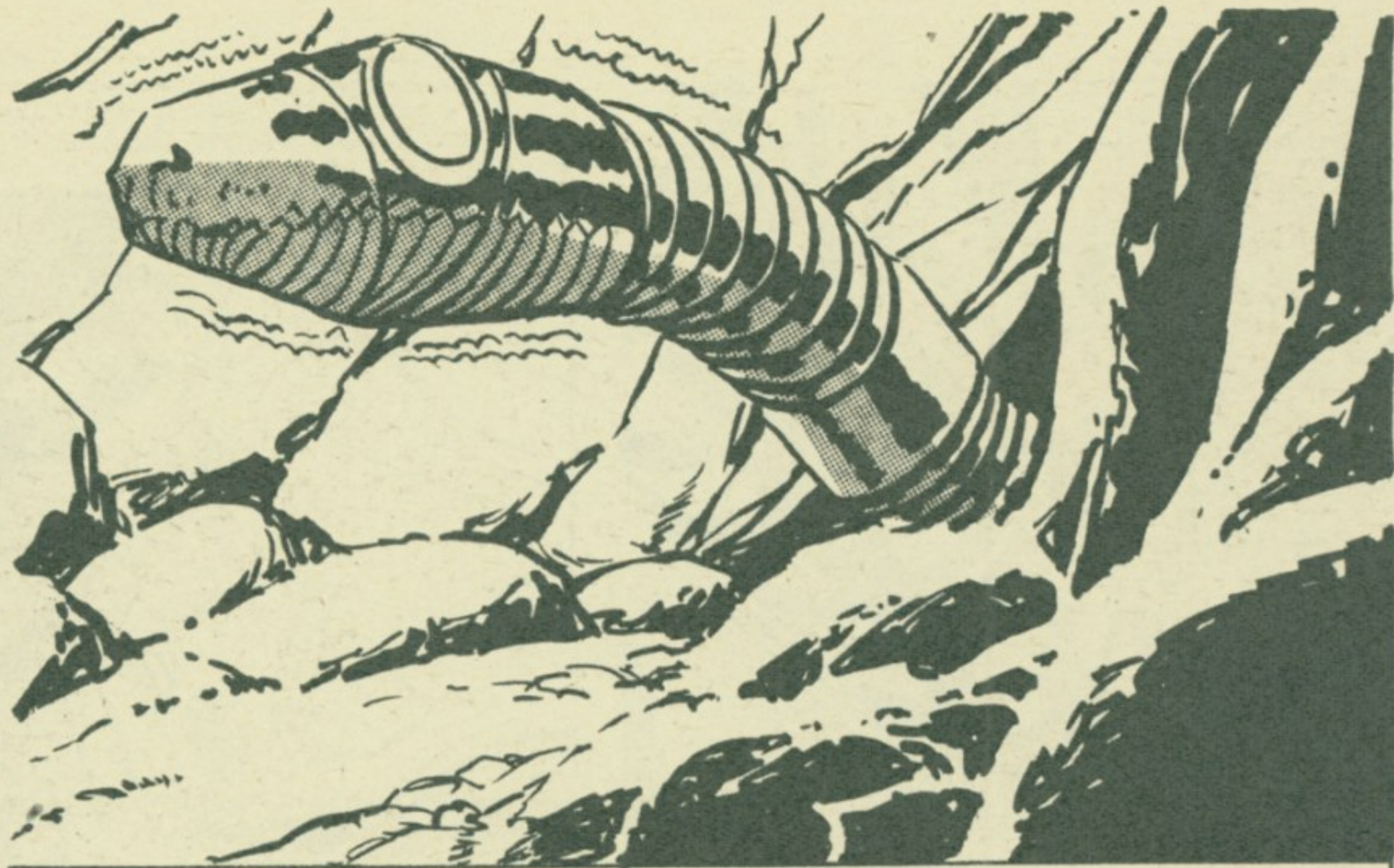
14.

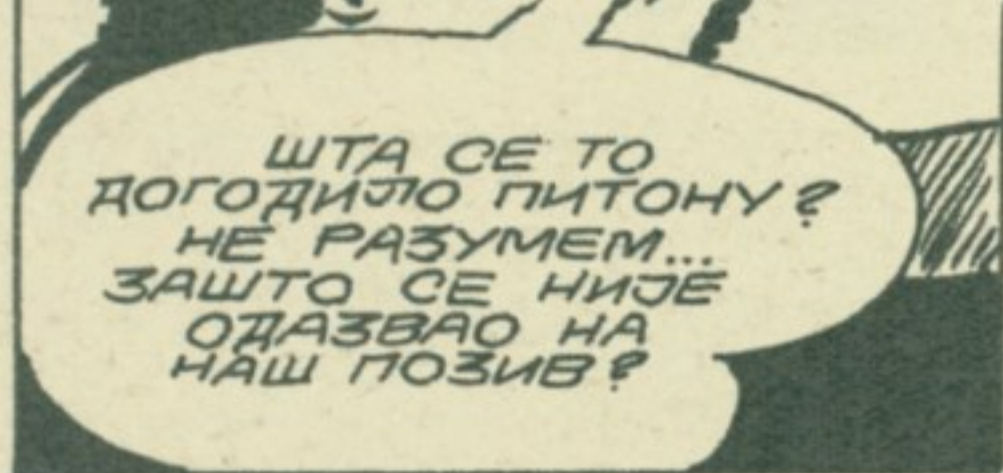
... ЧИЈЕ СУ ПРВЕ ЖРТВЕ ТРЕБАЛО ДА БУДУ ВИК И ДОН!

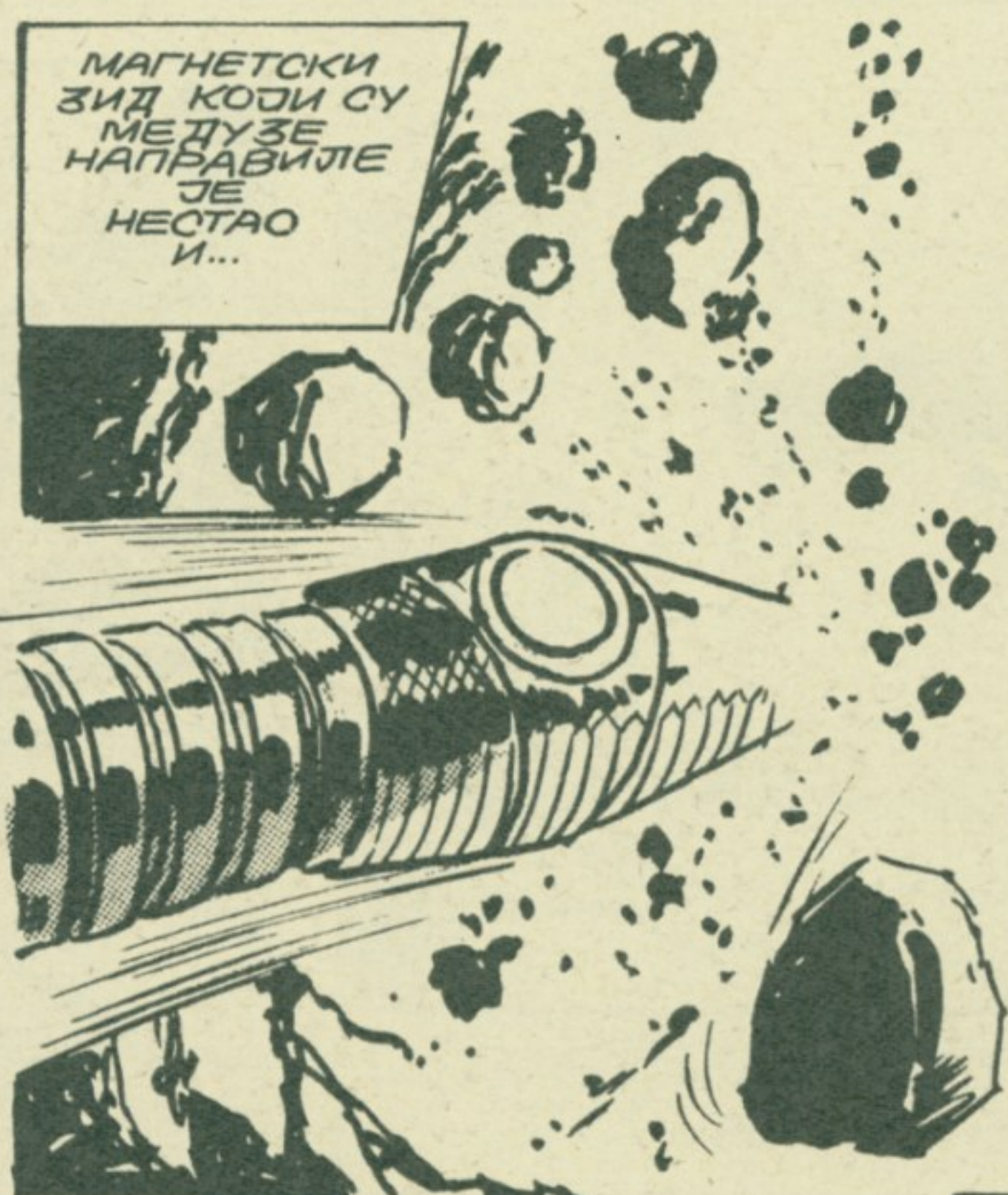
ИЗГУБЉЕ-
НИ СМО,
ДОНЕ!

ПОЗИВ ЧАСОВНИКА ЗА ДАЉИНСКО УПРАВЉАЊЕ ПОЧЕО
ЈЕ ПОНОВО ДА ДЕЛУЈЕ И ПИТОН СЕ ПОКРЕНУО...

ШТА СЕ ТО
ДОГОДИЛО ПИТОНУ?
НЕ РАЗУМЕМ...
ЗАШТО СЕ НИЈЕ
ОДАЗВАО НА
НАШ ПОЗИВ?

МАГНЕТСКИ
ЗИД КОЈИ СУ
МЕДУЗЕ
НАПРАВИЛЕ
ЈЕ
НЕСТАО
И...

... ПИТОНА НИШТА ВИШЕ НИЈЕ
МОГЛО ДА ЗАУСТАВИ...

АЛИ, ДА ЈИ ЋЕ СТИ-
ЋИ НА ВРЕМЕ?

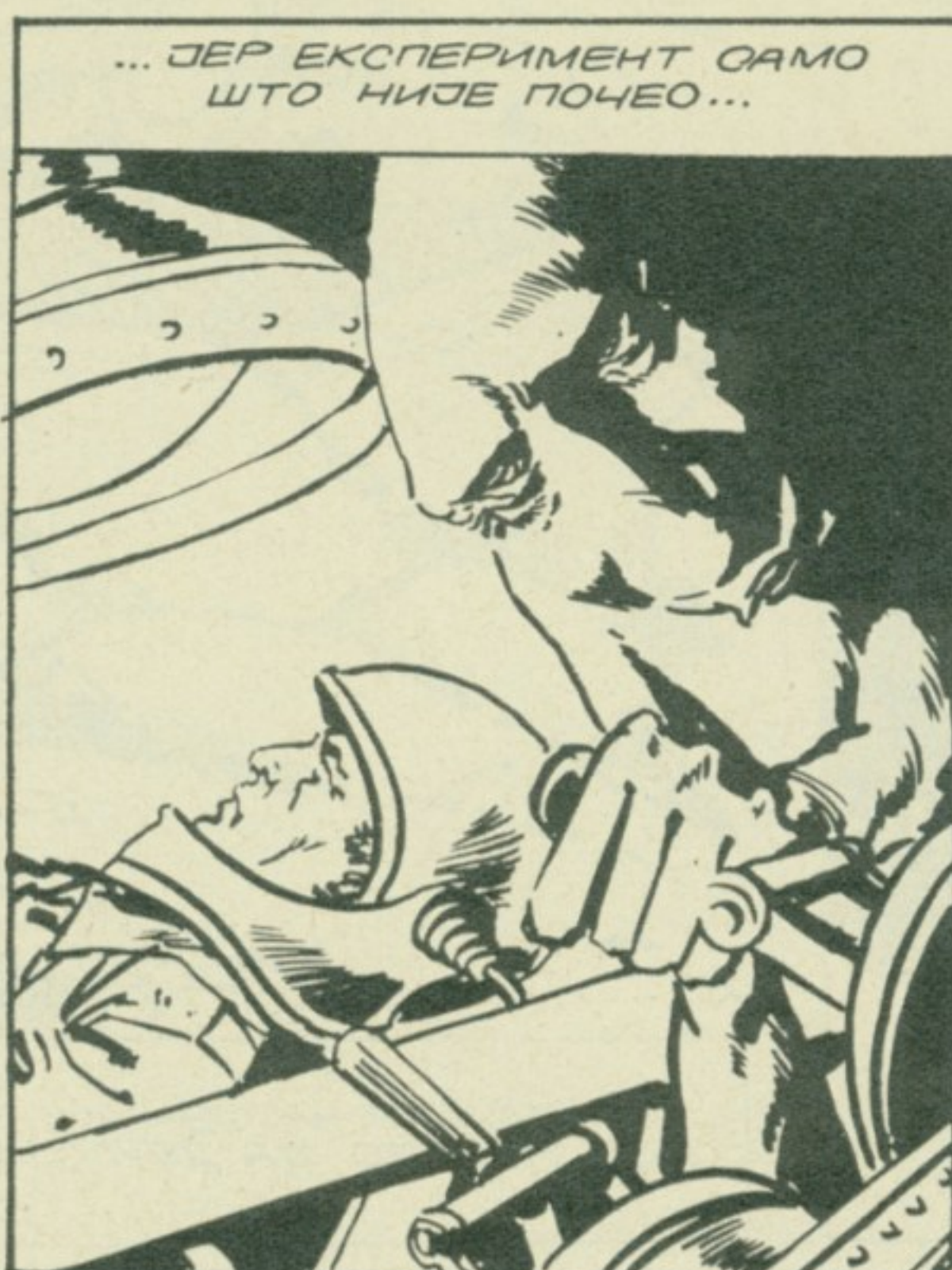
МОГУ ДА ПОЧНЕМ
С ЕКСПЕРИМЕНТОМ! РЕЗУЛ-
ТАТИ ЋЕ СЕ ПОКАЗАТИ КРОЗ
ЈЕДАН ЧАС!

ПИТОН ЈЕ И ПОРЕД ПРЕПРЕКА,
ИШАО НАУКРАЈИМ ПУТЕМ...

... ДА НЕ БИ
ИЗГУБИО
НИ
СЕКУНД...

... ЈЕР ЕКСПЕРИМЕНТ ОАМО
ШТО НИЈЕ ПОЧЕО...

ИМАО
СИ
ПРАВО,
ВИК!
ОВО
ЈЕ
КРАЈ!...

УМИРАЊЕМО
ПОТЈАКО...
НАША
ЕНЕРГИЈА
ПРЕЛАЗИМЕ
У
МЕДУЗЕ!

МНОГЕ
ПРЕПРЕКЕ
ОЧЕКИВАЈЕ
СУ
ПИТОНА...

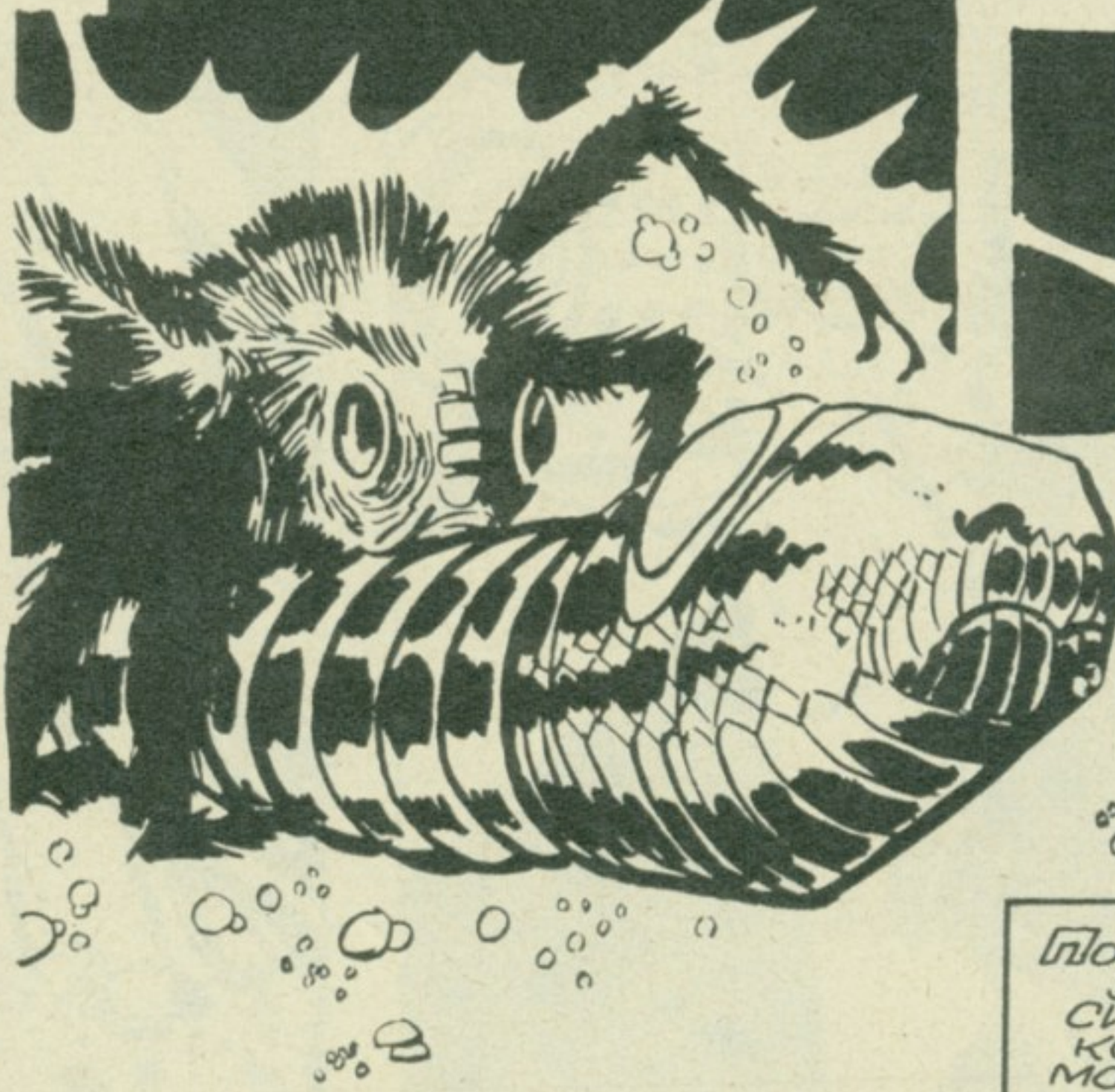
МОРСКО ЧУДОВИШ-
ТЕ НИКОМ НЕ ДОЗВОЉАВА
ПРИСТУП У СВОЈЕ
ЦАРСТВО...

АЛИ,
НИЈЕ ДАН
НЕПРИЈА-
ТЕЉ
НИЈЕ
ТОЛИКО
СНАЖАН
ДА БИ СЕ
СУПРО-
СТАВИО
ПИТОНУ...

У ЈЕДНОМ ТРЕНУТ-
КУ ЧУДОВИШТЕ ЈЕ ПОКУ-
ШАЛО ДА ИЗБЕГНЕ НА-
ПАД...

... ДА БИ У ИДУЋЕМ НАПАДЛО
ПИТОНА...

ПОСТОЈИ
ЛИ
СИЛА
КОЈА
МОЖЕ
ДА
УНИШТИ
ПИТОНА
?

ТАКВЕ СИЛЕ ИПАК НЕМА. ПИТОН ЈЕ
МНОГО ЈАЧИ ОД СВОГ НЕПРИЈАТЕЉА...

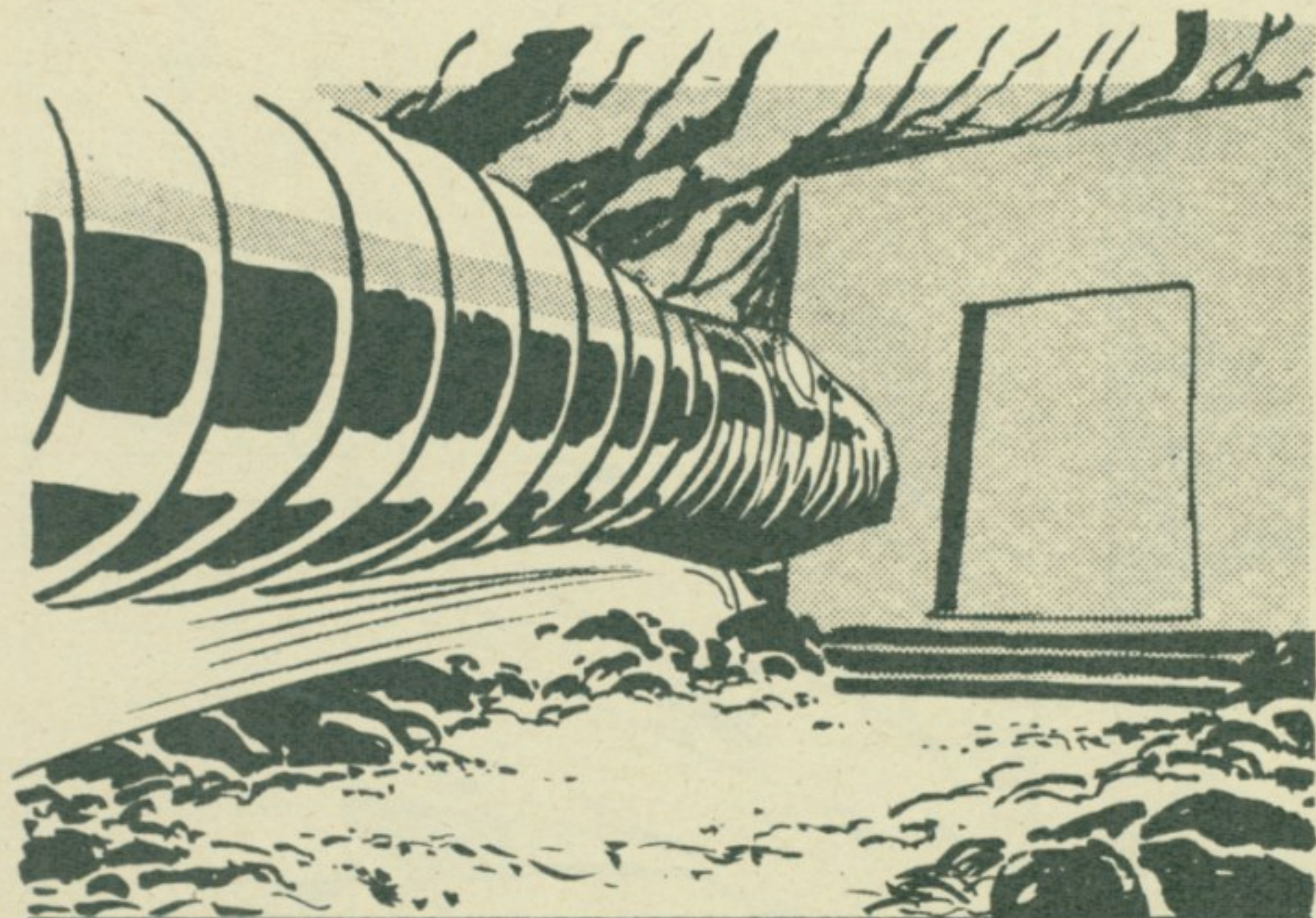
СНАЖ-
НИМ
ТРЗАЈЕМ
ПИТОН СЕ
ОСЛОБО-
ДИО
НЕПРИЈА-
ТЕЉА...

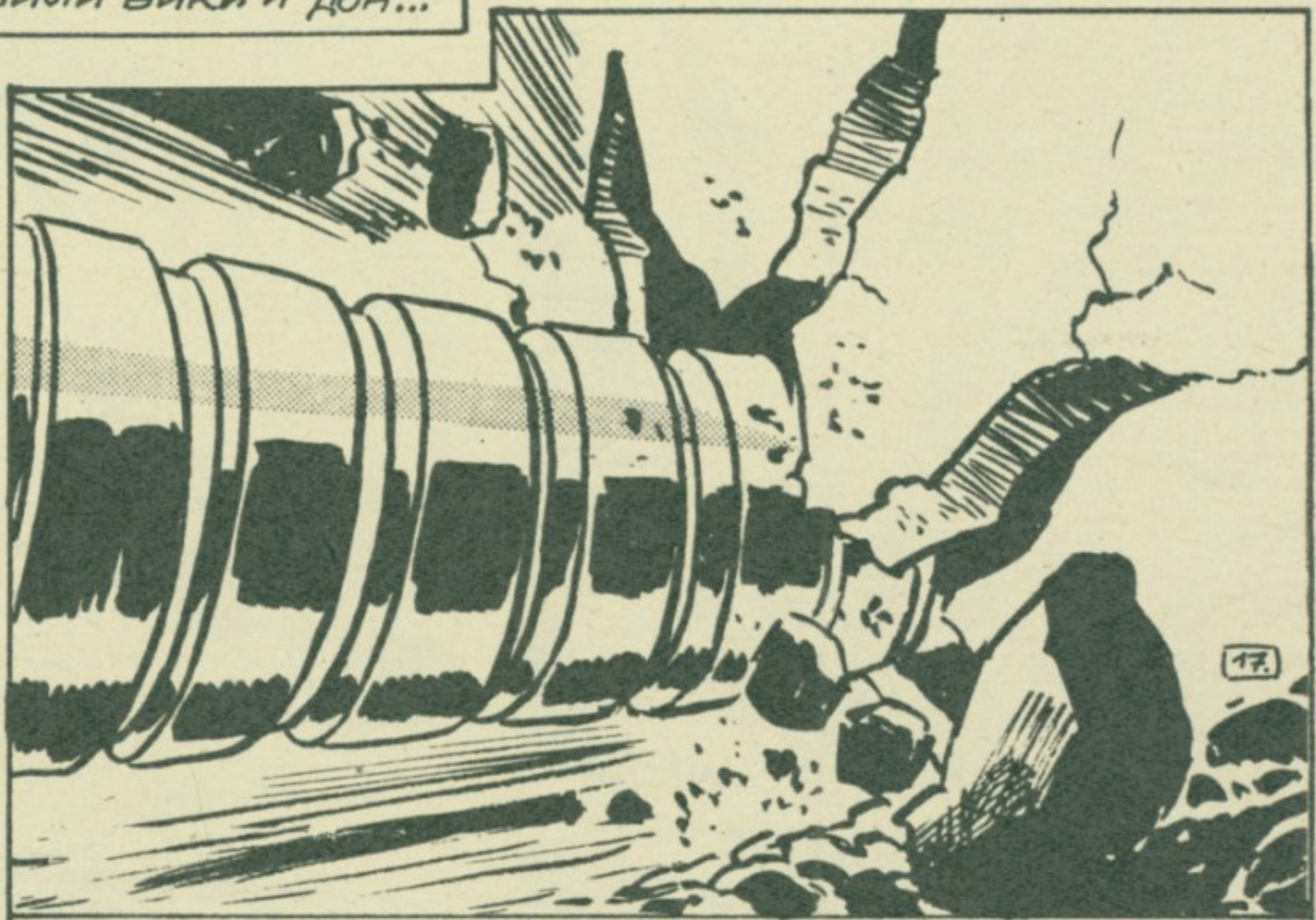
... И КРЕНУО ПРЕМА ЛА-
БОРАТОРИЈИ ГДЕ СУ СЕ
НАЛАЗИЛИ ВИКИ И ДОН...

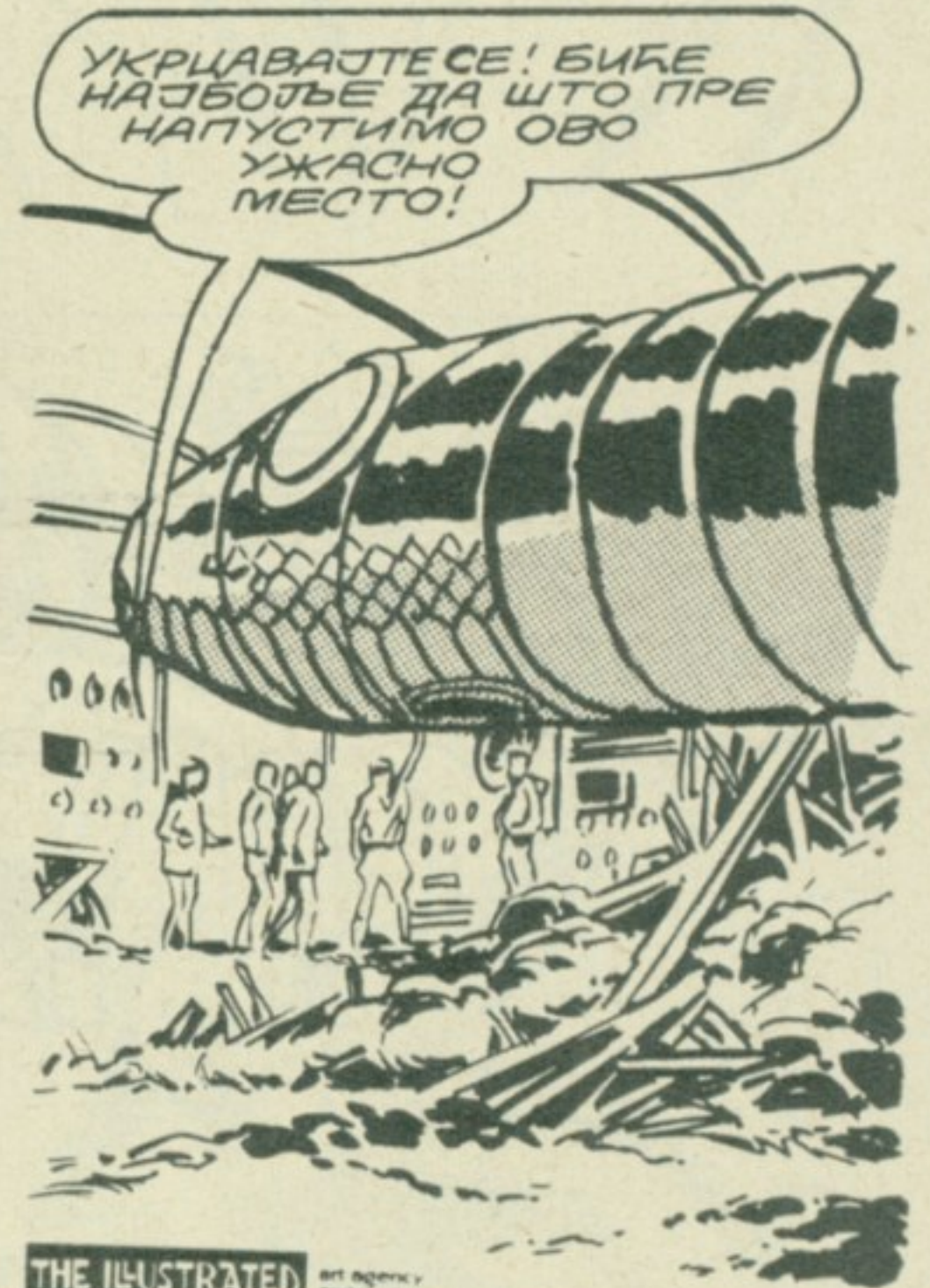
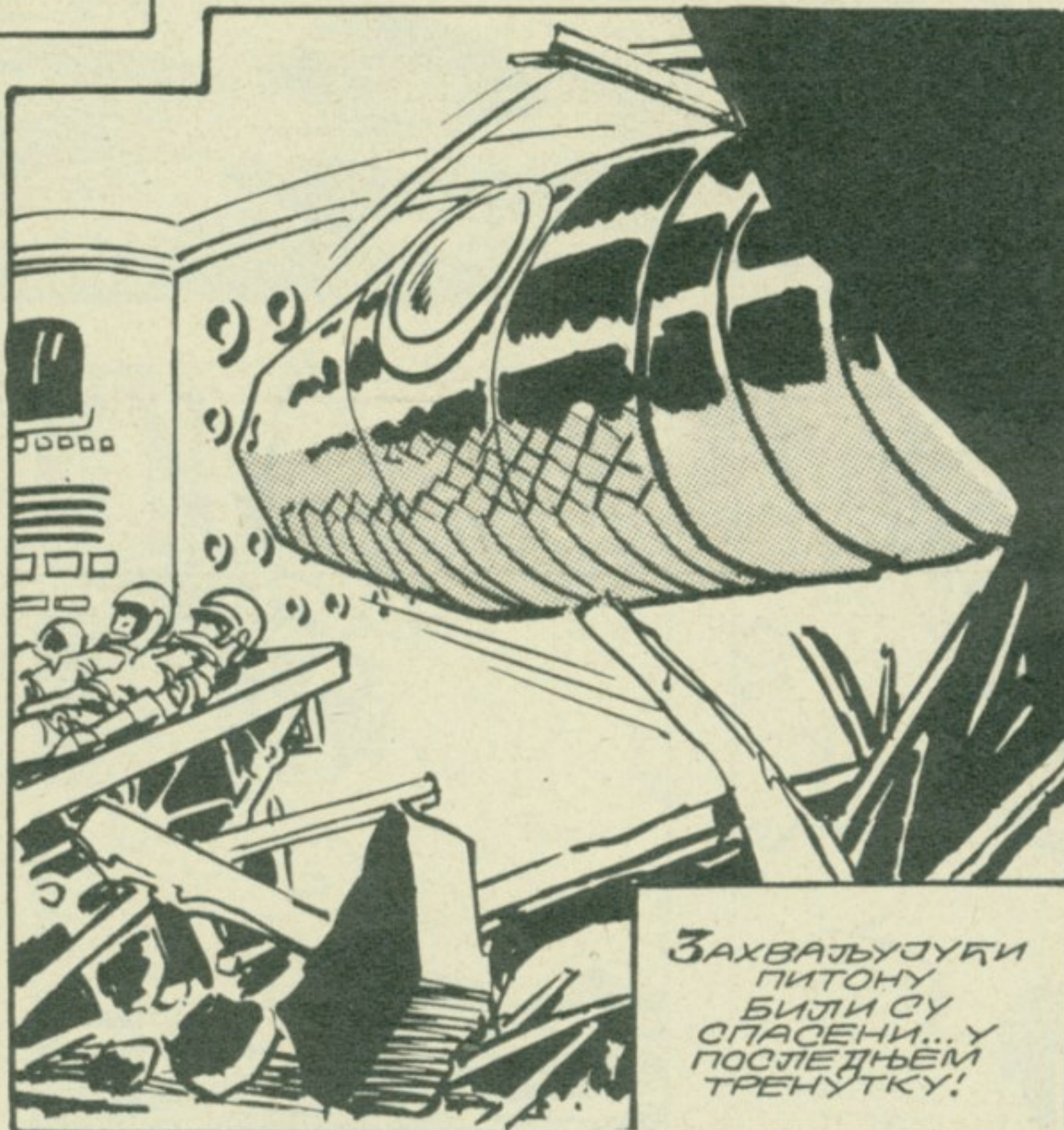
ОСЕЋАМ...
КАКО МЕ...
НАПУШТА
СНАГА!

ПИТОН ЈЕ РУШИО СВЕ ПРЕПРЕКЕ...

... ДА БИ СТИГАО У КОНТРОЛНИ ТОРАЊ
ПРОФЕСОРА МАГНУСА.

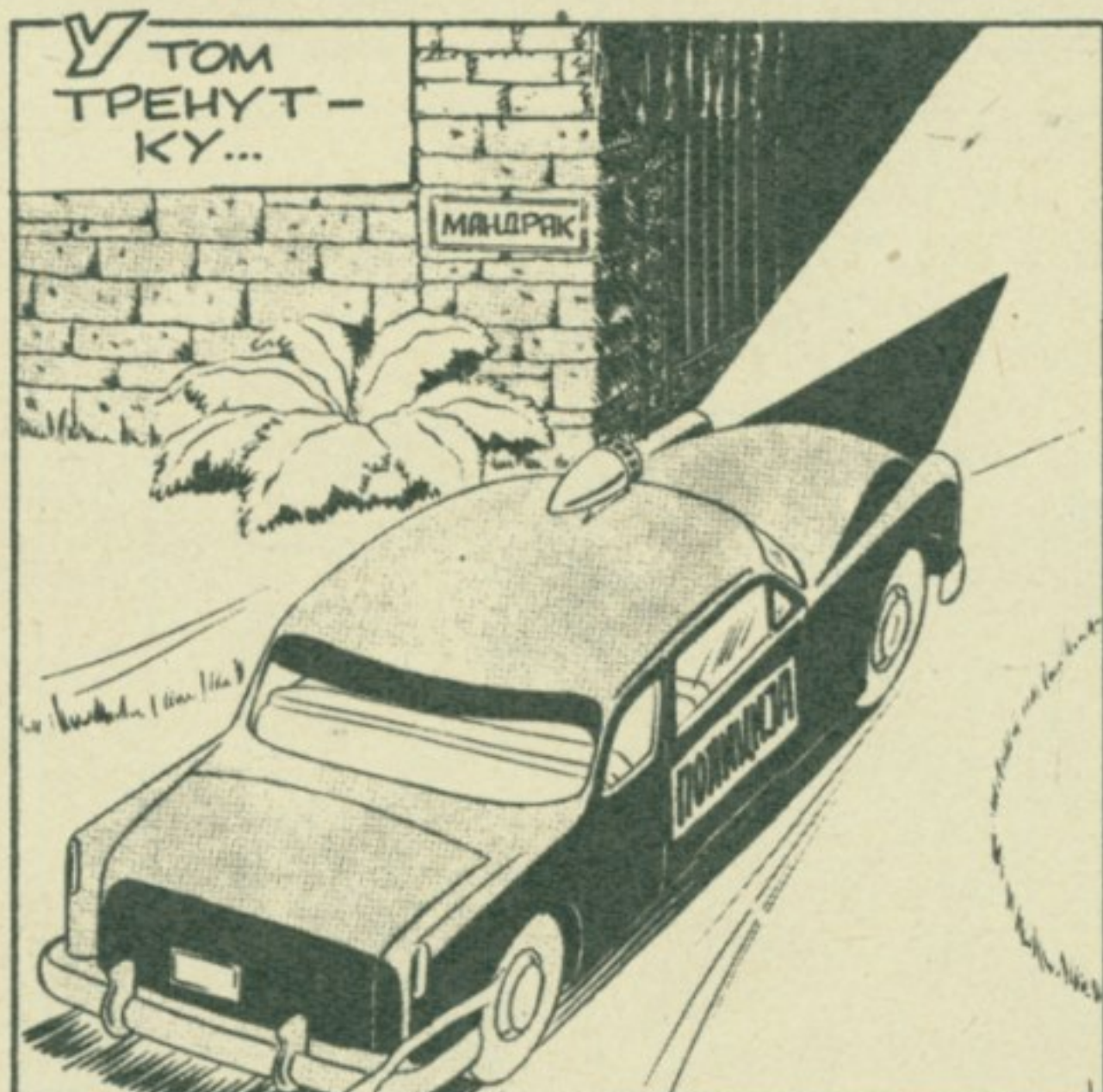
МАНДРАК И ПЉАЧКАШИ БАНКЕ

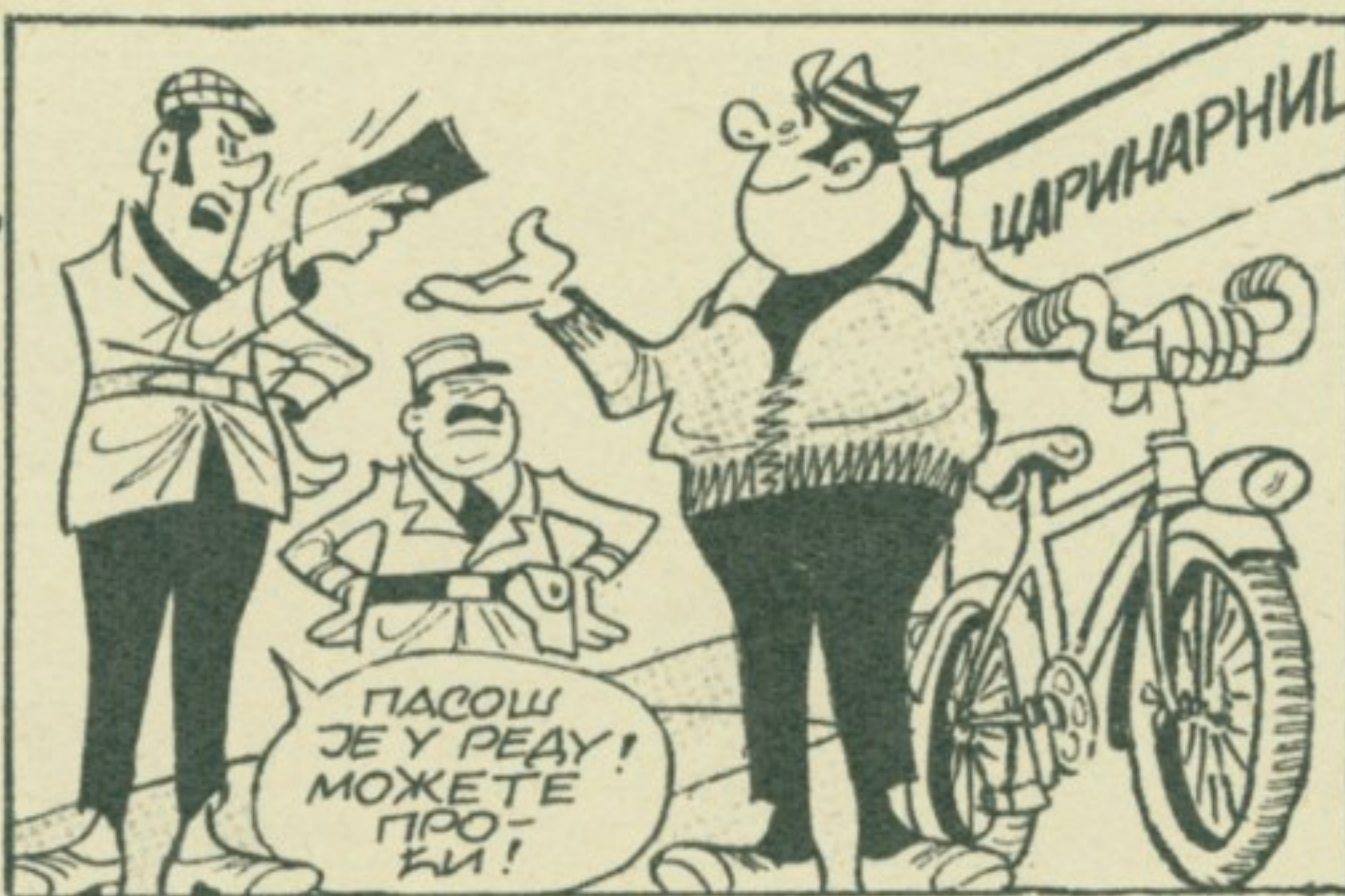
Будите... ДЕТЕКТИВ!

ДЕТЕКТИВ ОКАЦ ПОСТАВЉА ВАМ ДАНАС ОВУ КРИМИНАЛИСТИЧКУ ЗАГОНЕТКУ. ДОБРО ПОГЛЕДАЈТЕ СВАКИ ДЕТАЉ НА ЦРТЕЖИМА И ПАЖЉИВО ПРОЧИТАЈТЕ СВАКУ ИЗГОВОРЕНУ РЕЧ.

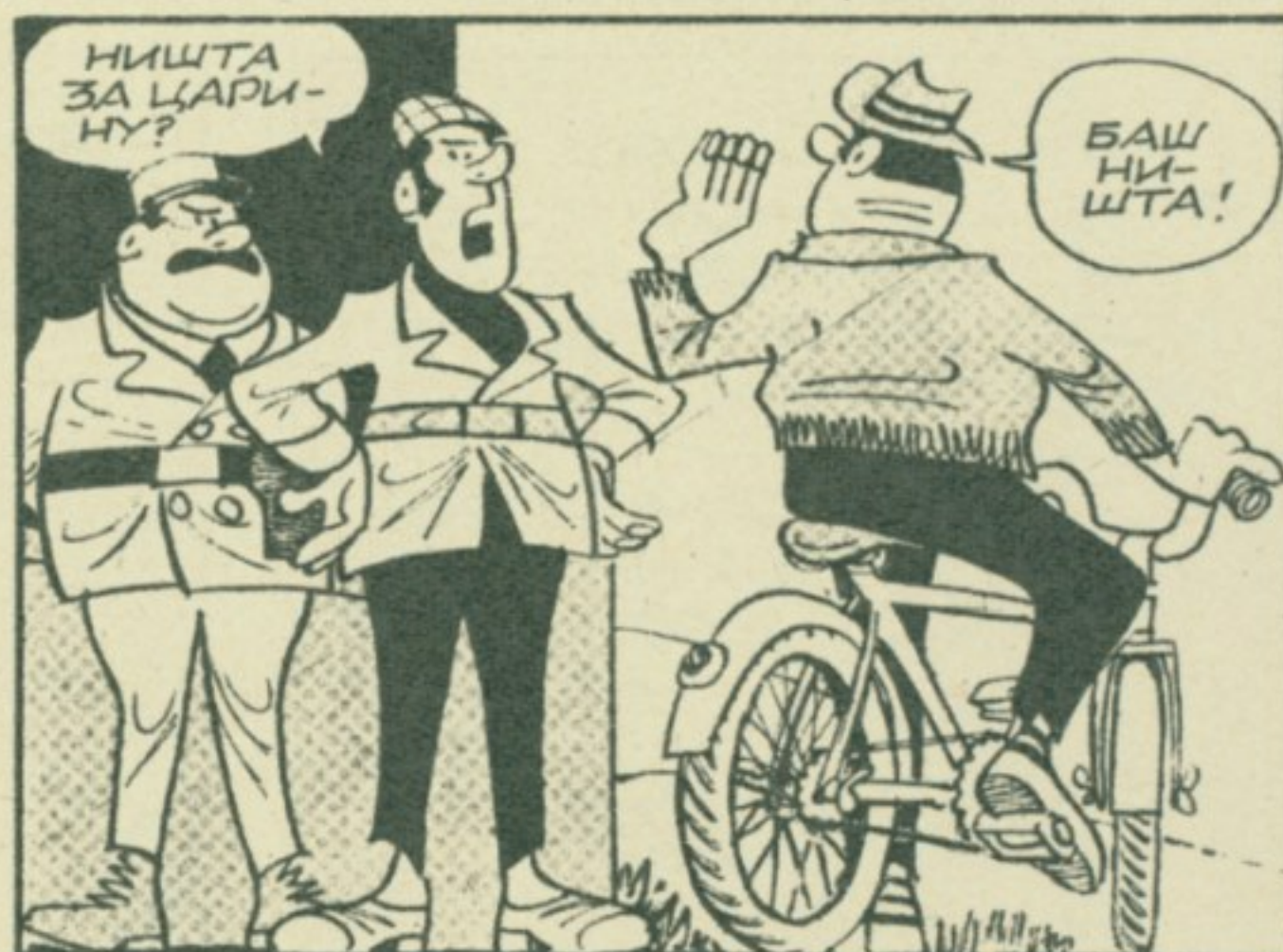
ХАПШЕЊЕ НА ГРАНИЦИ

ВЕЋ ТРИ ДАНА ДЕТЕКТИВ ОКАЦ ПРАТИ ПОЗНАТОГ КРИЗУМЧАРА ЏОА ЗВАНОГ „КОКАИН“ КОЈИ СВАКИ ЧАС ПРЕЛАЗИ ПРЕКО ФРАНЦУСКО-ШВАЈЦАРСКЕ ГРАНИЦЕ.

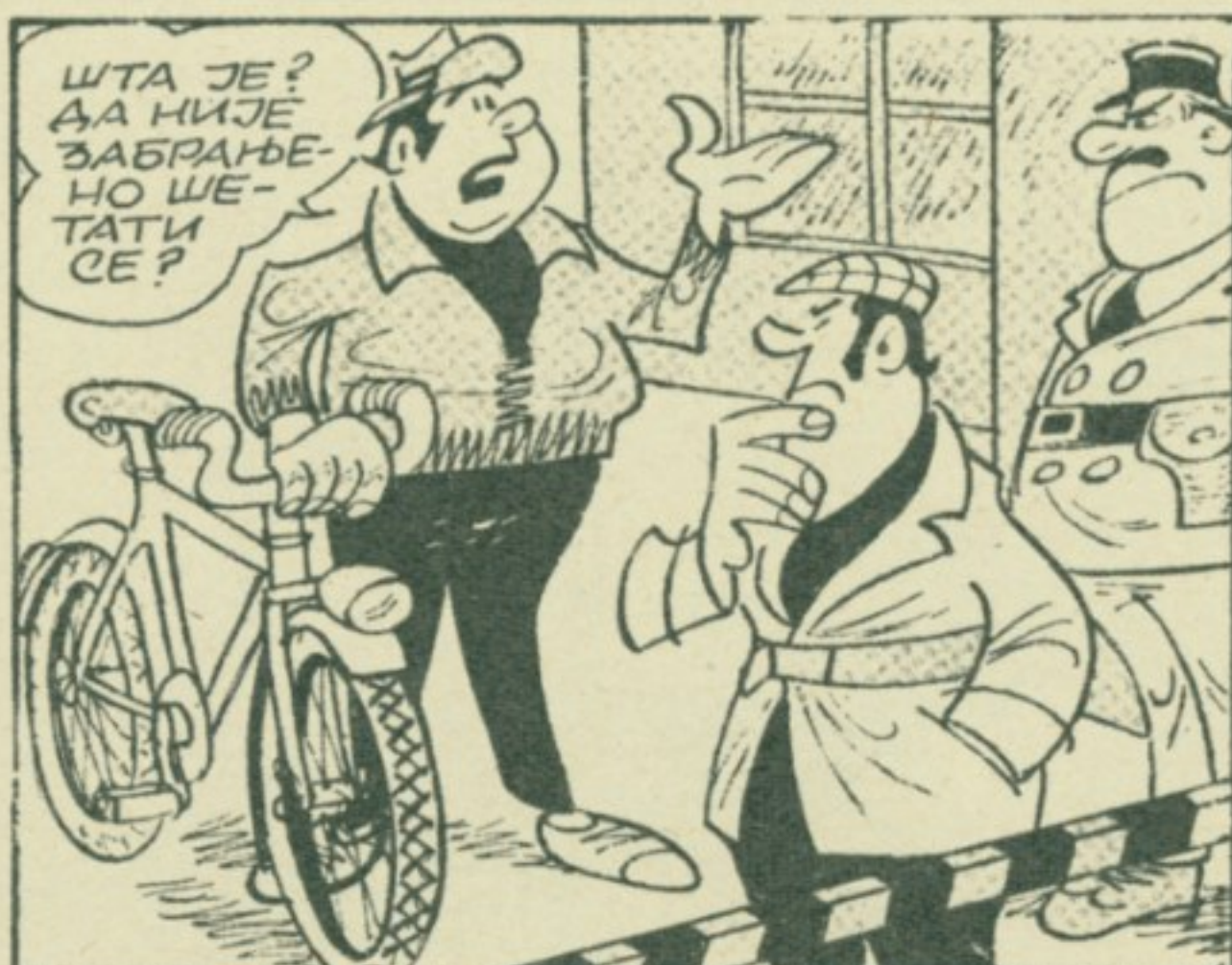
И ОВОГ ПУТА ПРЕТРЕСАЊЕ ЏОА „КОКАИНА“ БИЛО ЈЕ УЗАЛУДНО.

НЕКОЛИКО ЧАСОВА КАСНИЈЕ ЏО ЈЕ НАНОВО ПРЕШАО ГРАНИЦУ А ДЕТЕКТИВ ОКАЦ ЈЕ ОПЕТ ОСТАО ПРАЗНИХ РУКУ.

НИ САДА ЦАРИНИК И ДЕТЕКТИВ НИСУ УСПЕЛИ ДА МУ ПРОНАЈУ КРИЗУМЧАРЕНУ РОБУ. МОРАЛИ СУ ДА ГА ПУСТЕ.

УВЕЧЕ, ЏО ЈЕ ОПЕТ СТИГАО НА ГРАНИЦУ ИЗАЗИВАЧКИ СЕ СМЕШЕЊИ.

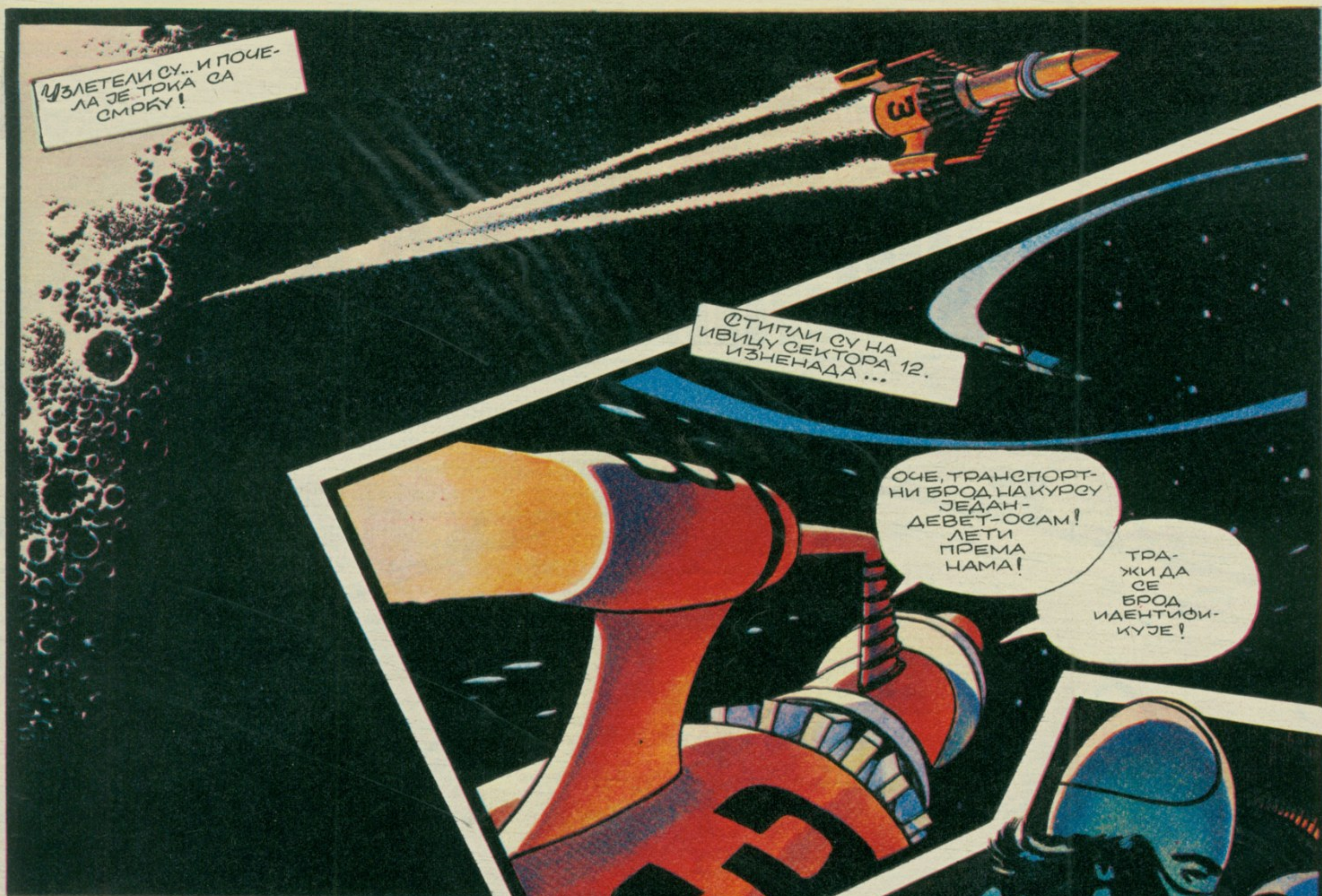
НАЈЗАД ЈЕ ДЕТЕКТИВ ОКАЦ ИМАО У РУКАМА СИГУРАН ДОКАЗ ДАЕ ЏО КРИЗУМЧАРИ РОБУ.

Који је детаљ, драги читаоци, привукао пажњу детектива ОКАЦА?

РЕШЕЊЕ НА СТРАНИ 55.

ПАТРОЛА ГРОМ

УЗЛЕТЕЛИ СУ... И ПОЧЕ-
ЛА ЈЕ ТРКА СА
СМРКУ!

СТИГЛИ СУ НА
ИВИЦУ СЕКТОРА 12.
ИЗНЕНАДА...

ОЧЕ, ТРАНСПОРТ-
НИ БРОД НА КУРСУ
ЈЕДАН-
ДЕВЕТ-ОСАМ!
ЛЕТИ
ПРЕМА
НАМА!

ТРА-
ЖИ ДА
СЕ
БРОД
ИДЕНТИФИ-
КУЈЕ!

ДВА БРОДА
ИЗМЕНЈАЛА СУ
СИГНАЛЕ...

ПА ТО ЈЕ
КРАНОЛОВ
СИН
ТРАГАН!
ЗАР ОН НИЈЕ
У СПЕЦИЈАЛ-
НОЈ ШКОЛИ НА
ЗЕМЉИ?

ДА! РЕЦИ
МУ ДА ПРЕБЕ НА
НАШ БРОД!
МОРА
ДА ЈЕ ЧУО
ЗА ОЧЕВУ
НЕСРЕКУ!

ТРАГАН ЈЕ ПРЕШАО
НА ГРОМ 3"

МОРАМ
ДА
ВИДИМ
ОЦА!

ДОКТОР
ЈЕ КРАЈЊЕГА...
ОТАЦ
ТИ ЈЕ
ТЕШКО
РАЊЕН...
АЛИ ЈЕ
ЈОШ ЖИВ!

ХВАЛАТИ,
ЗЕМЉАНИНЕ!
ТО САМ
ХТЕО ДА
ЗНАМ!

АХ!

КАДА КРАНОЛО-
ВИМ ТЕЛОМ
СЕВНУО ЈЕ
НОЖ

FRANK
BELLAMY

1020

У ИДУЋЕМ БРОЈУ: СМРТ ОД СИНОВЛЕВЕ РУКЕ!

ENERGOINVEST
ПЕРЕ РУБЉЕ МАШИНАМА!
ЗАСИПА ВАС НАГРАДАМА!

ПРВА НАГРАДА:
Машина за прање рубља

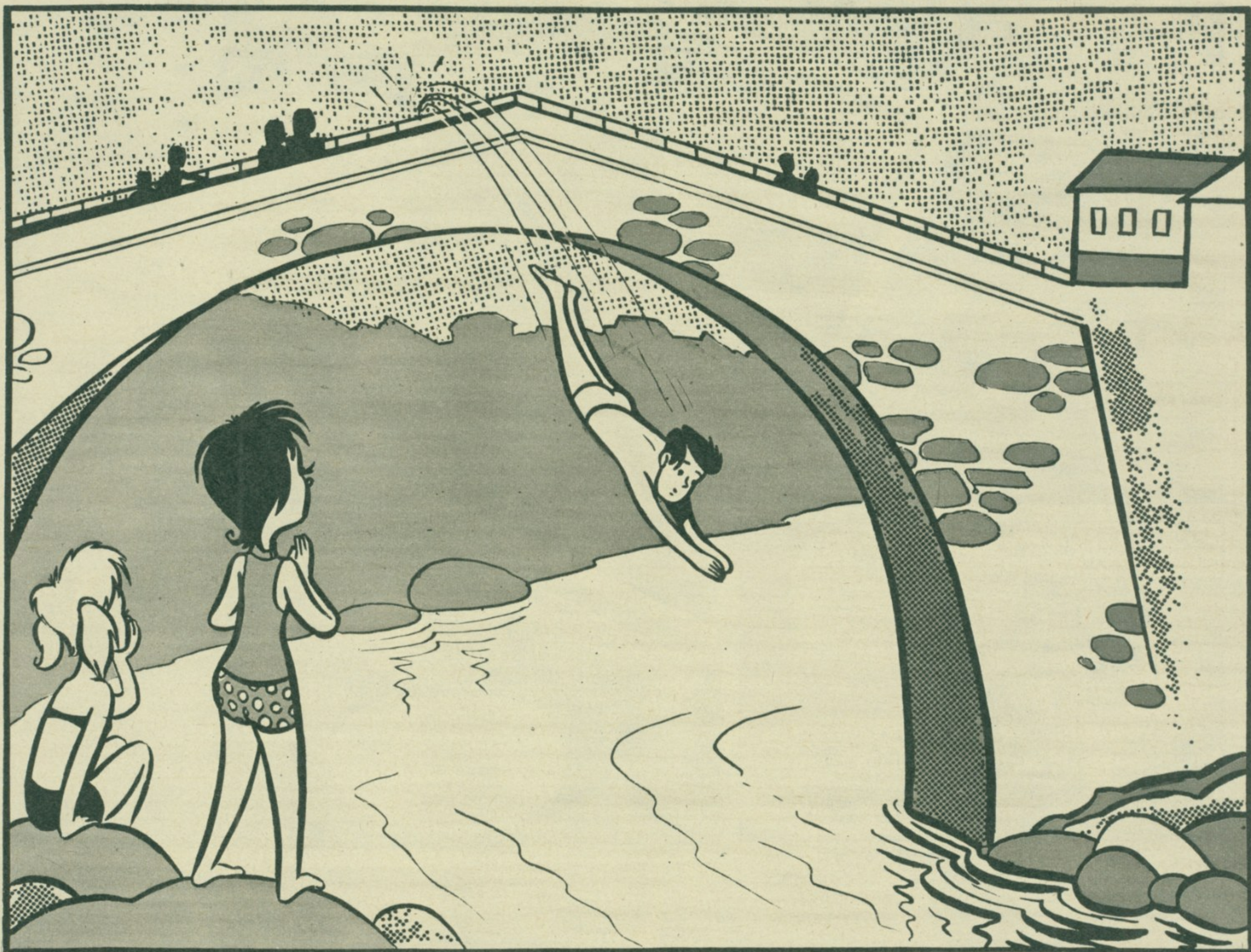

ENERGOINVEST
МАМИ БРИГА МАЊЕ
БЕСПЛАТНО ЛЕТОВАЊЕ!

ДРУГА НАГРАДА:
Петнаест дана
одмора за
ужу породицу
на Острву
ЦВИЈЕЋА

СА ВИСИНЕ У ДУБИНЕ

Имена добитника награда биће објављена у Забавнику

Рипало Коста, храбрији од падобранца, сваког дана скочи са овог моста високог 20 метара и тако дође до џепарца. Одговорите: како се зове херцеговачки град у коме Енергоинвест сад подиже највећи алуминијумски комбинат у земљи?

ОДГОВОРИ ЗА НАГРАДУ!

1. Изрежи цртеж ПРВЕ НАГРАДЕ и залепи га на дописницу.
2. Напиши одговор на постављено питање и своју адресу.
3. Упути однах дописницу ЕНЕРГОИНВЕСТУ, (за квиз), 71001 Сарајево, да је добије до идућег четвртка.

ИЗВАНРЕДНЕ НАГРАДЕ НАЦРТАНЕ НА ОВОЈ СТРАНИ ИЗВЛАЧЕ СЕ СВАКЕ НЕДЕЉЕ МЕЂУ ОНИМА КОЈИ ТАЧНО ОДГОВОРЕ.

Трећа награда:
ГИТАРА

ПАЖЊА! ТВ-ПОНЕДЕЉАК ЕНЕРГОИНВЕСТА ГЛЕДАЈТЕ НА ТЕЛЕВИЗИЈИ СВАКОГ ПОНЕДЕЉКА У 19 ЧАСОВА

Don
BARRY

ФЛАШ ГОРДОН

У ИДУЋЕМ НАСТАВКУ: РОБОТИ НАПАДАЈУ!

МОДЕЛИ СТИЖУ С ГИЉОТИНЕ

Жандарми су бесно залупали на врата вичући:
— Докторе, брзо изађите!

Било је то 1793. године, за време француске револуције. Доктор Филип Куртијус пребацио је на брзину огртач преко рамена и отворио врата. Знао је да не сме да се шали и оклева са јакобинцима који су имали велику војску.

— У чему је ствар, другови? — упита жандарме.
— Брзо се спреми — рече један од двојице жандарма. — Ускоро ћеш сазнати.

Док се доктор спремао други жандарм му добаци:
— Поведи и своју лепу сестричину. И она ће нам бити потребна!

Француска је у то време била поприште сукоба револуционара и реакционара. Време је било несигурно и доктор Филип се није усудио да се успротиви представницима моћних јакобинаца.

УБИСТВО У КАДИ

Млада Мари Гросколе, сестричина доктора Филипа, ускоро се са својим ујаком бесомучном брзином возила кочијама по Паризу.

Мало касније кочија је стала пред кућом у којој је становао Жан-Пол Мара, популарни вођа јакобинаца и бранилац сиромашних. Пред кућом је било много људи који су жагорили.

— Буди мирна! — шапну доктор сестричини која је дрхтала од страха.

Жандарми их уведоше у собу у којој су револуционари били окупљени око неког предмета на поду. Престрашени Мари убрзо виде да је то у ствари голо тело Жан-Пол Мара! Његова глава лежала је под чудним углом у односу на тело, а у пределу срца видела се велика рана од ножа. Велики вођа Јакобинаца био је мртав!

— Шта се догодило, грађанине? — упита доктор Куртијус настојника зграде покушавајући да прикрије узбуђење и збуњеност.

— Господин Мара убијен је док се купао у кади — одговори настојник намрштено.

Један жандарм рече:

— Ухватили смо убицу. Не бојте се, она ће право на гиљотину!

— Она? — упита Мари зачуђено.

— Да, убица је једна жена — узврати жандарм. — Зове се Шарлота Корде.

— Да ли је познајете, грађанко? — упита други жандарм сумњичаво.

ПРВА ПОСМРТНА МАСКА

Мари се страшно уплашила. Па она и Шарлота су биле заједно у затвору кад су Мари и њена мајка биле осумњичене да су присталице ројалиста, покрета чији су чланови били присталице краља.

Међутим, Мари одречно одмахну главом и одговори:
— Не, не познајем Шарлоту Корде.

— У реду — рече жандарм. — Да пређемо на посао. Хоћемо посмртну маску великог Мара и то што пре.

Борећи се против муке коју је осећала у стомаку кад се сагнула над Мараов леш, Мари поче брзо да ради.

Прво је премазала глином главу великог вође. Срећом, жандарми су дозволили њеном ујаку да јој помогне у овом непријатном послу.

Коначно су доктор Куртијус и његова сестричина завршили свој рад на припре-

ми посмртне маске па су им јакобинци дозволили да оду.

Мари и доктор су пажљиво носили комаде глине који су имали облик појединих делова Мараове главе. Касније је требало да ове делове испуне воском.

— Добро пазите како ћете урадити посмртну маску — опомену један јакобинац Мари.

— Па да, наравно, да мора да пази — насмеја се грубо други жандарм. — Биће потребно да направи још много маски. Робеспјер жели да лично изложи главу Шарлоте Корде на јавном месту чим „госпођа гиљотина“ буде завршила свој посао...

Враћајући се кући Мари је тужно гледала кроз прозор кочије. Чврсто је стезала комаде глине у рукама које су дрхтале. Није ни сањала да ће једног дана постати славна баш због вештине коју је била приморана да покаже.

Окупан раном јутарњом светлошћу Париз је дивно изгледао и Мари уздахну сетивши се свог детињства и ране младости. Имала је свега 6 година кад ју је мајка довела у Париз да живи код ујака, доктора Куртијуса. Кад је одрасла, помагала је ујаку да угости славне политичаре, филозофе, писце и песнике. За столом доктора Куртијуса често су седели славни Волтер, Мирабо и Русо, затим Лафажет, Бенџамин Франклин и многи други.

Мари је волела да гледа како њен ујак прави фигуре од воска. Ускоро је и сама почела да прави цвеће и воће од воска, а касније је правила и главе познатих људи. Њен ујак је био врло задовољан. Кад је краљевска породица предложила да Мари живи и ради у дворцу у Версају, доктор се радо сложио.

КОСТУР У КАВЕЗУ

Пуних 9 година Мари је лепо живела на француском двору и уживала заштиту краљевске породице. Луј XVI који је и сам био уметник, провео је многе часове разговарајући са Мари о њеној уметности.

Млада Мари је била незадовољна кад је доктор Куртијус тражио да се она врати у Париз. Међутим, лукави доктор је предвидео да ће доћи до револуције и знао је да су избројани да ни луксуза и забаве у којима је уживала краљица Марија Антоанета са својим двором.

Кад су револуционари напали тамницу Бастиљу 1789. године и освојили ову злогласну тврђаву Мари и њен ујак су са другим Парижанима разгледали смрдљиве ћелије пуне пацова у којима су многи затвореници умрли. Мари је била нарочито узбуђена и огорчена кад је видела гвоздени кавез са костуром човека који је у њему умро! То је био само један од начина на који су мучени људи у Бастиљи.

Међутим, Мари и њена мајка су ипак биле затво-

У истој соби нашли су се убица, краљ, истраживач, космонаут и успавана лепотица

рене као присталице краља и краљице. За време боравка у тамници Мари се упознала са девојком која је касније убила Жан-Пол Мара. Она се звала Шарлота Корде и била је ватрени присталица жирондинаца.

Срећом, захваљујући доктору Куртијусу, Мари и њена мајка ускоро су пуштене на слободу.

МАЛО СТРАВЕ И УЖАСА

Мари је са језом посматрала како на гиљотини сваког дана секу главе познатих људи чије је посмртне маске морала да прави. Тако је једног дана добила наређење да направи посмртну маску краљице Марије Антоанете. Једна од посмртних маски коју је направила Мари била је Робеспјерова и она и данас може да се види у Лондону. То је одличан пример њене вештине и уметности.

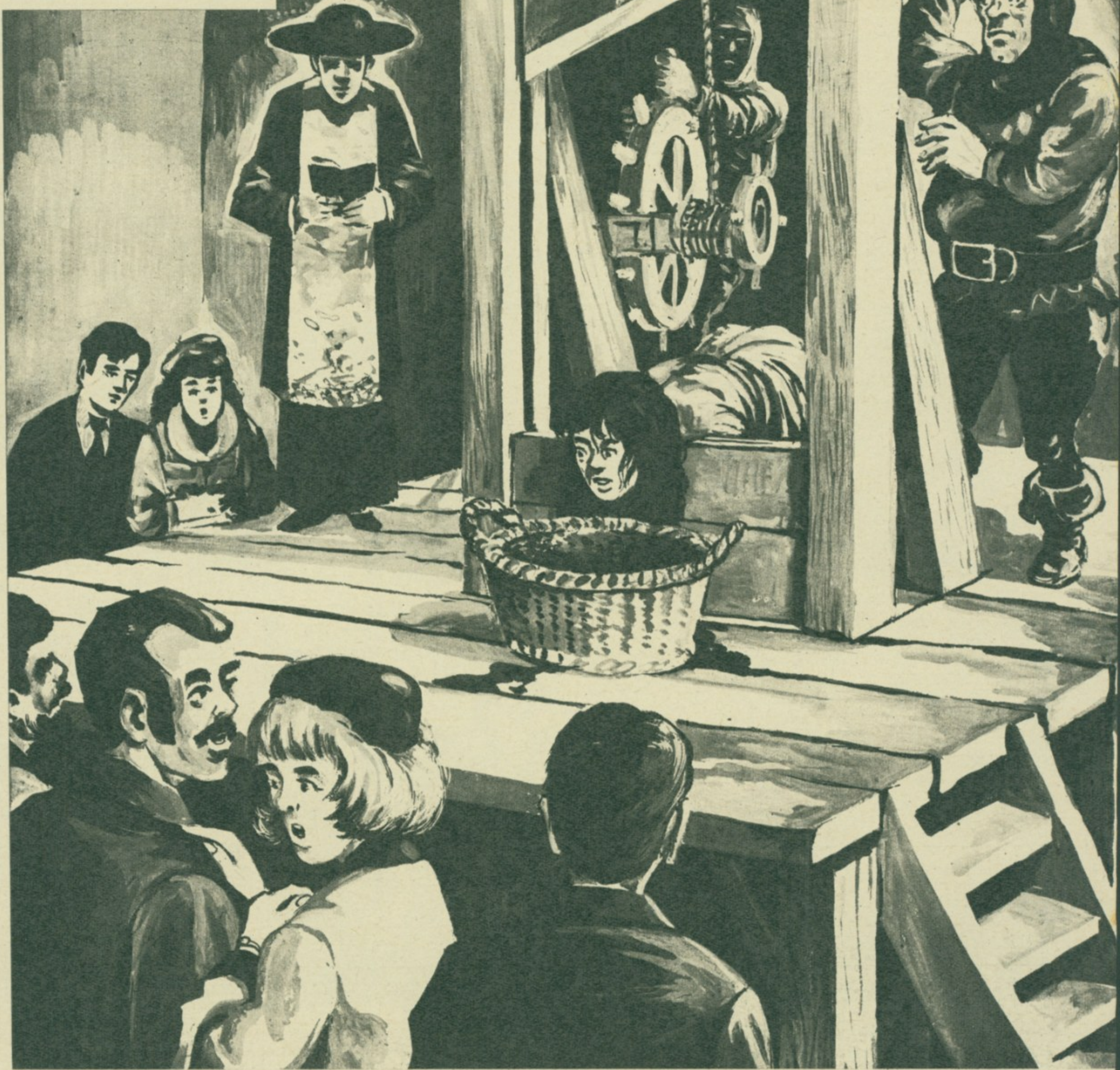
Међутим, ускоро је неки непознати човек убио доктора Куртијуса који је за собом оставио 60 хиљада франака дуга, што је у оно време била огромна сума. Мари је чврсто решила да врати ујакове дугове. Она је одавно разумела да људи воле страву и ужас, да на неки чудан начин желе да се уплаше. Имала је много смисла за послове и знала како да људима да оно што траже.

Кад је револуција завршена, вратила се Француска нормалном животу. 1794. године Мари се удала за Франсоа Тисоа и ускоро родила двоје деце. 1802. Мари је имала 41 годину и исте године је прешла из Француске у Енглеску. За време идуће три деценије она је са својом већ чувеном изложбом прокрстарила Енглеску уздуж и попреко.

Одмах је успела да заинтересује Енглеze који су по природи radoзнали и љубитељи вашара и необичних ствари. Енглези су радо плаћали улазнице да би видели чудне људе од воска.

ХАЊИНА КРАЉИЦЕ ЈУЛИЈАНЕ

Мадам Тисо је касније створила сталну изложбу својих воштаних фигура у једној кући у улици Мери Лебоун у Лондону. Правила

МАДАМ ТИСО ЈЕ СХВАТИЛА ДА ЉУДИ ВОЛЕ СТРАВУ И УЖАС. ЊЕНА У ВОСКУ ОВЕКОВЕЧЕНА ИСТОРИЈА И ДАНАС ИЗАЗИВА ЈЕЗУ КОД ГЛЕДАЛАЦА.

је портрете све до своје смрти 1850. а тада је имала 90 година!

Нежна мала жена која је прошла кроз узбудљиве дане француске револуције и видела успон и пад Наполеона Бонапарте оставила је за собом једну установу која данас представља део Лондона исто као и Бакингамска палата, тврђава Тауер или зграда Парламента. Та установа данас се зове **Музеј мадам Тисо**.

У овом музеју налазе се

воштане фигуре многих славних људи. Астронаут из 1970 године и успавана лепотица из 1770. године су само две од неколико стотина фигура у Музеју мадам Тисо који је прошле године прославио 200 година постојања. Наиме, 1770. године је доктор Куртијус, ујак и стварац Мадам Тисо, отворио прву изложбу у Паризу.

Током ових 200 година у изложбу су укључене готово све познате личности света. Многи славни људи су

пристали да позирају вајарима, фотографима, сликарима и другим уметницима који су тако могли да посматрају своје моделе „из прве руке“. Друге воштане фигуре су направљене према многобројним фотографијама снимљеним из разних углова.

Нарочита пажња се посвећује оделу. Често се дешава да особа чија се фигура прави поклони своју сопствену хаљину или одело да би

лик био што вернији стварности. На пример, холандска краљица Јулијана је дала једну вечерњу хаљину, а енглески фелдмаршал Монтгомери једну од својих униформи.

Још од 1802. године једина стална изложба воштаних фигура Мадам Тисо била је у Лондону. Тек октобра 1970 године отворена је нова стална изложба у Амстердаму, у Холандији.

РИБА УЛОВЉЕНА ЗА ИНАТ

Само што сам се вратио из риболова, пресвукао се и сео с пријатним умором у костима да попијем кафу на тераси хотела „Авала“ у Будви кад угледах свог старог познаника, филмског сниматеља. Није га било тешко уочити јер је вукао велику путну торбу, камеру и — био бео као сир. Као и увек спреман да прави вицове на рачун мог подводног риболова, одмах после поздрава потапшао ме је по рамену:

— Кад ћу једном појести ту рибу коју ти већ три године гледаш пред овим хотелом и причаш о њој бајке у Београду?

Видео сам да ми не верује и да сумња да риба уопште постоји. Спопао ме бес. Устао сам од стола, оставио недопијену кафу и предложио:

— Идемо право у море, обојица! Ти остави ствари, а ја одох да се пресвучем.

Није имао куд, пристао је, мада је сунце већ залазило.

Прескакао сам по два хотелска степеника мислећи у себи: „А шта ако се баш да нас не појави моја риба!“

НИШТА ЈОЈ НЕ МОГУ!

Три године узастопце летовао сам у Будви и сваки пут сам, на педесетак метара од хотела, под камењем које се налазило тик уз једну пространу морску ливаду, сретао крупну керњу. Шта све нисам чинио да је уловим: постављао јој клоп ку, чекао је, меркао, али све узалуд. Ниједном нисам чак ни дошао у прилику да је гађам.

Керња или како је неки зову кирња (само у нашем народу има 12 имена) уз зубатца једна је од највећих риба у Јадрану. Нарасте у дужину и до метар и по. Месо јој је веома укусно, а спортски риболовци веома је цене јер је борбена. Храни се углавном мекушцима мада је група риболоваца извукла августа 1957, на уласку у залив Боке Которске, керњу тешку 7 килограма у чијем је трбуху нађена мурина дугачка 60 цм! До тада се сматрало да је мурина најопаснија риба Средоземља која се никаквог живог бића у мору не страши и коју ниједна друга риба не једе. Овог пута било је јасно да је керња прогутала мурину јер је искључено да је мурина угнула од динамита пошто јој он ништа не може јер је риба без крљушти.

Није прошло ни 10 минута како смо се растали, а нас двојица смо у комплет-

КАД САМ СЕ ОКРЕНУО, УГЛЕДАО САМ СНИМАТЕЉА И ЗАПРЕПАСТИО СЕ: ЈУРИО ЈЕ ПРЕМА НАМА С НОЖЕМ У РУЦИ!

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

ној опреми стајали пред хотелом. Загазили смо у море које је било мирно и бистро. Зачудо, нигде ниједне рибе. Пливали смо већ више од четврт часа, а ја нисам гађао ни у оног ципола којим сам мислио да се извучем ако се моја керња не појави.

НЕСТАЛА ЈЕ!

Одједном у триви спазих црно дугуљасто тело. Била је она! Неко од нас двојице ударио је перајем о дно и керња се од тог шума покренула.

Застао ми је дах. Имао сам само једну мисао: да је пратим до рупе у стеновиту дну и хитро зароним по кушавајући да је погодим. Заборавио сам на све, па и на пријатеља који је пливао за мном, и ступио се за керњом. Нисам прешао ни двадесетак метара кад сам приметио како се завлачи у траву. Откуд керња у триви? Па оне увек живе у рупи испод какве стене и годинама не мењају „кућу“. Али, сада није било времена за мудровање. Заронио сам за њом.

Море је овде било дубоко око 8 метара и кад сам стигао до дна, трава се на месту где је керња ушла још лелујала. Али где је стена, кућа керњина? Разгрнух алге у триви на месту где је риба нестала. И заиста, показало се да дугачке алге скривају улаз у велику рупу у којој је владао потпуни мрак. Пришуњао сам се и прислонио главу уз стену, као уз прозор. Сачекао сам да ми се зенице привикну на таму не бих ли нешто разазнао у том мрклом мраку.

Из мрака се најпре указало крупно радознато око. Без икаквог размишљања, чисто инстинктивно испалио сам харпун, неколико сантиметара иза ока. Зашто сам гађао лево од ока а не десно, ни данас не умет да објасним. За то просто и не ма објашњења јер се у том мраку није видело ништа сем крупног керњиног ока. Погодак је био најбољи — харпун је прошао тачно кроз шкрге. Да сам гађао десно, био би то пун про-

машај — стрела би пролетела тик уз њушку керње.

Погођена риба излетела је као торпедо испод стене према слободном мору, пучини, јер је главом била окренута ка тој страни. То је за мене била срећа, а за рибу у исто толикој мери несрећа. Више није имала где да се сакрије.

Страховито ме је повукла — конопац харпуна везан је за пушку — а мени је већ понестајало даха. За пливао сам ка површини и,

тежак задатак: да је привучем сасвим до себе и савладам. Тргнуо сам конопац и снажно јој зарио прсте у очи. Одмах се смирила. Осећао сам поред себе њено огромно тело.

Кад сам изронио, керња се тако праћнула да су сви гости на тераси „Авала“ скочили на ноге и пролетели према обали. Први је до малог мола где сам обично излазно стигао мој син.

За време ове борбе са керњом која је у ствари трајала свега један минут, потпуно сам заборавио на тог заједљивог пријатеља. Кад сам га сад угледао — запрепастио сам се. Јурио је са ножем у руци право на мене. Касније ми је објаснио да се уплашио да ми риба не утекне. Једва сам стигао да му објасним како би тиме само разбеснео керњу која би нас добро избола оштрим бодљама свог лећног пераја. Није знао да се риба мање опире чим је ловац ухвати за очи.

На обали нас је дочекало честитање и узвици одушевљења. Одмах се нашла и комисија да измери уловљену керњу: била је тешка тачно 20 килограма. И мој ратоборни пријатељ био је одушељен уловом. Обећао је да више никад неће збијати шале на рачун мог риболова. А ја сам, веровали или не, био незадовољан. У тренутку кад су распорили керњу и нашли јој празан желудац, зажалио сам што је нисам уловио ситу — мој трофеј био би тада тежи бар четири килограма јер керња сваког дана поједе хране за петину своје тежине.

* * *

Вечера је била изврсна, кувар у „Авали“ направио је печене одреске премазиване уљем. Највише је појео мој пријатељ.

— Није ни чудо — изјавио је — уморих се јурећи ту проклету рибетину!

Петар Стевчић

зачудо, то је било оно што је одлучило исход битке.

ПРСТИМА У ОЧИ

Керња је морала да прекине пут према пучини, направила је круг и свом снагом запливала према својој рупи да се тамо сакрије. Али како сам ја већ био високо горе на површини и вукао конопац према себи, она више није могла да допре до стене. Почела је безнадежно да кружи, а ја сам све више привлачио конопац и тако скраћивао растојање између нас. Очекивао ме је

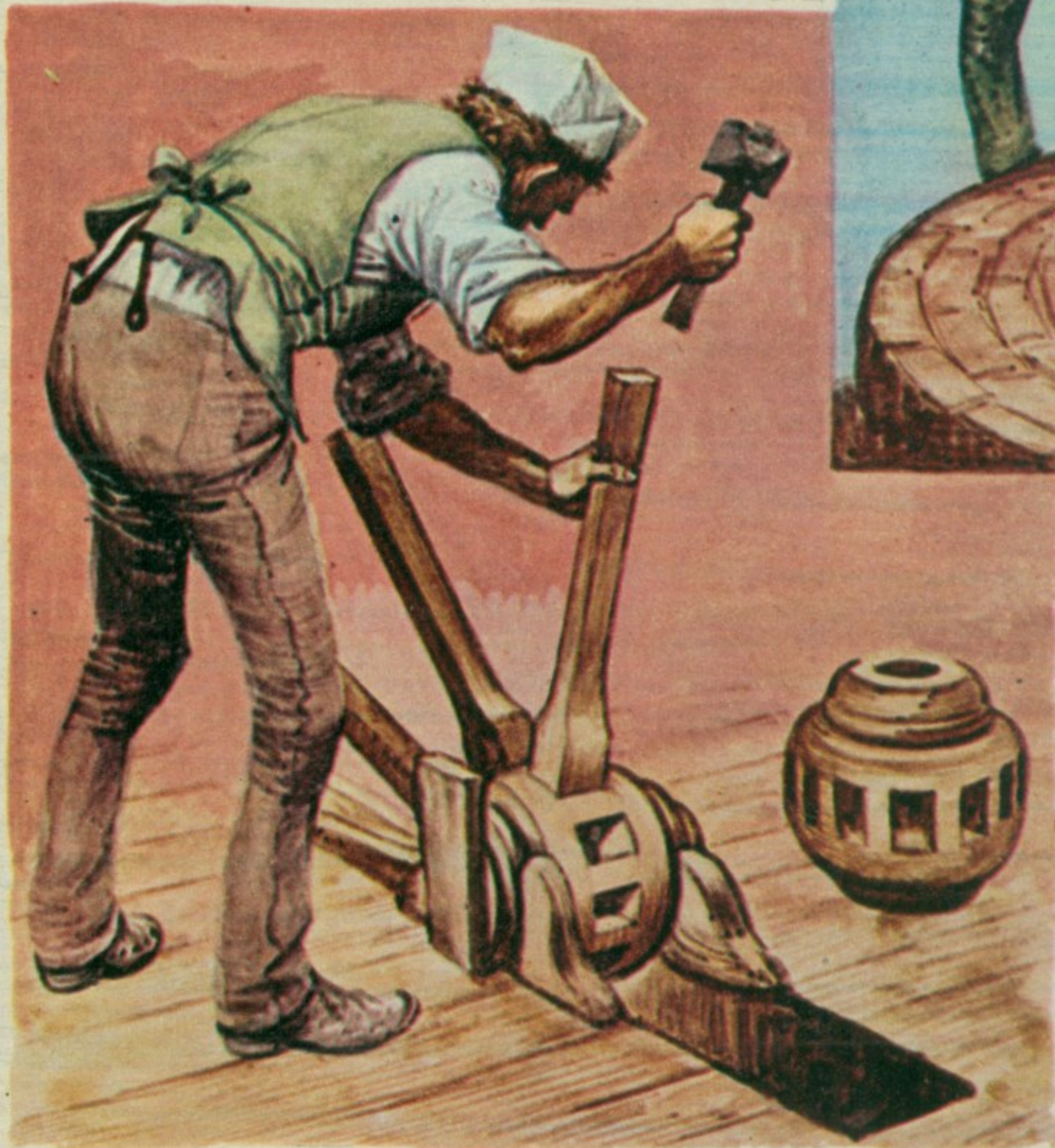
САМО ЈЕДНА КОЊСКА СНАГА

У многим европским земљама села су пре сто година била готово независна од градова. Све што им је било потребно за исхрану сељаци су добијали са својих њива. Домаћице су за читаву породицу шиле одећу од домаћег вуненог сукна а рубље од конопљиног или ланеног платна. Сељаци су ретко одлазили у град, и то обично кад је требало продати своје производе и узгред купити со, шећер или гас.

До града се »путовало« таљигама у које су упрегнути коњи. Коњи су вукли и плугове, дрљаче, теретна кола, вршалице. Јаки коњи и добра кола били су понос сваког сеоског домаћина. Због тога је у селима коларски занат био веома цењен. Колари су брижљиво бирали дрво за израду кола: храстово за костур, брестово за »под« и бочне стране, а јасеново за паоке на точковима. Таква кола била су издржљива а ипак лака за вучу.

У сеоском животу важну улогу су имали и ковач и поткивач. Ковач је правио не само плугове и остале пољопривредне алатке већ и ексере, шарке, гвоздене ограде и капије, а ако село није имало поткивача он је и поткивао коње.

Распоред паока и њихово углављивање у главну точку захтевају од копару велику вештину. Кад копар изради сва четири точка односи их ковачу да он на њих стави гвоздени оков.

Дечак који води коња упрегнутог у кола пуна сена одевен је у топао хаљетак какав су у западној Европи некад носили сељаци. Дебело сукно набрано је на грудима и леђима као заштита од ветра и кише.

У СЕОСКУ КОВАЧНИЦУ ЉУДИ СУ ЧЕСТО СВРАЋАЛИ САМО ДА БИ СЕ ОГРЕЈАЛИ И ЧУЛИ НОВОСТИ.

Ковач и његови помоћници стављају гвозден оков на дрвени точак. Оков мора да буде нешто мало мањи од точка а да би ипак на њега могао да се навуче загрева се до усијања при чему се рашири. Када се тако усијан стави на точак прелије се хладном водом да би се скупио и чврсто прилегао уз дрво.

Да би добро обављао посао коњ мора да буде прописно поткован. Сеоски поткивачи не само да су поткивали коње већ су умели и да лече њихова озлеђена копита и ноге.

ENERGOINVEST НАГРАЂУЈЕ

СВИ СУ ИСТИ, СВИ СУ ЧИСТИ

Да су Енергоинвестови наградни задаци интересантни показује и изузетно велик број учесника ових наградних игара. То је био случај и са 19. задатком објављеним у „ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ“ број 1014 кад је већина учесника тачно одговорила да у Енергоинвестову машину за прање рубља може да стане 5 килограма рубља.

Међу тачним одговорима награде је на срећу извукао популарни интерпретатор забавних мелодија Златко Голубовић.

I НАГРАДУ Енергоинвестову суперавтоматску машину за прање рубља добио је **БОЖИДАР МАНОЈЛОВИЋ**, Марије Бурсаћ 34/1 15300 Лозница.

II НАГРАДУ проточни бојлер „МЕВОШ“ ЕГВ/80 л добио је **АХМЕТ ИБРИЋ**, село Ковачи, 72220 Завидовићи.

III НАГРАДУ комплет књига из библиотеке „Млади дани“ добила је **АЛЕКСАНДРА СЛОВОДА**, Драже Павловића 10, 11000 Београд.

Златко Голубовић извлачи награду у 19. задатку.

»ВИНЕТУ« НАПИСАО КАРЛ МАЈ

Сеад Јасенковић, фудбалер Сарајева, извлачи награде.

Сви учесници 20. Енергоинвестовог задатка објављеног у „ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ“ (број 1015) који су написали да је писац чувене књиге „ВИНЕТУ“ **КАРЛ МАЈ**, дали су тачан одговор и тако стекли право да учествују у извлачењу лепих награда на срећу.

Овога пута награде је на Скендерији у Сарајеву извлачио Сеад Јасенковић, стандардни првотимац фудбалског клуба Сарајево.

I НАГРАДУ Енергоинвестовог фрижидера добила је **ВЕСНА РАНИЋ**, Запруге 32а/2 Загреб.

II НАГРАДУ Енергоинвестовог бојлера „МЕВОШ“ за купатило ЕГВ/80 л добио је **ДРАГАН БОГДАНОВСКИ**, М. Тита 75 Ђиљане.

III НАГРАДУ бицикл УНИ поклон УНИСА добио је **РАДОМИР ЈОВАНОВИЋ**, Саве Ковачевића 55, Врчин.

хумор

— Прво жене и деца а затим они који путују на кредит!

— А сада нам реците како сте успели да не платите порез пуних 17 година!

— Остарио си, почиње да ти опада перје!

DAHLIA

НАГРАДИЛА УЧЕСНИКЕ »СПРЕЈ« КОНКУРСА!

На конкурс објављен у Забавнику број 1008 Индустрија козметичких производа **DAHLIA** примила је 1230 дописница са купоном са лака за косу. У фабрици **DAHLIA** извучене су следеће награде:

I награду — **ПАКЕТ** са свим производима **DAHLIA** добила је:

АМРА АМСЛАНАГИЋ, Стје пана Радића 18/II, Зеница.

20 пакета са разним производима **DAHLIA** добили су:

1. Зорица Рађеновић, з. п. Магура, Косово;
2. Самија Демић, „12. јануар“ бр. 5, Прибој н/Л;
3. Лепосава Јовић, Тиршова 6, Жагубица;
4. Јелена Родић, Шестић поток бб, Дрвар;
5. Јасмина Кисурић, Жртава фашизма 89, Сремска Митровица;
6. Лефтерија Вуковић, 7. јули 12, Врање;
7. Гордана Грубелић, Мирка Томића 2/1, Београд;
8. Славица Вујошевић, И. Милутиновића бб, Улцињ;
9. Љиљана Сенђервари, Ивице Сењуга 3а, Осијек;
10. Марија Ивезић, Народниог устанка 4, Книн;
11. Нада Радојловић, Палих бораца 9/II, Тиват;
12. Зорка Недељковић, Милана Цолића 12, Бољевац;
13. Славица Николић, Моше Пијаде 13, Лесковац;
14. Љубинка Кнежевић, Насеље К. П. Д. Спуж;
15. Станислава Тодоровска, Пошта 2, Скопље;
16. Марија Колева, Гоце Делчева 28, Св. Никола;
17. Марија Поповић, Бајева 109, Цетиње;
18. Зејнеба Фешкереџић, Ђ. Ђаковића 9, Вишеград;
19. Мирјана Милошевић, Пријеполска 23, Г. Дубрава — Загреб и 20. Зденка Милић, В. Мискина 3, Какањ.

SOMBOLED

МАКСИМАЛНИ СЛАДОЛЕД

ПОЗИВА ВАС НА ВЕЛИКУ НАГРАДНУ ИГРУ!

Пошаљи на адресу: ПИК „СОМБОР“ — 25000 СОМБОР, 20 поклопаца и кесица (може и помешано) од **СОМБОЛЕДА**, као што су ови означени стрелицом на горњем цртежу. Награде ће бити извучене 25. јула.

НАГРАДЕ ДРУГОГ КОЛА

Ово је једна од четири велике наградне игре. За сваку нову игру нове награде.

7

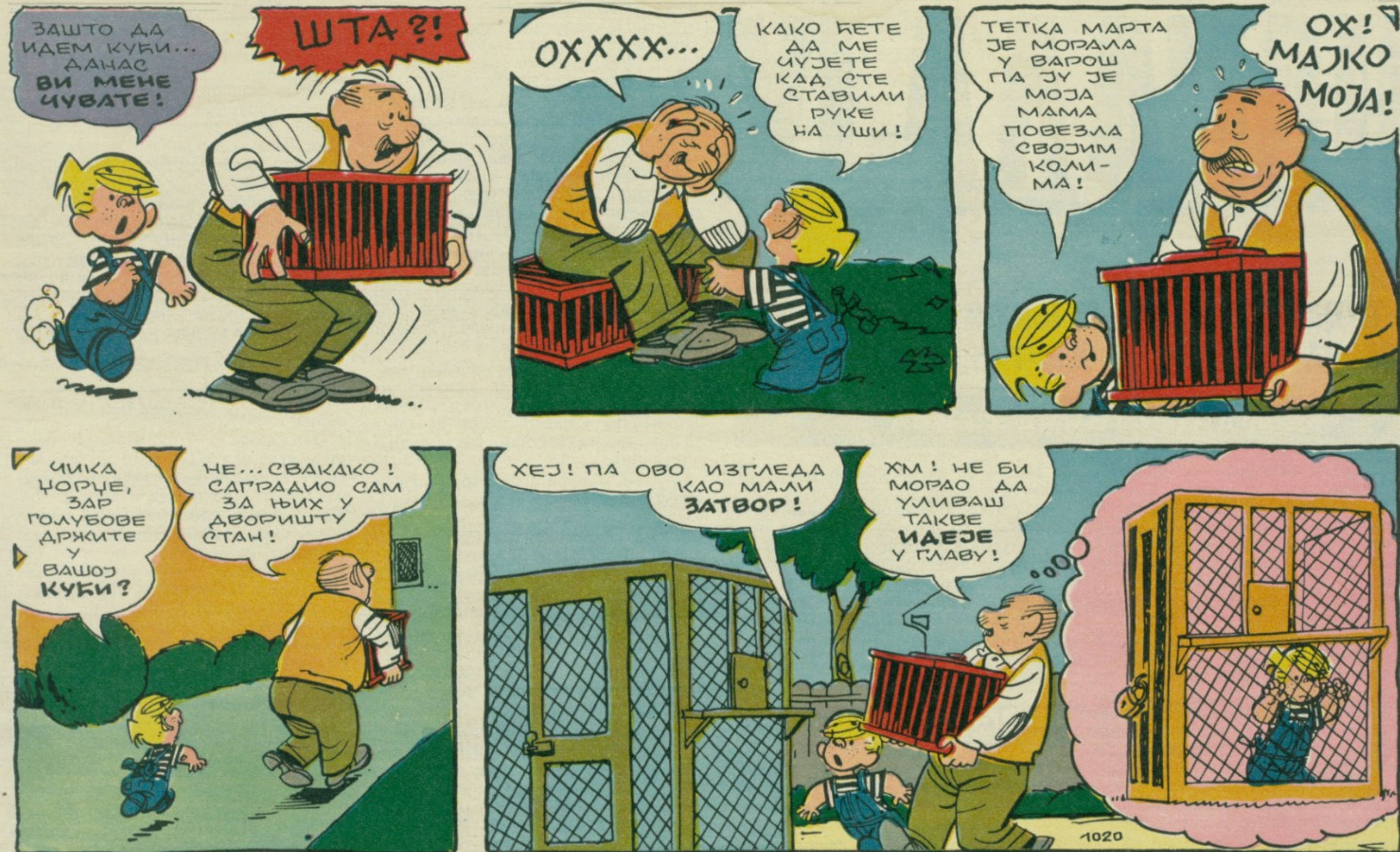
дана
увек
с вама

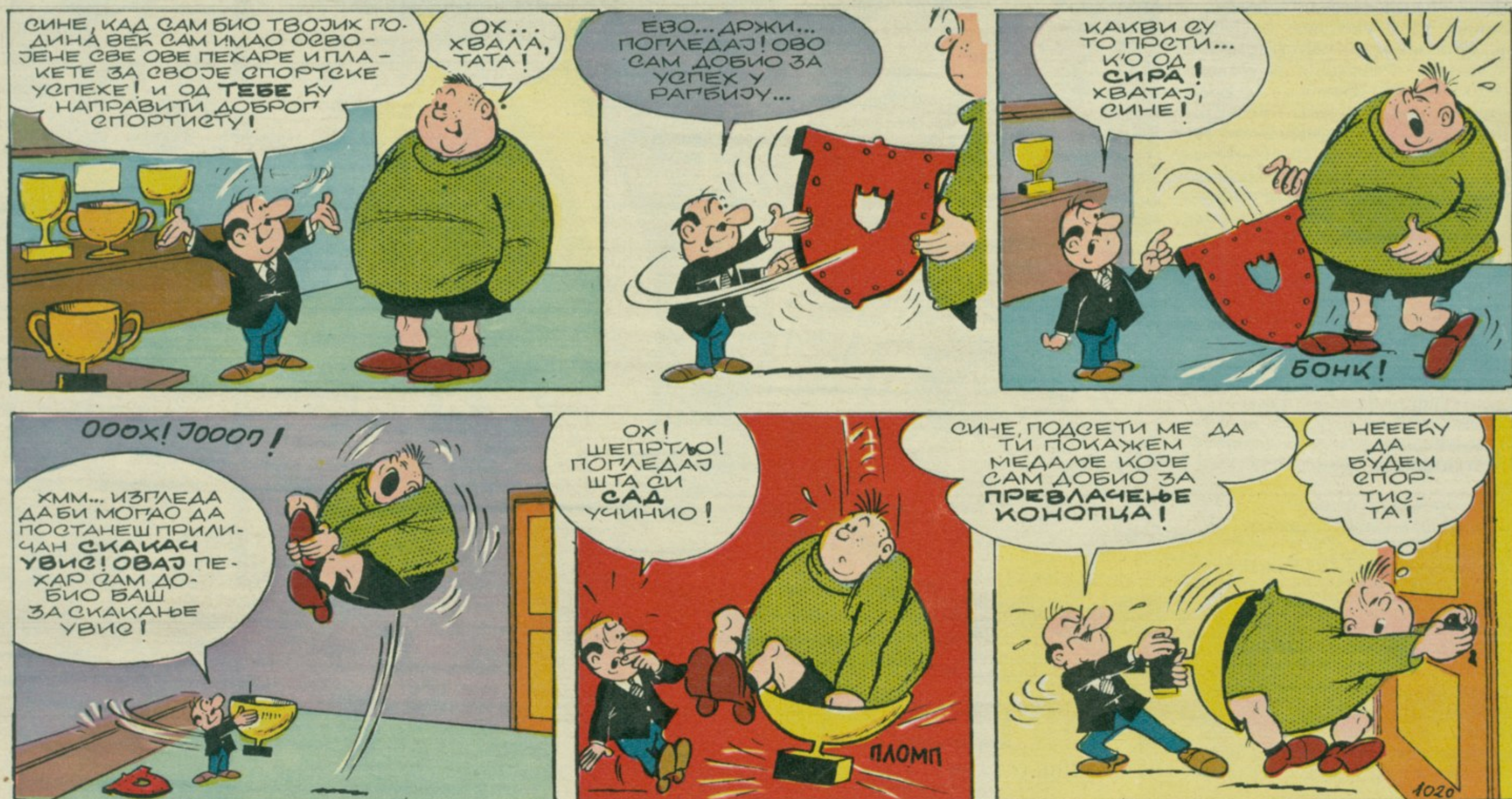
ЈЕДНА АЛИ ВРЕДНА

Врата доброчинства су тешка за отварање а лака за затварање (Кинеска пословица)

ГОЛУБОВИ ПИСМОНОШЕ

Мој јешаша луд за спортом

ДУХОВИ НАПАДАЈУ

И. ЦИГАНЕК

— ПУЦАЈТЕ! ПУЦАЈТЕ НА ЊИХ ИЗ НЕУТРОНСКИХ
ТОПОВА — УРЛАО ЈЕ МАРТИН ИЗБЕЗУМЉЕНО

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

Мартин није успео да до краја искористи свој одмор. У понедељак је добио наређење да се одмах јави Академији наука. Сви његови планови, тако дуго припремани, пали су у воду. Али, Мартин није ни тренутка оклевао. Одмах се спремио и похитао на станицу аеро-таксија.

Неколико минута касније већ се налазио у кабинету председника Академије наука. Иза масивног писаћег стола на којем се налазило безброј аутоматских апарата за везу гледао га је сед човек. Мартин је остао да стоји у вратима, наклонивши се.

— Изволите, само изволите — љубазно му се обратио председник — Позвали смо вас јер је веома хитно. Имам задатак за вас...

Мартин је сео у фотељу испред писаћег стола спреман да пажљиво саслуша шта га очекује.

Зашто космос ћути?

— Неке појаве нас веома забрињавају — почео је седи човек. — На Земљу пада све јаче зрачење Сунца. Истовремено, међутим, у току последњих месец дана није било никаквих других зрачења из космоса што је врло чудно. Престали су да стижу и радио-сигнали са звезда. Значи ли то да се оближње галаксије гасе или их нешто крије од наших погледа. Једном речи: космос се ућутао, а наша наука је беспомоћна да тајну ове појаве реши. Стога би било пожељно да неки искусан космонаут обиђе васиону, изврши сва потребна мерења у нашем Сунчевом систему и фотографише све интересантне детаље које буде запазио. Ценећи вас као искусног астронаута и озбиљног научника и с обзиром на вашу младост...

Седи председник је устао, нервозан и нестрпљив, и почео да шета по просторији, не завршивши свој предлог.

— Кад треба да полетим? — запитао је Мартин после краћег размишљања.

— Најбоље одмах! Што пре! Бојимо се да нам из васионе прети нека опасност. Ето, ако пођете вечерас вратићете се кроз два месеца и лепо наставити свој одмор спремно одврати председник. — Обећавам чак да ћемо вам одмор удвостручити.

Мартину је све било јасно. Чим га сам председник позива код себе и лично моли да преузме ствари, значи да је крајње озбиљно...

Бацио се на спремање јер је до старта који је био заказан за пола осам исте вечери имао још свега 6 часова. На брзину је ручао у ресторану на космодрому. Сам је контролисао последње припреме летелице и свих инструмената. Ником од пријатеља није се јавио. Чак и да је смео, није имао времена за то. Уосталом, растанци увек разнежују човека.

Полудели апарати

Тачно у заказано време космички брод је био спреман. Мартин се увукао у њега кроз уски црни отвор који се одмах потом аутоматски херметички затворио. Мали лифт однео је космонаута у командну кабину.

Мартин се сместио, све још једанпут проверио јер је овај брод требало да буде његов дом за цела следећа два месеца, затим укључио аутоматског пилота чиме је ставио у погон и нуклеарни реактор. Одјекнула је страховита експлозија, бука је постала заглушујућа, летелица је лако задрхтала, али Мартину то није сметало: био је чврсто увезан у своје седишту.

Одједном је осетио да га нешто снажно притиска у седишту: то је било осећање теже, неизбежан пратилац сваког полетања. Истог тренутка космички брод је кренуо фантастичном брзином у дубине васионе. Мартин је погледао брзиномер: казаљка је показивала 120.000 км у секунди! Више није ни могла да покаже јер би ударила у руб кутије.

„Мора да нешто није у реду, помисли Мартин.“ Нуклеарни мотори су одавно укључени.

Притиснуо је дугме на електричном рачунару који је непрестано контролисао рад свих мотора и инструмената у његовом броду. Метални глас из рачунара му је убрзо одговорио:

— Сви мотори и инструменти у реду! Крећемо се готово брзином светлости. Правац лета изгубљен. Снажна сила гравитације вуче нас према центру наше галаксије.

Метални глас је заћутао. Збуњен, Мартин је извесно време грозничаво размишљао.

— Немогуће! — проговорио је најзад. Укључио је и други електронски рачунар који је контролисао рад првог. Овај му је одговорио исто што и први.

— Ма јесу ли ти апарати полудели! — повикао је Мартин бесно.

Мерач брзине је стао. Казаљка је пала на нулу. Мартин се јако узнемирио. Бринуло га је што је свуда око њега тама. Нигде ни трачка светлости. Везе са Земљом биле су изгубљене. Космонаут је остављен сам са полуделим апаратама.

тима. Све око њега изгледало је сада мртво и пусто.

Тајанствена маса

Одједном се, неочекивано, поново јавио метални глас електронског мозга:

— По подацима средњег радара нама се брзином светлости приближавају нека чудна непозната тела. Та тела су еластична и непрекидно снажно вибрирају. — Мартин је гризао усне, био је потпуно беспомоћан. Робот је наставио: — Моторе сам поново укључио. Верујем да ћу снагу гравитације свести бар на половину. Тела са свих страна налећу на наш брод. Сада га обвјајају са свих страна. Већ су направила чврст омотач око њега.

— Пуцајте на њих из неутронских топова! — викао је Мартин изbezумљено. Потом се сетио да искључи микрофон и укључи телевизор. Затим се сав усредсредно на мали екран.

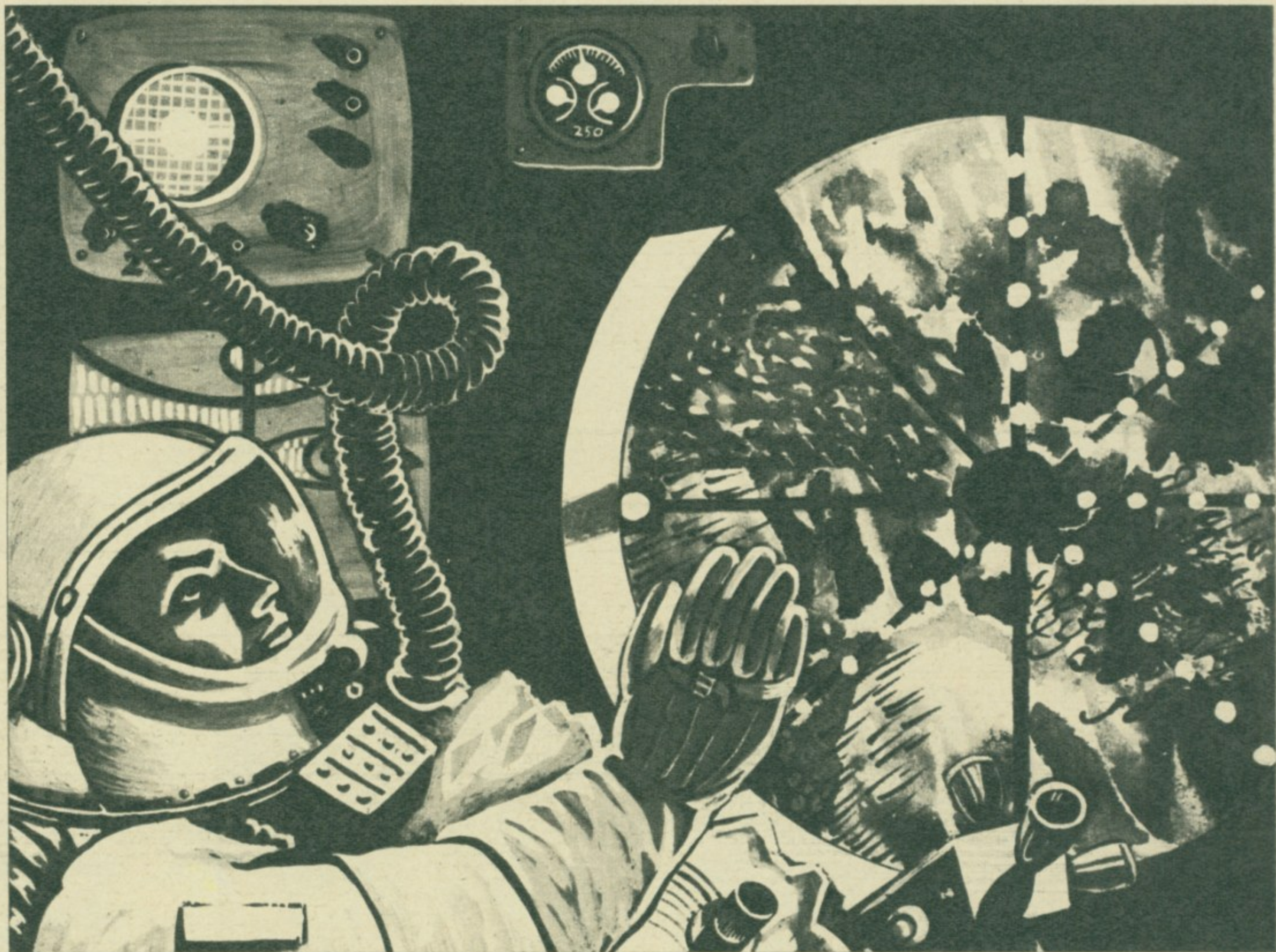
Око брода се стварно била створила нека врста омотача од сивкасте гусеничaste масе. Одједном она се одвојила од брода и почела полако да се удаљује од њега. Вероватно су је биле нападе бујице неутронских пројектила. Али, маса се ускоро почела поново приближавати броду и обавијати га. На средини масе се појавила велика црна мрља јер су, изгледа, неутрони ту најјаче ударили. Тајанствена маса се раздвојила и из ње су почели излазити облачићи разних боја и облика, слични комадима газе, полако се дижући у простор око брода.

Кружећи око брода, они су стално мењали облик и боју.

— Шта је то?! — повика Мартин у микрофон.

Електронски мозак је извесно време ћутао. Одговорио је тек када му је питање било поновљено:

— Тек сада сам завршио анализе. Ово је нека нама досад непозната

НЕКА СИВКАСТА МАСА НАПРАВИЛА ЈЕ ОМОТАЧ ОКО ВАСИОНСКОГ БРОДА. НЕУТРОНСКИ ТОПОВИ СУ УЗАЛУД БОМБАРДОВАЛИ ЧЕСТИЦАМА НЕПОЗНАТОГ НЕПРИЈАТЕЉА.

неорганска форма живота, која се јавља у облику гаса.

— Духови?! — промуча Мартин.
— Не — мирно одврати робот.
Једноставно: гасови!

Ујозорење из 17. галаксије

Мартинов, мозак као да је изгубио моћ поимања. Седио је у свом седишту као одузет буљећи у бели чисте кривудае линије које су скакутале по малом екрану. Одједном је екран опустео. Мартинов избуљен поглед пао је на показатељ регистратора. Лампица на њему је светледа што је значило да је анализатор информација примио неке сигнале и дешифровао их. Мартинова рука се сама дигла и његов палац је притиснуо дугме.

— Сигнали које смо примили из даљине значе — проговорио је метални глас — да становници седамнаесте планете у седамнаестој галаксији упозоравају све разумне органске форме живота на постојање форми неорганског разумног живота које обитавају у најудаљенијем, још непознатом делу васионе.

— Да ли то лудим — упитао се Мартин. Разгледао је пажљиво све контролне табле око себе: изгледало је да је све у најбољем реду. — У сваком случају мораћу ово да јавим Земљи — закључио је.

Мартин је покушао да активира радио-везу али није се чуо никав шум. Разочарани космонаут је искључио пријемник и обратио се транзисторском бројачу који ће му показати трасу пута брода кроз васиону. Кроз десет секунди добио је резултат. Био је веома задовољан када је дознао да се креће према Земљи. Правећи круг по гравитационој спирали, он се из средишта галаксије враћао на родну планету.

— Како се много невероватних ствари десило са мном на овом мом спиралном путу! — прошаптао је Мартин. — Вероватно ће умети да ми их објасне у Академији наука.

Нисће ни ђримешили

На космодрому је било пуно света. Слетање непознатог брода из васионе претворило се у изузетан догађај. Сви су говорили само о њему. Једни су нагађали да брод стиже са неке друге планете док су други тврдили да он ипак потиче са Земље. Био је старог типа, какви су се градили на Земљи пре много година.

Какво је тек изненађење наступило кад је Мартин слетео. Научник који га је сачекао, све му је објаснио:

— Судећи по старим записима, ви сте провели у васиони пуних 200 наших земаљских година. Разуме се, у васиони време пролази много спорије, па ви то нисте ни приметили.

Мартин га је запрепашћено гледао. Када се мало прибрао, испричао је све што је доживео на свом путу кроз непознате делове космоса.

— Нема разлога да се бојите тих неорганских форми живота које сте поменули — казао му је научник. — Оне ће стићи на нашу Земљу тек кроз две милијарде година. За то време човечанство ће објаснити многе тајне, па ће бити способно и да се одбрани од тих неорганских форми живота, уколико се покаже да су оне уопште опасне по нас.

— Значи, сада могу да на миру наставим свој одмор — мирно закључи Мартин.

Господар мамута

ПЛОЧА ЗА ВАС

ПУСТИ ДА ТЕ ДИРАМ

На свакој плочи наше најпопуларније поп-групе налазе се композиције које су хит или које ће постати хитови. Њихова најновија плоча у издању Продукције плоча РТБ има две композиције које су већ постале популарне. ПУСТИ ДА ТЕ ДИРАМ изведена на „Београдском пролећу 71“, а ЈЕДАН ПРОШ лансирана је као хит Радио-Београда 202. Обе је компоновао „душа“ групе — Корнелије Ковач. Цена плоче је 8,80 дин.

ЗЛАТКО — ЋЕЛЕНТАНО

ЈА ЉУБИМ ТЕ композиција је Златка Голубовића коју је веома успешно певао на фестивалу „Београдско пролеће 71“. Наш „Ћелентано“, како га популарно зову због сличности са чувеним Италијаном, и у начину певања и понашања пред микрофном, постаје све познатији кант-аутор (композитор-певач). На другој страни плоче коју је издала Продукција плоча РТБ је ЈА НИСАМ ОД ИЂА. Цена плоче је 8,80 дин.

ПРВИЦИ БЕЗВЕЗИ

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Имам 15 година и желим да се дописујем са младима из земље и иностранства који сакупљају значке и обожавају Кићу Слабинца. Мирјана Копана, Сремска 23, 21238 Чурут.

Желим да размењујем марке са читаоцима Политикиног забавника. Ekrem Spahic, Information Office, 173 Airborne, San Francisco 96250, U. S. A.

Желим да се дописујем са ученицима од 15 до 18 година. Навијам за „Црвену звезду“. Сакупљам страни новац. Од певача волим Ђорђа Марјановића, Сабрија Брџановић, Ш. У. П. 81360 Улцињ.

Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије који су рођени 10. IV 1959. године. Хоби ми је фудбал. Скупљам сличице „звезде микрофона“ и „звезде филма“. Милош Попов, Максима Горког 2, 21000 Нови Сад.

Имам 13 година и желим да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије и иностранства. Скупљам разгледнице, значке и марке. Навијам за „Црвену звезду“. Волим забавну музику а од пјевача највише Ђорђа Марјановића. Ненад Максимовић, Радована Шућура 5, 71320 Вогошћа.

Желела бих да се дописујем са другарицом чији је отац рудар. Мој тата ради на железници. Мирјана Павловић, ученица III/I о. ш. „Светозар Марковић“, 34220 Лапово.

Имам 16 година. Питомца сам и желио бих да се дописујем са својим друговима и другарицама широм Југославије. Драган Калањ, В. П. 5358/3, 71211 Рајловац.

Желимо да се дописујемо са друговима и другарицама широм наше земље. Језик дописивања српскохрватски и енглески. Навијам за „Партизан“. Скупљамо: салвете, разгледнице, значке и марке. Весна Романо и Патриција Петровић, ученице VII разреда X о. ш. „14. фебруар“, 79.000 Мостар.

Желио бих се дописивати са друговима и другарицама из цијеле земље. Скупљам разгледнице и марке. Давор Јаворшек, Савска 7, 41000 Загреб.

Имам 12 година. Скупљам марке. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама из Југославије. Језик дописивања немачки и српскохрватски. Ingrid Schmeichel, Lindenplatz — 7921 Ochsenberg, Deutschland.

Имам 11 година. Желео бих да се дописујем са старијим друговима. Навијам за „Црвену звезду“. Гари Војновић, Личка 31, 25252 Вачки Грачац.

* укршћене речи *

Водоравно: 1) савремени швајцарски композитор и диригент (Отмар); 4) острво на Јадрану; 7) северноамерички филмски редитељ (Ричард); 9) део зграде; 10) старо-седац Балканског полуострва; 11) птица селица; 12) морска риба; 14) хемијски елемент; 16) беседа; 17) ју

жно воће; 19) хемијски знак за алуминијум; 20) птица тркачица; 22) упитна речца; 23) новчана јединица у Јапану; 25) прилог за време; 27) река у Сибиру; 30) начин поступања и понашања; 32) град у Алжиру; 34) десна притока Саве; 36) природно лечилиште; 37) мушко име; 38) река у Перуу; 39) француски вајар (Жан).

Усправно: 1) град у Македонији; 2) митолошки бог ветрова; 3) руски баснописац; 4) шкотски књижевник („Цитадела“); 5) сродство; 6) дефект, штета; 8) француски мислилац и економист (Пјер Жозеф); 9) врста цвећа; 13) руски композитор („Кнез Игор“); 14) врста удараца у фудбалу; 15) врста метала; 16) шумица; 18) крволочна звер; 21) шумско дрво; 24) велики жупан рашки (Стефан, 1114—1200); 26) чувени чешки књижевник (Јан); 28) лековита биљка; 29) пустиња у Азији; 31) пољски шатор; 33) речна и морска животиња; 35) двоје.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

ВОДОРАВНО: 1) кеј; 4) Рус; 7) шеталиште; 10) Аса; 9) Иво; 12) хт; 13) сви; 15) ај; 16) тема; 18) Сора; 20) Нил; 21) три; 22) ребро; 23) Ф; 25) пра; 27) ало; 29) реп; 31) надахнуће; 34) КУ; 35) ето; 36) И(во) Т(ијардовић); 37) етар; 39) Сена; 41) рам; 42) рак.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ 11000 Београд, Македонска 29. Директор Милојко Друловић. Главни и одговорни уредник Живорад Стојановић, технички уредник Владислав Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 88,00 дин, полугодишња 44,00 дин, тромесечна 22,00 дин. Претплата за иностранство: годишња 176,00 дин, полугодишња 88,00 дин, тромесечна 44,00 дин. Уплате на текући рачун 608-1-82-1. Годишња претплата у иностранству: DM 52. — S 14. — F 78,40 — Sfr 61,60 — Skr 72,80. Девизне уплате из иностранства преко Београдске банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32000-10-54. Поштански фах 124. Телефони: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31/1 тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

ПЛОЧА ЗА БОЛЕСНУ МАЈКУ

Имам болесну мајку која воли песму „Под прозором цветала ми лала“. Хте-ла бих да јој поклоним плочу са овом песмом, али до сада нисам успела да је пронађем. Молим читаоце „Политикиног Забавника“ да ми помогну и унапред захваљујем.

Маргита Уршпрунг, 25000 Сомбор, А. Цесарца 28

КАД ЈЕ ПОГИНУО ГАГАРИН?

Драги Забавниче,

Молим те, одговори ми кад и где је погинуо Јуриј Гагарин и колико је тада имао година.

Салих Шехић, Кожарски комбинат, 71300 Високо

Јуриј Гагарин је рођен 9. марта

1934. године. Погинуо је 27. марта 1968. у авионској несрећи код Москве.

ОКЛАХОМА ИЛИ ОПЛАХОМА

Драги Забавниче,

Желимо да знамо да ли постоји држава Оклахома или Оплахома и ако постоји, онда кажите где се налази. Ради се о опклади.

Анкица Косановић и Светлана Фикојевић, уч. 7. разреда Основне школе, Мајданек.

Оклахома је савезна држава САД од 1907. године. Налази се северно од Тексаса и заузима површину од 179.436 м². Има 2 и по милиона становника (170.000 Црнаца, 70.000 Индијанаца). Главни град је Оклахома Сити (450.000 становника), клима је континентална.

Оклахома је пољопривредно-индустријска земља. Главни производи су пшеница, кукуруз, памук. Гаје се овце, говеда, свиње. У земљи има и 15 великих рафинерија нафте.

РЕШЕЊЕ ЗАГОНЕТКЕ: ХАПШЕЊЕ НА ГРАНИЦИ

Детектив Окац приметио је да кријумчар Џо сваки пут кад прелази границу има различите гуме на бициклу. Кад га је ухапсио и расклопио бицикл показало се да су његове сумње биле основане — унутра се налазила дрога. Ако су и вашу пажњу привукле различите шаре на гумама, ЧЕСТИТАМО! Ви можете постати добар детектив!

НАЈЛЕПШЕ ДЕЧЈЕ ИГРЕ ИЗ ЦЕЛОГ СВЕТА

наставак са 8. и 9. стране

По једну књигу из библиотеке „КАДОК“ добили су:

1. ЗОРАН ГОВОРЧИН, Ложионичка 17, Нови Сад;
2. ЈЕЛИЦА ПОПОВ, Тоше Јовановића 62, Зрењанин;
3. ВИКТОРИЈА РАДИЧ, Апатинска 21, Сомбор;
4. СВЕТОЗАР РУВДИЋ, Кидричева 57, Лозница;
5. СУНЧИЦА ПОПИЋ, Маршала Тита 30-ц, улаз I П/2 Приштина;
6. ДРАГАНА БРАДИЋ, Цвијићева 87, Београд;
7. ЈЕЛЕНА ЈОКСИМОВИЋ, Станоја Главаша 11, Београд;
8. РАДМИЛА ФИЛИПОВИЋ, Б. Ђуричића 3/1 Светозарево;
9. ЈАСМИНА ПЕТРУНОВИЋ, Б. Ђуричића 3/1, Светозарево;
10. ЛИВИЈА ЛАБАЊИ, уч. основне школе „Ј. Ј. Змај“, Србобран;
11. СЛАВКА ОТАШЕВИЋ, Страхинића Бана 15, Чачак;
12. ВЕСНА СОЛАРОВ, Тоше Јовановића 18, Зрењанин;
13. ВЕРА БОРИШИЋ, Сарајевска 2а, Београд и
14. ХЕЛЕНА ТРАЈКОВСКА ул. Александра Пушкина 16а, Скопје.

У игућем броју: КОМПЛЕТАН СТРИП

ТАЈНИ АГЕНТ КОРИГАН: ГРАД ИЗГУБЉЕН У ЦУНГЛИ

